

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

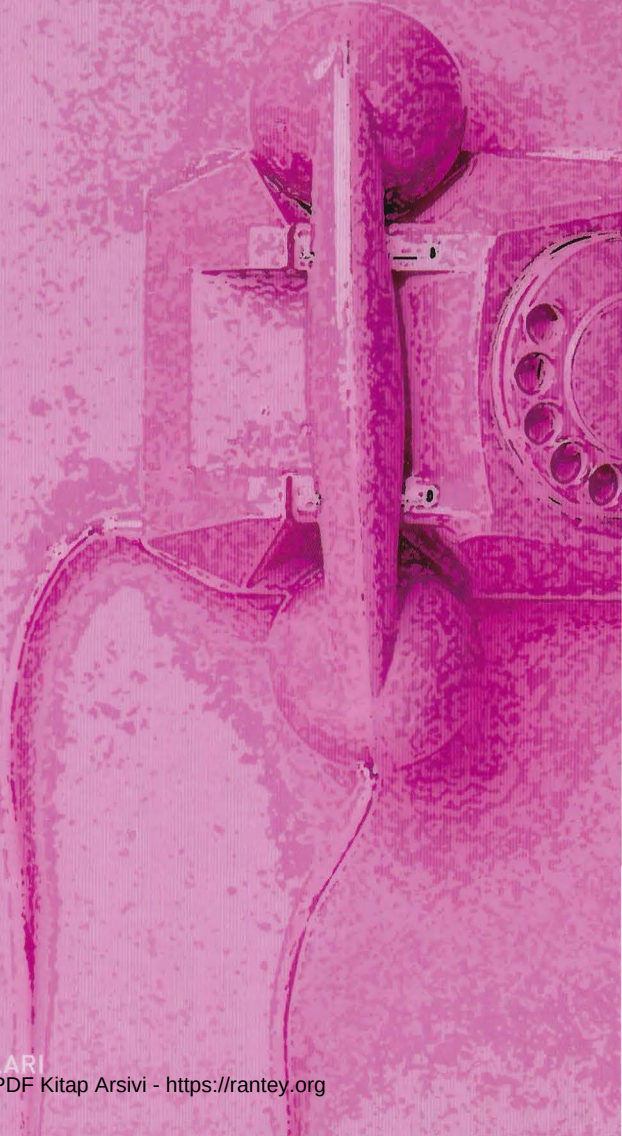
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Tarık Dursun K.

Alo, Harika Hanım, Nasılsınız?

ROMAN

Y K Y

YAPI KREDİ YAYINLARI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ALO, HARİKA HANIM, NASILSINIZ?

Tarık Dursun K. (Kakınç) (İzmir, 1931-2015) ilkokulu İzmir ve Ankara'da tamamladı; ortaokulu dışarıdan sınavlara girerek bitirdi (1950). Bir süre gazete dağıtıcılığı, seyyar köftecilik, otobüs biletçiliği, muhasebe yardımcılığı, memurluk gibi işlerde çalıştı. İzmir *Anadolu* gazetesinde başladığı gazeteciliğini Ankara ve İstanbul'da sürdürdü. 1962'de *Aramıza Kan Girdi* adlı polisiye filmiyle yönetmenliğe başladı; daha sonra *Korkusuz Kabadayı* (1963), *Cehennem Arkadaşları* (1964), *Kelebekler Çift Uçar* (1964) gibi filmleri yönetti. Senaryo yazarlığı (*Aşkın Dünyası*, *Bugünü, Yarını*, 1966) ve rejisi asistanlığı yaptı. *Cumhuriyet Ansiklopedisi*'nde çalıştı. 1969'da Kurul Kitabevi'ni açtı, Milliyet Yayınları'nı yönetti (1973). *Günümüzde Kitaplar* isimli aylık bir dergi çıkardı (10 sayı, 1973-74). Koza Yayınları'nın kurucularından biri oldu ve yöneticiliğini üstlendi (1975). İlk şiiri 1949'da *Kaynak'ta* çıktı. Öykülerini 1951'den itibaren *Yeditepe*, *Kaynak*, *Seçilmiş Hikâyeler*, *Mavi*, *Yenilik*, *Dost*, *Yelken*, *Ataç*, *Yeni Ufuklar*, *Varlık*, *Türk Dili*, *Adam Öykü*, *Gösteri*, *Milliyet Sanat* dergilerinde yayımlandı. Senaryo, çocuk kitapları, öykü, roman gibi farklı türlerdeki ürünleriyle 1950 kuşağının verimli ve hareketli kalemlerinden biri olarak görüldü. Yapıtlarından "İnsan Kurdu" romanı (*Kara Gün* adıyla, yön. B. Olgaç, 1971) ve *Kurşun Ata Ata Biter* romanı (yön. Ü. Elçi, 1985) sinemaya aktarıldı. "Bağrıyanık Ömer ile Güzel Zeynep" öyküsü (yön. Y. Çakmaklı, 1979), *Denizin Kanı* (yön. Y. Çakmaklı, 1980) ve *Alçaktan Uçan Güvercin* (1998) romanları televizyona uyarlandı ve dizi olarak gösterildi. *Molla Kendini Kolla* adlı oyunu 1969'da Ankara Çuvaldız Kabare Oyuncuları tarafından sahnelendi. "Haritada Beş Nokta" röportajıyla 1960 Gazetecilik Başarı Armağanı; *Güzel Avrat Otu* ile 1961 TDK Öykü Ödülü; *Yabanın Adamları* ile 1967 Sait Faik Hikâye Armağanı; *Ona Sevdigimi Söyle* ile 1985 Sait Faik Hikâye Armağanı; *Kurşun Ata Ata Biter* ile 1984 Orhan Kemal Roman Armağanı; *Ömrüm, Ömrüm...* ile 1987 Türkiye İş Bankası Büyük Edebiyat Ödülü; *Ağaçlar Gibi Ayakta* ile 1991 Yunus Nadi Yayımlanmış Roman Armağanı, *Hepsi Hikâye* ile 2006 Sedat Simavi Edebiyat Ödülü'nü kazandı.

Yapıtları:

Öykü: *Hasangiller* (1955), *Vezer Düşü* (1957), *Güzel Avrat Otu* (1960), *Sevmek Diye Bir Şey* (1965), *Yabanın Adamları* (1966), *36 Kısım Tekmili Birden* (1970), *Bağrıyanık Ömer ile Güzel Zeynep* (1972), *Bahriyeli Çocuk* (1976), *İmbatla Dol Kalbim* (1982), *Ona Sevdigimi Söyle* (1984), *Ömrüm, Ömrüm...* (1987), *Aşk Allahımsarmaladık* (1993), *Yaz Öpüşleri* (1996), *Dulevi* (2003), *Hepsi Hikâye* (2006).

Roman: *Denizin Kanı* (1968), *Kurşun Ata Ata Biter* (1983), *Ağaçlar Gibi Ayakta* (1990).

Deneme-Anı: *Edebiyat Üstüne Narin* (1983), *Ben Unutmadan* (1994), *Atım Kaçtı Ben Vuruldu* (2004).

Çocuk Kitabı: *Hoşçakal Küçük* (1978), *Otobüsüm Kalkıyor* (1990), *Benim Dedem Bir Tane* (1998).

*Tarık Dursun K.'nin
YKY'deki kitapları:*

Karanfilli Hikâye - Toplu Öyküler 1 (2009)
Gönlümün Bir Parçası - Toplu Öyküler 2 (2009)
Alçaktan Uçan Güvercin (2012)
Denizin Kanı (2012)
Kurşun Ata Ata Biter (2013)
İnsan Kurdu (2014)
Bağışla Onları (2018)
Alo, Harika Hanım, Nasılsınız? (2019)

Doğan Kardeş
Sevmek Diye Bir Şey (Seçme Öyküler) (2013)
Kerem'i Kimse İstemiyor (2013)
Benim Dedem Bir Tane (2015)

TARIK DURSUN K.

Alo, Harika Hanım, Nasılsınız?

Roman

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

YAPI KREDİ YAYINLARI

Yapı Kredi Yayınları - 5294
Edebiyat - 1512

Alo, Harika Hanım, Nasılsınız? / Tarık Dursun K.

Kitap editörü: **Devrim Çakır**
Düzeltili: **Filiz Özkan**

Kapak tasarımı: **Nahide Dikel**
Sayfa tasarımı: **Mehmet Ulusel**
Grafik uygulama: **İlknur Efe**

Baskı: Elma Basım Yayın İletişim Hizmetleri San. Tic. Ltd. Şti.
Tevfikbey Mah. Halkalı Cad. No: 162/7
Küçükçekirge / İstanbul
Tel: 0212 697 30 30
Sertifika No: 12058

1. baskı: Bilgi Yayınevi, 1999
YKY'de 1. baskı: İstanbul, Şubat, 2019
ISBN 978-975-08-4416-4

© Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş. 2018
Sertifika No: 12334

Bütün yayın hakları saklıdır.

Kaynak gösterilerek tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş.
İstiklal Caddesi No: 161 Beyoğlu 34433 İstanbul
Telefon: (0212) 252 47 00 Faks: (0212) 293 07 23
<http://www.ykykultur.com.tr>
e-posta: ykykultur@ykykultur.com.tr
İnternet satış adresi: <http://alisveris.yapikredi.com.tr>

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık
PEN International Publishers Circle üyesidir.

*Karıma;
geçmişin bütün kadınlarına ve
bu romanı borçlandığım şahika
Harika Hanım'a teşekkürlerle...*

Birinci Bölüm

10 Haziran
Çarşamba

Bir süre bekledi. Kulağına insan solumasına benzeyen bir soluma sesi geliyordu. Kesintisiz... Sürekli... Üçüncü kez "Alo" dedi; "Alo!"

Karşı taraf susmasını sürdürüyordu.

"Ama kapatacağım! Ya konuşun benimle... Ya da ben" dedi sinirlenmemeye çalışarak, sözü yarım kaldı.

"Hayır, kapatmayın n'olursunuz, kapatmanızı istemiyorum."

Sesindeki farklı titreşimler, gergin bir kadın sesine özgü titreşimlerdi. Ürkek... Kendine güveni olmayan türden.

"Siz... Kimi, hangi numarayı arıyordunuz?"

Karşılık gelmedi.

"Beni duyuyor musunuz? Alo!"

"Duyuyorum" dedi kadının sesi. Az öncesine göre biraz daha derinden geliyordu. "Buradayım."

Cesaretlenir umuduyla üstüne gitmedi. Bekledi. Bir çıkmak sesi geldi telefondan.

"Cigara mı içiyorsunuz?"

"Evet! Yeni yaktım."

"Çok içer misiniz?"

Sorusunu soruyla karşıladı kadın: "Siz? Siz de içer misiniz?"

"Evet. Ama çok değil."

"Günde kaç tane, bir paket mi? Yoksa..."

"Bir paketten az."

"Mesela..."

"On tane falan... Eskiden iki paketi geçiyordum, sonraları azlattım. Dokunuyordu."

Bir durgunluk oldu.

"Alo" dedi, "Sizi duyamıyorum."

"Çünkü sustum" dedi kadın. "Benimle konuşur musunuz? Şöyle sorayım ya da: Benimle konuşmak ister misiniz?"

“Sizi tanımıyorum. Kimi, nereyi aradığınızı bilmiyorum.”

“Ben kimseyi aramıyordum. Telefonun başına geçtim ve... Öylesine numaraları çevirdim, karşıma siz çıktınız.”

“Bu saatte, öyle mi?”

“Zaman seçimim çok mu yanlış?”

“Doğru da olabilir...”

“Ne yapıyordunuz telefon çaldığında?”

“Hiçbir şey...”

“Nasıl yani?”

“Tıraş olmuştum.”

“Sabahları erken mi kalkarsınız?”

“Genellikle” dedi, “Günümün uzamasını isterim... Siz?”

“Ben uykuyu severim.”

“Bütün kadınlar sever.”

“Uyumazsam... Çünkü uykuda olunca düşünmüyorum. Daha bir arınmış hissediyorum kendimi. Daha bir bağımsız ve...”

Sözünü bitirmesini bekledi.

“Evet?”

“Cıgaram sönmüş” dedi karşı taraftan kadın, “Yenisini yakabilir miyim? Orda mısınız? Kapatmayın sakın, e mi! Sıkıldınız mı yoksa? Sizi sıkamak istemiyorum. Çünkü...”

Bir duraklama daha. Neden sonra ses yeniden geldi.

“Uykumda kendi kendimleiyim. Ben ve ben... Yalnızlığımı ancak böyle unutuyorum. Hiçbir şey düşünmüyorum. Uyanınca... Bir süre de olsa yalnızlığımdan kopuyorum ya da... ben öyle sanıyorum. Bu, insanın kendini aldatması sayılır mı?”

“Hiç düşünmemiştim.”

“Yalnızlık çeker misiniz? Yalnız olmak hoşunuza gider mi?”

“Sevmem” dedi kesinlikle.

“Ama güzeldir.”

“Bence değil...”

“Anlıyorum.”

Yine susuldu.

“Ben burdayım” dedi.

“Biliyorum.”

“Niçin konuşmuyorsunuz?”

“Düşünüyordum.”

“Neyi? Yalnızlığınızı mı? Hani, seviyorum demiştiniz az önce?”

“Bilmiyorum, öyle demiş olabilirim. Şimdi fikrimi değiştirdim. Buna hakkım var mı sizce?”

“Var tabii... İnsanlar değişebilir; kendileri de, düşünceleri de...”

“Bu, bir kusur sayılmaz mı?”

“Sanmıyorum.”

“Size göre mi?”

“Bana bakmayın” dedi, “Ben artık yaşlandım, sizden çok farklı düşünüyor olabilirim. Bu da doğal.”

“Sesiniz... Yaşlı bir adamın sesi değil.”

“Ama ben yaşıyım.”

“Ne kadar yaşı?”

Durdu. Neyi, niçin ve nasıl söylemeliydi ki?

“İki torunum var” dedi, “Bu sizin için bir ölçü olabilir belki...”

“Genç yaşta torun sahibi olan insanlar tanıyorum. Niçin siz de onlardan biri olmayasınız?”

Cıgarasından bir soluk almak için küçük bir ara vermişti herhalde. O da öyle sandı ve bekledi.

“Onlardan biriyim ya da değilim... Bu neyi değiştirir ki?” dedi kendisinin de o an çözemediği bir acelecilikle. “Ben yaşlı ve yorgun biriyim...”

“O kadarcık mı?”

“Benim için, evet, o kadarcık.”

“Yalnız mısınız peki?”

“Nerde?” diye sordu şaşkınlıkla; bunu beklemiyordu.

“Ben yalnızım” dedi kadın, “Çünkü... hayatımda birileri vardı ve... ben terk edildim.”

“İnanmıyorum...”

“Bana mı, terk edildiğime mi yoksa?”

“Kadınlar terk ederler diye bilirdim.”

“Çünkü sizi hep kadınlar terk ettiler. Siz de buna bakarak...”

“Bu bir yargı olmasa bile, benim için bir gerçek. Tanıdığım bütün kadınlar beni terk etti, geride kalan hep ben oldum.”

“Belki... siz zorladınız onları sizi terk etmeye? Olamaz mı?”

“Sizin yaptığınız gibi mi yani?”

“Ben öyle yapmadım.”

“Farkında değilsiniz belki.”

“Onunla... Çok uzun konuştuk telefonda. Bir anlaşmaya varamayınca da... O dedi bana, ayrılalım, dedi, yüzümü görmeden.”

“Belki... birileri vardı.”

“Onun hayatında mı? Yoktu, biliyorum.”

“Kadınların kimi zaman yetmedikleri olur, bir yanları eksilir, erkek bunu duyar yüreğinde. Bunun suçlusu kadınlardır. Çünkü...”

Sözü uzatıyor muydu? Niçindi hem? Pencereden bahçeye, bahçedeki dallarını komşu evin alçacık tahta çitine sallandırmış yaşlı kayısı ağacına baktı. Yok yılıydı bu yıl ve meyve vermemişti. Kışa dayanmıştı, ilkbaharda tepeden tırnağa çiçekti. Sonra birden küsmüş, hepsini bir gecede dökmüştü. Sabahına digustrinlerin altı kar yağmış gibi kayısı çiçekleriyle doluydu.

“Alo!”

“Efendim?”

“Ah, bir an kapattınız sandım... Ne yapıyordunuz?”

“Kadınlar üstüne konuşmak istemiyorum.”

“Ne yapıyordunuz diye sormuştum...”

“Sizi dinliyordum...”

“Evli misiniz? Cevap verip vermemekte özgürsünüz.”

“Siz?”

“İdim... Çocuğum ya da çocuklarım var mı diye soracak mısınız?”

“Hayır, sormayacağım.”

Kısa bir ara sonrasında, “Genelde hep böyle iyi misiniz?” diye sordu.

“Bilmiyorum. Sanmam.”

“İnsanın kötü ya da iyi olması kendi elinde midir?”

“Onu hiç düşünmedim.”

Yeni bir boşluk oluştu. Kadının telefondan gelen solukları düzgündü.

“Evet, ben de bilmiyorum.”

“Neyi?” diye sordu ilgisini saklama gereği duymadan. Elini alnında gezdirdi, parmakları yeni bir terle ıslandı.

“Çok aptalca konuşuyorum. Sıkıyorsam söyleyin, kapatırım.”

“Bunu yapmayın sakın!”

“Yaşlıyım dediniz. Yorulmanızı istemem.”

“Sizi dinlemek, galiba... Hoş bir şey...”

“Galiba mı? Benim içinse...”

“Evet?”

“Bilemiyorum.”

“Asıl siz konuşmaktan...”

Beklenmedik bir acelecilikle sözünü kesti.

“Hayır, kapatmayın lütfen! Benim için yapın bunu. Konuşun. Sizi dinlemek istiyorum. İçimden geliyor. Arada izin verin, ben de konuşayım, beni dinleyin siz de. Buna çok ihtiyacım var, hem de çok. Kapatmayacaksınız değil mi? Söz verin, kapatmayacaksınız!”

“Söz veriyorum...”

“Tanrım, teşekkür ederim...”

“Kim konuşacak? Sıra kimdeydi?”

“Sizde... Öyle olmasa bile, ben sizde olsun istiyorum. Hadi başlayın, benimle konuşun.”

“Sıramı size bıraksam... Çünkü...”

“Evet haklısınız, çünkü telefonu ben açtım, sizi ben aradım. Şey, konuyu değiştirmek için soruyorum, çiçek sever misiniz? Kadınlar çok sever, belki erkekler de... Belki...”

O an aklından neler geçiyordu, keşke bilebilseydi...

“Hepsi diyemeyeceğim tabii. Bazıları... Ne dersiniz?”

“Gül güzeldir.”

“Başka?”

“Ama benim dediğim, yabangülleri... Sonra... Karanfil... Hanımeli...”

“Yasemin?”

“Siz onu seviyorsunuz?”

“Sütyenimin arasına yasemin koymak en sevdiğim âdetimdir. Mevsiminde hep yaparım.”

Konuşmadı. Hatırladı. İzmir’deki evin cümle kapısı önünde küçük, boysuz bir çardak vardı ve arsızlığı dünyayı tutan bir yasemin bütün katların pencerelerine doğru başkaldırmıştı.

“Yasemin de güzeldir” dedi.

“Ben deliler gibi severim.”

“Söylemişsiniz.”

“Ah, bazen unutkan oluyorum. Konuşurken... Konuyu unutuyorum ve sapıyorum, başka şeyler anlatıyorum. Kötü bir alışkanlık olsa gerek. Sizde de olur mu bu? Olsa bile” dedi; durup susmayı yeğledi.

“Benimki yaşım gereği. Ama bende çok sık olmaz. Olunca da... Farkına varırım hemen.”

“Kadınlar geveze olmamalı, haklısınız. Zeki olmalılar ve ne dediklerini çok iyi bilmeliler. Ne dersiniz?”

“Erkekler, bence zeki kadınlardan pek hoşlanmazlar.”

“Siz?”

“Bilmiyorum” dedi. Gerçekti, bilmiyordu, düşünmemiştir. “Güzel kadınlardan da korkarım...”

“Ben güzel bir kadın değilim. Benimle konuşasınız, telefonu yüzüme kapatmayasınız diye söylemiyorum bunu. Gerçekten güzel olmadığımı biliyorum.”

“Yine de...”

“Yine de beni seven erkekler oldu. Sevilecek bir yanımlı bulmuş olabilirlerdi, değil mi? Böyle kadınlarla hiç karşılaşmadınız mı?”

“Karşılaştım sanıyorum, evet!”

“O tür kadınları mutlu etmek çok kolaydır, biliyor musunuz?”

“Bilmiyorum.”

“Yalan söylüyorsunuz gibi geliyor.”

“Böyle bir duyguya kapılmanız garip” dedi ve ilk kez içinden hafifçe kıkırdadı.

“Gülüyorsunuz...”

“Gülmüyorum.”

“Duydum, için için güldünüz.”

“Evet, güldüm ama size gülmedim. Gönlünüz oldu mu şimdi?”

Ses kesildi, soluma da yitmişti sanki.

“Alo... Alo!”

Hayır, kapatmış olamazdı. Kapatsaydı uzun bir sinyal gelirdi. Duyardı bunu.

“Burdayım” dedi, sesi geldi. “Kaygılandınız mı? Öyle biri varsa, o benim asıl, ben olmalıyım. Çünkü... Nedenini bilmiyorum, sizinle konuşmak beni rahatlatıyor. Sabırlısiniz ve hiç aceleniz yok.”

“Ashında var” dedi, “Bir yerlere gitmeliyim, beni bekliyorlar. Vakit de geliyor.”

“Çok önemli mi?”

“Bir iş görüşmesi... Önemli sayılabilir.”

“Ne kadar zamanınız var?”

“Biraz...”

“Biraz ne?”

“Bakın” dedi, tonundaki tekdüzeliği olduğunca korumaya özen göstererek, “Kim olduğunuzu, nereden aradığınızı, bu numarayı nasıl bulduğunuzu...”

“Sık sık böyle sinirlenir misiniz?”

“Hayır, sinirlenmem.”

“Yine sinirlenmeyin... Lütfen! Başta söylemiştim, numaranızı hiçbir yerden almadım. Çok gergindim, ne yapacağımı bilmez bir durumdaydım. Siz... İntihar etmeyi düşündünüz mü? Aklınızdan olsun geçirdiniz mi canınıza kastetmeyi? Cevap yok. Demek ki... Ama ben, bir saat kadar öncece bunu ciddi ciddi düşünüyordum. Seçenekler peşindeydim.”

“Bakın, ben...”

“Niçin erkekler dinlemeyi bilmez? Oysa kadınlar dinleyen erkekleri severler asıl. Karşınızdakinin sizi dinlemediğini görürseniz bir boşluğa düşmüş gibi olursunuz. Evet, birden ve sınırsız bir boşluk...”

“Peki, sizi dinliyorum. Devam edin...”

“Yaşamaktan bıkmıştım. Bana öyle gelmiş de olabilir. Hayatın boş ve gereksiz olduğunu sandığınız anlarınız olmadı mı sizin de? Olmuştur. Düşünün, o an ne yapmak gelir içinizden? İçinizden dedim ama... Aklınızdan, mantığınızdan değil. Gerçekleri olduğundan daha başka gerçekler gibi görür müsünüz, görmez misiniz? Ben gördüm.”

“Ve intiharı istediniz?”

“Hayır, düşündüm. İstemek başka bir fiildir, düşünmek başka. İstemek gerçekleştirmeye götürür insanı. İsteseydim... Şimdi sizinle bu telefon konuşmasını yapıyor olmazdım.”

Yeni bir kesinti girdi araya. Kapatıp kapatmamakta ikircikliydi.

“Ordasınız, değil mi?”

“Evet ve sizi dinliyorum.”

“Teşekkür ederim, ben sizi daha fazla tutmak istemiyorum, madem işiniz var...”

Güle güle ya da hoşça kalın demesini bekledi.

“Bir dakika... Alo, alo!”

“Evet!”

“Bir an kapattınız sandım, çok korktum.”

“Sizin kapatmanız daha doğru olmaz mıydı?”

“Çünkü ben açtım... Ondan herhalde...”

“Söyleyeceğiniz başka bir şey kaldı mı?”

“Evet, fakat reddedersiniz diye... Bunu yapmazsınız ama hayır, yapmazsınız siz.”

“Neyi yapmam, bilmiyorum ki...”

“Sizi... acaba... yine arayabilir miyim? Bana güç verdiniz. Beni... Hayır, büyük büyük sözler edip hayata döndürdünüz falan demeyeceğim, merak etmeyin. Yine de... Lütfen izin verin, sizi tekrar arayayım. Lütfen! Bakın yalvarıyorum. Bir kadını yalvartmak, bir erkek için hoş bir şey olmamalı. Ne dersiniz?”

“Haklısınız. Ben sevmem...”

“Yaşasın! Demek sizi yine arama şansım olacak. Peki, en uygun saatleriniz ne zaman?”

“Sabahları...”

“Kaç gibi mesela?”

“Sekiz buçuk... Dokuz.”

Uzun bir soluk verildi karşıdan.

“Bir küçük şey daha... Sonra o çok önemli işinize gidebilirsiniz... Sizinle konuştuğum bu telefonun numarası kaç?”

Yazdırdı.

11 Haziran
Perşembe

Perşembe günü telefon çalmadı. Çaldı çalmasına da o beklediği saatin telefonu değildi. Başka telefonlardı. Çoğunu geçiştirdi evet'lerle ve hayır'larla. Duvardaki saate baktı, bir de kolundakine: Sekiz buçuktu. Sekiz buçuğu geçti; bir dakika geçti, iki dakika geçti, sonra sekiz otuz beş oldu, sonra sekiz kırk ve kırk beş.

Çatının saçağına her sabah tam vaktinde gelen evcimen kumru pır dedi, hızlı bir kanat açısıyla gitti, karşıdaki evin çatısındaki büyük çanak antenin en ucuna kondu.

"Peki, en uygun saatleriniz ne zaman?"

"Sabahları..."

"Kaç gibi mesela?"

"Sekiz buçuk, dokuz..."

Gökyüzü bembeyazdı. Sabahları bu kadar aydınlık bir ufuk hiç görmemişti; insanın göğe bakma alışkanlığı olmaması ne kötüydü.

"Peki, en uygun saatleriniz ne zaman?"

"Sabahları..."

Sabahları ve ancak sekiz buçukla dokuz arası. Evin en güzel zamanı. İlkbaharda ve sonbaharda bahçe hep güzeldir. Mayıs gülleri katmerleşir. Yeniyetme ortancalar filiz vermiştir. Hanımellerinin taçyaprakları sessizce açılır, içlerinden dişiliklerini taşıırlar.

Çanakkale yolundan gittiniz mi? Eceabat'tan feriyile karşıya geçip tıksoluk İda Dağı'na vurdurdunuz, çam ormanlarının bitiminde denize aynı çamlarla indiniz ve bir sonbahar gününün herhangi bir saatinde ama özellikle gündüz gözüyle ve ikindi güneşine pek az bir zaman kala, dağların morluğundan ağır ağır inerek yol boyu

giderken birdenbire sonbaharla karşılaştınız mı, yüz yüze geldiniz mi onca yaprak rengiyle?

Bunu ona sormalıydı; bunu görüp tanıklık etmiş olması gerekirdi.

“Ah, gerçekten anlattığınız kadar güzel midir?”

Saat dokuzu buldu.

“Ben güzel bir kadın değilim” demişti, “Güzel bir kadın değilim. Benimle konuşasınız, telefonu yüzüme kapatmayasınız diye söylemiyorum bunu. Gerçekten güzel olmadığımı biliyorum.”

Niçin böyle demek gereğini duymuştu? Hayır, ona, “Siz güzel misiniz?” diye sormamıştı ki...

Yine de kendi dediğine göre, onu seven erkekler vardı. Erkekler... Çoğul. Bir değil, birden fazla yani... ve seviyecek bir yanını bulmuşlardı onun.

“O çeşit kadınları mutlu etmek çok kolaydır, biliyor musunuz?”

Çirkinleri, güzel olmayanları tabii.

Kedisi merdivenleri gerinerek inip yanına geldi, pantolonunun paçalarına süründü, esnedi. Başını kaldırarak gözlerini arandı.

“Evet, süt zamanın geldi demek? Gel!”

Telefonu unuttu o an, mutfığa yürüdü. Kedi ondan önce buzdolabının kapısının önünde yerini aldı, bekledi.

Başını çevirip telefona baktı, görünürlerde yoktu, göremiyordu.

“Sütünü iç ve git, tamam mı?”

Kedi orali olmadı, kırmızı dilini ağzında tutup başını ondan yana çevirmedi. Bakmadı bile.

Dokuzu dokuz geçe ikisi birlikte; kedisi ve o, kapıdan çıktılar. Kilitler büyük bir dikkatle üçer defa kilitlendi.

Kedi, her zaman olduğu gibi, evler arasındaki tahta çitlerle yan sınırları çizili dar merdivenli incecik yoluna saptı; beriki yürüdü, iki adımda asfalta indi, ıhlamur ağaçlarıyla kaplı çok yakınlarındaki ara caddeye çıktı. Çıkar çıkmaz durdu ve yeni açılmış ıhlamurların bayıltıcı kokusunu içine çekti.

Tam mevsimiydi çünkü.

12 Haziran
Cuma

“Benim!” dedi sesinin bütün uçarılığıyla. “Saatiniz kaç?”

“Şu anda sekiz otuz beş.”

“Yani... Beş dakika geç kaldım. Çok özür dilerim.”

“Beş dakika gecikme her zaman olabilir, ben de yaparım.”

“Sık sık mı?”

“Arada. Bazı bazı.”

“Pişmanlık duyar mısınız?”

“Beş dakika için mi? Hayır!”

“Ben yine özür dilerim. Bir daha yapmam, söz! Yarın sabah, tam sekiz buçukta... Ne bir dakika önce, ne bir dakika sonra, tamam mı? Sekiz buçuk olunca telefonu açın.” Bir an durdu, sonra tekrar konuştu: “Merak ettiniz mi acaba? Nerede kaldı bu, dediniz mi; içinizde bir merak uyandı mı benim için? Küçücük bir merak, küçücük, şu kadarcık...”

Belki serçe parmağının tırnağını gösteriyordu telefona, belki daha başka bir işaret. İşte o kadar, onun kadar küçük, küçücük...

“Bu çok mu zor bir soruydu?”

“Doğrusu...”

O susunca karşı taraf da sustu, bekledi.

“Evet” dedi yavaşça, “Evet, bekledim galiba...”

“İnanmıyorum. Kolay yalan söyler misiniz?”

“Herkes gibi.”

“Kadınlara peki?”

“Söylerim.”

“Bravo! Niçin kadınlara?”

“Yalanı severler. Erkekler genellikle onlar üzülmessin diye yaparlar bunu. Kadınlar yalana inanmaya hazırdır, gerçeklerden rahatsız olurlar. Ben böyle düşünüyorum.”

“Aynı kanıda değilim sizinle.”

“Zaten beklemiyordum; ne sizden ne de başka kadınlardan...”

“Ama... Dün telefon etmeyince... Gerçekten merak etmiştiniz... Çok değil, biraz... Hadi, evet deyin ve yalan söylemiş olun bana.”

“Evet...”

“Evet, ne?”

“Ne demem gerekiyordu?”

“Telefon etmeyince sizi merak ettim, deyin, yeter.”

Uzaktan bir tıkırtı geldi, bir başka tıkırtı onu izledi. Bir kuş, yadırgatıcı bir sesle tekrar tekrar öttü.

“Ninemden kalma guguklu saatin sesi” dedi, “Duyunca şaşır-dınız mı?”

“Bir zamanlar bizim evimizde de vardı. Anneme annesi, gelin giderken çeyizinin içine koymuş. Dedemden kalmaymış. Eski Türkçe yazılı rakamları vardı. Her saat başı papağana benzeyen, onun daha sıksası, rengârenk tüylü bir kuş yuvasından fırlar, saat kaçsa, o kadar öter, sonra geldiği gibi dönerdi.”

“Sonra n'oldu? Guguklu saatlerin kuşları da ölür mü?”

“Galiba. Ölüyorlar fakat başka türlü bir ölümle...”

“Ne gibi?”

“Zemberekleri boşalıyor ve... O dakika ölüyorlar.”

“Benim kuşum ölmeyecek, biliyorum; çok iyi bakıyorum ona. Keşke diye düşünüyorum zaman zaman, canlı bir kuş olsa o... Gece açık bıraktığım kafesinin kapısından gün doğar doğmaz pır diye-rek uçup doğru yatağıma gelse... Cık cık öterek beni uyandırsa... Böyle evcil kuşlar varmış, bir arkadaşım anlatmıştı bana da, oradan aklımda kalmış.”

“Evet, ben de duymuştum, varmış. Olabiliyormuş.”

“Hep bir kuşum olsun istedim, biliyor musunuz?”

“Alabilirdiniz. Köprübaşı'nda satıyorlar. Kuş pazarında. Hiç git-tiniz mi?”

“Bir arkadaşım, evet! O kadar çok kuşu toplayıp bir araya nasıl getirmişler, şaşırmıştım.” Bir küçük kesintinin ardından aynı kelimeyi tekrarladi: “Şaşırmıştım...”

“Kuşbazların işi.”

“Kimlerin?”

“Kuşlara tuzak kuran, onları toplayan, kuş pazarına getiren-lerin...”

“Demek... Onlar kuşbaz.”

İki taraf da konuşmadı.

“Alo!”

“Ben sustum ama siz de sustunuz.”

“Bir şey söylersiniz diye bekledim. Bugün konuşkan değilim. Biri konuşsun, ben dinleyeyim istedim... Siz niçin konuşmuyorsunuz?”

“Ben çok konuşmam.”

“Hep mi?”

“Hep ne?”

“Saçmalıyorum... Yani hep böyle misiniz, hep böyle konuşmaktan kaçır mısınız demek istemiştım... Konuşmayı pek sevmiyorsunuz galiba.”

“Sevmiyor değilim, yoruluyorum daha çok.”

“Ama bu biraz da...”

“Siz nasılsınız, iyi misiniz bugün? Dün gününüz nasıl geçti, neler yaptınız ya da neler yapmadınız?”

Bir iç çekiş. Kısa tutulmuştu ve süresi çok ayarlıydı.

“Hiçbir şey yapmadım diyebilirim.”

“Hiçbir şeyin anlamı nedir?”

“Hiçbir şey... Ne olabilir ki? Hiçbir şey işte. Herhangi bir anlamı da yok bence. Ha, siz diyorsunuz ki...”

“Ben bir şey demek istememiştım. Bir soruydu yalnızca.”

“Ne anladığımı söyleyebilir miyim? Şunu: Ne yapmıştım mesele? Hiçbir şey! Evden dışarı adım atmamıştım, bütün gün ve gece evdeydim. Oturdum. Önce masanın başındaydım. Kalktım, yatak odama geçtim, arandım. Hiçbir şeyi. Gelişigüzel bir aranmaydı. Tuvaletin pufuna oturdum, aynadaki beni seyrettim. Uzun uzun... Bana biraz aptalca bakan kadınla konuşmak istedim, yüz vermedi. Ben de konuşmaktan vazgeçtim onunla. Uykum vardı... Var mıydı? Öyle sandım belki de.”

Çakmağın sesini duyunca ahizeyi kulağından uzaklaştırıp baktı.

“Cıgara mı yaktınız?”

“Evet, bir tane de siz yakmaz mıydınız?”

“Benimki yanıyor.”

“Tedariklisiniz...”

“Yaşım öyle gerektiriyor da ondan.”

“Gerçekten yaşlı mısınız? Ne kadar yaşlısınız?”

Karşılık çıkmayınca telaşlandı birden: “Geri aldım... Bir daha

da sormayacağım, söz veriyorum. Nerde kalmıştık, devam edebilir miyim?”

“Dinliyorum.”

“Çok iyisiniz. Hiç tanımadığım halde babam olmanızı isterdim.”

“Babanız sağ değil mi?”

“Sağ ve yalnız. Bankacı bir ablam var. Evli. Üç çocuklu. Bir de en küçüğümüz, o da kız, ablamlarla oturuyor. Aynı şehirdeyiz... Hepimiz. Babam, kız kardeşlerim, çocuklar ve eniştem... Eniştem fotoğrafçıdır, düğün fotoğrafçısı. Şişman, sevimli ve hep neşelidir. Sizin babanız sağ mı?”

Güldü. O gülünce karşı tarafın sesine bir kırgınlık geldi, bereket çabuk geçti bu.

“Çok mu komikti, niçin güldürdüm sizi?”

“Babamı aklıma getirdiniz... Hiç sevmezdim.”

“Üvey miydi yoksa?”

“Kendi babamdı.”

“Ve siz... Bunda komik olan nedir?”

“Hiç! Sağ olsaydı, durun bir dakika bakayım... Evet, yüz on yaşında olacaktı ya da bir iki yıl eksik.”

“Ben de sevmedim babamı. Uzun hikâye şimdi... Sizin sesinizdeydi. Sizininki daha etkileyici ama... Yumuşak ve güven verici. Benim babam yalnızca bağırırdı. Hepimize. Döverdi. Anlatmaktan öğrendiğim bir sarhoşluğu vardı. O nedenle sarhoştan çok korkarım hâlâ. Sizin babanız...”

“İçerdi ve sarhoş olurdu o da... Ancak zararsızdı. Şarkı söylerdi, annem de ud çalardı o şarkı söylerken. Her akşam... Biri içerek, öbürü ud çalarak, birlikte bir şarkıları vardı; ‘Kalbimde o eller’i söylerlerdi, unuttum.”

“Alo, orda mısınız? Ordasınız değil mi?”

“Burdayım ve sizi dinliyorum.”

“Artık kapatmalayım. Siz yoruldunuz. Galiba... Ben de... Yarın yine arayacağım. Her zamanki saatte, sekiz buçukta. Bu kez geç kalmayacağım, inanın!”

Herhangi bir karşılık beklemeden telefon kapandı. Tek kişilik kanepede koltukta yatan kediyle göz göze geldiler. Kedi esnedi ve başını çevirdi.

13 Haziran
Cumartesi

İkindinin serinliği indi. Ansızındı. Günün dışındaymış, ummuyormuş, beklemiyormuş gibi irkildi. Salonun perdeleri kıpır kıpır olunca yüzünü o yana döndü, baktı.

Evet, sıcak gidiyordu. Bahçeye çıkıp çiçekleri şimdi mi sulamalıydı, yoksa... Zamanı var mıydı daha?

Komşunun döner fıskıyesi epeydir çalışıyordu. Sesine sinirlendi. İlgilenmemeye çalıştı. Yanı sıra bir yerlerden bir çim biçme makinesinin sesi yükseldi, fıskıyeninkiyle birleşti.

Sinirliydi. Niçin sinirliydi peki?

Döner fıskıyenin sesinden mi? Yeni değildi ki. Cem Bey'lerin çim biçme makinesi de öyle. Karşı evin büyük çanak antenine konmuş beyaz kuyruklu, iri ve tombul saksağan da. Fıskıye döner, çim biçilir, saksağan çanak antene konar. Her gün ve her gün...

İkinci serinliği bile.

Az sonra esinti de çıkacaktı, yavaşça ve kendiliğinden. Bahçenin öbeğe duran ortancaları başlarını eğdi. Mürdüm eriği buğu tutardı esintiye ve eksilen güneşe karşı.

Bahçe kapısını içeriden açtı. Sulamak yerine, bağ makasıyla kayısının altındaki Fransız güllerinden dört tane kesti. İkisi ayrı ayrıydı, biri ikiz.

Gülleri kristal vazoya yerleştirdi, suyunu doldurdu, küçük sehpa koydu ve canlı fotoğrafı ona yasladı.

İki kişilik bir kartpostalı; o ve o. Yan yana durmuşlar, objektife bakmışlardı. Öylece. Hareketsiz. Geçmiş bir zamandaydılar. Arkalarında asmalı bir çardak vardı, bir ucundan bölük pörçük de olsa bir mavilik görünüyordu.

O bahçede gül keserken acaba aramış mıydı? Telefon çalmış ve o duymamış olabilir miydi? Yok, hayır! Sabah çoktan geçmiş, öğle

olmuş, gölgeler uzamış ve ikindiye gelinmişti. Üst yoldan hızlanan trafiğin uğultusu gürölüyordu.

Beni aramadı, dedi içinden. Neden aramadı? Bir şey mi geldi yoksa başına? Yapmaması gereken bir şey mi yaptı?

Yapmaması gereken bir “şey”, öyle mi?

Ne gibi bir “şey” yani?

Bilebilir miydi ki?

13-14 Haziran
Cumartesiye pazara bağlayan gece

Telefon çaldığında uyuyordu. Zilin sesini duydu, çok başka bir şeye yordu uykusu arasında. Dışardaydı da eve gelmiş, zili çalıyordu. Sabırsız değildi kesinlikle, kapının nasıl olsa açılacağını biliyor, bekliyordu. Kulağı kapıya gelecek terlik sesindeydi.

Kapı açılmadı, herhangi bir terlik sesi duyulmadı ve düş ansızın bozuluverdi; uyandı.

Telefondu.

"Efendim" dedi yarı uyur yarı uyanık; cıgaradan karılmış boğazına takılan tükürüğü yuttu. "Alo!"

"Çok münasebetsiz bir saat, biliyorum fakat..."

"Ha, siz miydiniz?"

"Yoksa başka birini mi bekliyordunuz, hem de bu saatte?"

Başucundaki saate baktı.

"Haklısınız" dedi. "Beni bu saatte kimse aramaz."

"Ben aradım işte..."

"Siz... Farklısınız. Yeriniz, durumunuz... Her şeyiniz başka."

"Bir özelliğimi unuttunuz... Unutmadınız mı? Düşünün bakalım!"

"Neydi o?"

"Ben kırmızı başlıklı küçük bir kızım. Annem ormanda yaşayan ninem için üzümlü kurabiyeler yaptı, beni çağırdı, 'Hadi bakayım benim cici kızım' dedi, 'Al, gelininin yaptığı üzümlü kurabiyeleri nineciğine götür de o dişsiz ağzıyla taze taze yesin!' Ben de kolumda sepet, düştüm orman yollarına. Giderken giderken..."

"O sırada hain kurt da..."

"Nerden biliyorsunuz? Siz ormanda yoktunuz. Olsaydınız sizi görürdüm. Demek hain kurt gibi bir yerlerde saklanıyordunuz. Sizi sizi!"

Kendiliğinden katılmıştı, ayrıca çok hoştu.

“Ben, hani böğürtlenlerin yakınından geçmiştiniz ya, tam onların arkasına saklanmış, gözlüyordum.”

“Beni mi, hain kurdu mu?”

“Bunu bilemeyeceğim.”

“Başlığımı beğenmiş miydiniz?”

“Kırmızı olanını mı? Size yakışmıştı. Kurda da sordunuz mu bunu?”

“Kurtlarda renk körlüğü varmış, bir yerlerde okumuştum, her şeyi siyah görürlermiş. Tıpkı boğaların her şeyi kırmızı görmeleri gibi... Annemin bir arkadaşı vardı, Suna Teyze; onda da tavuk karası varmış, geceleri görmezmiş. O yüzden Suna Teyzem karanlık oldu mu hiç araba kullanmazdı, kocası kullanırdı.”

“Kurda da sormuş muydunuz demiştim...”

“O, o sırada, ninemi yemekle meşguldü galiba. Ben ormanda gelirken çıkardığı katur kutur çığneme seslerini duyuyordum.”

“Yine de korkmadınızsa... Sizi kutlarım.”

“Bana inanmamış gibisiniz.”

“Gecenin bu saatinde elimden başka ne gelir?”

“A, evet, Tanrım! Saat kaç olmuş!”

“Kaç olmuş?”

“Söylemem, sonra bana kızarsınız. Size yakın bir saat yok mu, bakar mısınız?”

“Geceleri saate bakmam.”

“Çok hoşsunuz... Uğursuzluk mu getirir? Öyle bir inancınız mı var?”

“Saatleri sevmem, bizi zamanla kısıtlar, zamanın tutsağı yapar.”

“Ama bakmadan da edemezsiniz... Çok nazıksınız, biliyor musunuz? Gecenin bu geç saatinde sizi rahatsız edişimin ayıbını yüzüme vurmuyorsunuz. Teşekkür ederim... Alo! Kapatmadınız değil mi? Alo!”

“Evet! Alo!”

“Kapatmadınız! İsteseydiniz... Kapatabilirdiniz.”

“Kırmızı başlıklı kızın masalı bitti mi?”

“Bitti! Kurdu atlattım bir güzel, annemin yaptığı üzümlü kurabiyeleri nineme götürdüm. Ninem de afiyetle yedi hepsini. Bana bir tane bile vermedi, iyi mi?”

“Ninenize giderken sepetten üç kurabiye alıp Hop Hop Tavşan’la yememiş miydiniz?”

“Ay, bunu anneme söylemediniz değil mi? Bir öğrenirse... Saçıma çeker, yüzümü duvara döndürüp tek ayak üstünde durdurarak beni cezalandırır sonra. Bunu bana yapmadınız, değil mi?”

“Hayır, yapmadım. Bildiğim halde annenize tek kelime söylemedim.”

“Ah, çok teşekkür ederim, çok teşekkür ederim! Ne kadar iyisiniz. Yanınızda olsaydım, sizi öpmek isterdim. Bana kızmazdınız herhalde... Kızarmıydınız yoksa?”

Anlaşılmaz sesler geldi telefondan.

“Su içiyorum” dedi o sormadan. “Alışkanlığım... Çocukluğumdan beri. Yaz kış buzlu su içerim. Yok, dokunmaz. Eskiden bademciklerim vardı, küçükken aldırıldım. Hastanede. Ameliyatla. Acımadı, duymadım ki... Beni bayıltmışlar. Uyandığımda bademciklerim yoktu, bademcikleri olmayan bir kızdım artık. Siz hiç ameliyat geçirdiniz mi?”

“Bir kere. Midemden... Yarısından çoğunu aldılar.”

“Siz büyükken mi, küçükken mi?”

“Büyüktüm.”

“Ne kadar büyük? Büyük bir adam kadar mı?”

“Otuzumu geçiyordum.”

“Canınız yanmadı, değil mi?”

“Yanmadı, hayır!”

“Ne güzel... Ben iki kere çocuk aldırıldım, çok canım yandı. Bu kötü bir şey kadınlar için. Ama ikimiz de çocuk istemiyorduk, buna zorunluyduk. Doktor da iyi bir doktor sayılmazdı, hemşiresi de... O içimin kazınma sesini zaman zaman kulaklarımda hep duyarım, tiksiniirim. Paramız yoktu, ucuz biri olsun diyorduk. Beni doktorun muayenehanesine götürdü, ikimiz gittik, ben içeri girdim. Onu dışarda beni bekliyor sanıyordum, yanılmışım... Zorlukla, acılar içinde kalktım masadan, hemşirenin kolunda çıktım, baktım; gitmiş, yok... Kendime acıdım, aldırıldığım o doğmamış bebeğe acıdım. Erkekler, nasıl bu kadar zalim olabiliyor anlamıyorum doğrusu. Siz de acımasız mısınız?”

“Kadınlara karşı mı? Hayır, sanmam. Kadınları severim.”

Esnediğini duydu, ona da geçti, o da esnedi.

“Yarın... Yine arayabilir miyim? Tam sekiz buçukta. Kesinlikle gecikmem. Ben arayacağım, siz saate bakacaksınız, ayar yapacaksınız hemen, o an... Sözümü tutarım, inanın. Her zaman değil tabii,

yine de tutarım. Göreceksiniz, dediydi diyeceksiniz. Hoşça kalın, iyi geceler, rahatsız ettim, özür dilerim, iyi uykular!”

Telefonu kapatırken uyur uyanık, “Size de” dedi, belini aşağıya kaydırıp yatağa iyice kavuştu. İnce örtüyü üzerine çekti.

14 Haziran
Pazar

“Ne alıyor? Radyo mu, teyp mi?”

“Teyp...”

“Ben bu sesi tanıyorum bir yerlerden...”

“ünkü Nat King Cole...”

“Sever misiniz?”

“Dinlemek her zaman hoştur.”

“Ah, evet, kadife gibi bir sesi varmış, öyle derlerdi... Gerçekten mi, sizce de öyle mi?”

“Ben dinlerim.”

“Ne kadar katırsınız. Sizi tanımıyorum ama klasik kovboy filmle-
rindeki o kötü adamlar gibisiniz mutlaka. Tepeden tırnağı siyahlar
giyinmiş... Hatta tabancasının kabzası bile siyah. Hatta boynundaki
fular ve bıyıkları bile.”

“Siyah beni her zaman karartır, pek giymem.”

“Ama o şarkıcı da siyah...”

“O, şarkıcı.”

“Neyi seversiniz en çok peki; klasikleri mi, çağdaş olanları mı?”

“Günüme bağı... Bir gün bakarsınız, Nat King Cole, bir gün
Pavarotti, bir gün Strauss...”

“Hangisi? Richard mı, Johann Strauss mu?”

“İkisi de... Lehar da olabilir mi?”

“Ah, müziğı seviyorsunuz... Pop, şu bu...”

“Benim için fazla aşırı onlar, çünkü...”

“Biliyorum, ezberledim artık: Çünkü siz yaşırsınız, çünkü siz
geçmişle iç içe yaşıyorsunuz, çünkü siz...”

“Biraz... ileri gitmiyor musunuz?”

“O, şimdi de sert erkek mi? Hadi gülün gülün, gevşeyip rahat-
larsınız! Gülüyor musunuz? Gülüyorsunuz!”

“Gülüyorum, evet!”

Ama Nat King Cole onlardan habersiz söylüyordu: “*I am telling good bye...*”

“Saatiniz kaç?”

“Dokuz olmadı henüz... İstiyorsanız kapatın.”

“Ben mi? Benim saatle bir alıp veremediğim yok, sizin var asıl.”

“Benim de yok.”

“Bugün hep evdesiniz demek... Hiç çıkmayacak mısınız?”

“Hayır, tatil yapacağım...”

“Sabahтан akşama kadar mı? Tek başınıza ve evde, öyle mi?”

“Tek başıma sayılmam, kedim var.”

“Sizin sözünüz müydü o; kediler ve kadınlar seçerlerdi?”

“Yanlış mı?”

“Kediler ve kadınlar... Yani ben ve kediniz. Olabilir. Şey, galiba yanlış söyledim, evet, doğru. Çünkü, ben bir keresinde... Tren yolculuğunu sever misiniz?” Karşılığını beklemeden ekledi: “Ben severim. Bir keresinde... Ankara’dan sömestr için trenle eve dönüyordum, aynı kompartımanda bir çocukla tanıştık. Mavi gözlü, çenesinde belli belirsiz bir sakalı olan. Ben yaşlardaydı. Tanıştık ve bir anda kaynaşıverdik. Bütün bir yolculuk boyunca kompartımanda ikimizdik yalnızca. Çok hoştu, çok beğenmiştim. Bunu yüzüne karşı söyleyince şaşırdı. Hep böyle mi yaparsın, diye sordu aptalca. Fakat bunu sorarkenki o aptallığı da hoştu... Dinliyor musunuz beni?”

“Dinliyorum. İlginç bir hikâye galiba...”

“Bence değil.”

“Sonra ne oldu? Siz ondan hoşlandınız, o da sizden hoşlandı... Hoşlandı mı gerçekten?”

“Sanıyorum. Ona dedim ki, Eskişehir’e gelmek üzereyken... ‘Var mısın?’ dedim, ‘Bu istasyonda inelim, bütün bir gün birlikte olalım; aklımıza gelen her çılgınlığı yapalım, sonra gara dönüp ilk trenle devam edelim yolumuza?’”

“Varım, demiştir...”

“Nerden biliyorsunuz? Orada değildiniz ki... A, tabii, evet, erkeksiniz; bir kadın, güzel ya da çirkin, size bir teklifte bulundu mu...”

“Bana artık böyle tekliflerde bulunan kadınlar yok.”

“Olmuştur ve siz unutmuşsunuzdur mutlaka.”

“Eh, mümkündür, ne de olsa...”

“Siz...”

Nat King Cole, yine. “Cold, cold heart” diyordu yumuşak ve iç bayıltmayan bir müzik eşliğinde.

“Güzel söylemiyor, biraz fazla eski mi ne...”

“Size katılmalı mıyım?”

“Gerek yok. Yani desteğinize demek istedim... Hikâyeme devam edebilir miyim?”

“Tren... Eskişehir’e geliyordunuz ve siz...”

“Ona teklifimi yaptım. Saatine baktı, ‘Ne kadar zaman sonra Eskişehir’e varıyoruz?’ diye sordu. ‘Bilmiyorum’ dedim. Gerçekten bilmiyordum. Sabaha karşıydı... Gün ağarmaya başlamıştı. Hiç doğudan batıya giden bir trende sabahın nasıl olduğunu gördünüz mü?”

“Evet, birçok kez. Bir keresinde İstanbul’dan Münih’e gidiyordum, Sofya’daydık; güneş arkamızdan doğdu, bizi Yugoslavya’ya kadar getirdi.”

“Sonra diye sorun bana şimdi...”

“Sonra?”

“Sonra, ‘Evet, neden olmasın, pekâlâ olur bu’ dedi, sırt çantasını aldı, yuvarlak bir sırt çantası taşıyordu, ‘Hadi’ dedi, ‘Bir serüven yaşayalım!’ Dinliyor musunuz, ilginç mi?”

“Evet, çok!”

“Tren gara girdi ve biz ilk inenlerden olduk. Eskişehir’liler çanta bavul heybe ellerinde, yürüdüler, gittiler. Biz ikimiz garda kalakaldık. Eskişehir her zaman soğuktur, bilir misiniz?”

“Duyardım.”

“Çok üşüdük... ‘Bana sarıl’ dedim, sarıldı. Hatta ceketini çıkardı, omuzlarıma verdi, ısındım ben de. Garda bir sahlepçi vardı; gittik, birer bardak içtik sıcak sıcak. İçimiz ısındı mı, üşümem geçti mi, bilmiyorum.”

“Bütün gün garda kalmadınız inşallah?”

“Hayır, ne münasebet! Çıktık... El ele tutuşmuştuk. Gar önünde çift atlı faytonlar bekliyordu. ‘Hadi, faytona binelim’ dedi, kışkırttı beni... Bindik. Faytoncu yaşlı bir Tatardı, geceden kalma uykusundan henüz uyanmamıştı. ‘Nereye?’ dedi, ‘Nereye götürürsen’ dedik. Gittik... Nereye gittiniz diye soracaksınız, haklısınız. Bir yerlere işte. Uzak bağlar arasına. Çok sık kavaklı yollardan geçerek... Hatta, hani camcılarda, insanı üstüne güldüren naif tablolar olur; hiç gör-

dünüz mü, hatırlar mısınız? Bir göl ya da deniz kenarıdır... Güneş batmaktadır, belki doğuyordur, mümkün; bir balıkçı tek başına ağ çekmektedir. Resmin önlerinde nazlı nazlı bir şey yüzmektedir. Şey... Adını söylesenize, neydi? Beyaz, uzun boyunlu hani... Hah, kuğu! Buldum. Kuğu. Bir de... Çerden çöpten bir kulübe, içinde kimlerin yaşadığını kimselerin bilmediği bir kulübe. Eskişehir dolaylarında öyle bir göl, öyle bir kulübe, kuğu, ağ çeken balıkçı, batan güneş var mıdır, var mıydı? O gün düşünmemiştim ama bugün düşünüyorum da... Yoktu sanıyorum. Evet, kesinlikle yoktu, ben yıllar sonra hatırladığımda öyle sandım herhalde... Beni dinliyor musunuz? Nat King Cole'a ne oldu, niçin sustu?"

"Arka yüzüne geçti; bekleyelim, başlar birazdan."

"Başka ne dinlersiniz teypte?"

"Benimle aynı beğenide olabilirsiniz, sanmıyorum..."

"Ah, yine aynı hikâye, yine ben yaşlıyım... Değil mi? Oysa değilsiniz. Hiç değilsiniz hem de..."

"Eğer sesimdense... Sesler insanı yanıltabilir."

"Ben yanılmamayı yeğlerim."

"Ama hikâye yarım kaldı..."

"Evet, haklısınız. Gittik gittik, bir yere geldik; faytoncu 'Buraya kadar' dedi. 'Buraya kadar ve yolun sonuna geldik.' İndik. O gitti, biz kaldık. Dedim ki: 'Korkuyor musun?' Çünkü ıppırsız, dağ başı gibi bir yerdeydik. Faytoncu da gitmişti. Uzun bir süre arkasında, havada asılı kalan toz bulutunu izlemiştik, sonra birdenbire yok olmuştu. 'Bir yerlerden gelen bir su sesi var, sen de duyuyor musun?' diye sordu. Kulak verdim, doğruydı. 'Hadi gidelim oraya' dedim, elimi uzattım, tuttu. Avcu ateş gibi yanıyordu. Bakıştık. Ben sormadan, 'İyiyim' dedi. 'Gerçekten iyiyim.' Hep böyle olurmuş heyecanlanınca, avuçları yanar, terlermiş... O naif resimlerdeki kulübeye benzer bir kulübe hulup içine sığındığımızda da böyleydi. Öpüştük. Kendiliğinden... Elleri boynumdaydı, yanıyordu, hep ateşler içindeydi. Balıkçı yaka kazağını eteklerinden tutup yukarı çektiğinde başımı eğdim, birlikte çıkardık. Yüzümü ellerinin arasına aldı, elleri ateş gibi yanıyordu... Sevişmeden önce bana üşüdüğümü unutturması güzeldi."

Bekledi.

"Sizi ilgilendirdi mi, hoş bir hikâye mi? Alo! Neredesiniz?"

"Teybe başka bir kaset koyuyordum."

“Yine...”

“Hayır, bu defa Frank Sinatra.”

“Çağdışı...”

“Ne?”

“Yok bir şey... Şakaydı, şaka, şaka!”

“Saat epeyi oldu...”

“Yani kapatmalı mıyım artık? Hikâyemin sonunu merak etmiyor musunuz? Basmakalıp bir hikâyeye gibi mi geldi size yoksa?”

“İlgimi çekmedi diyemem.”

“Güzel bir hikâyedir... Sonunda ne oldu, bilin bakalım?”

“Ne oldu, siz söyleyin.”

“Yattım onunla. On sekizime gireli iki hafta ancak olmuştu, çok istedim ve o da kabul etti, yattık. O gün bugün pişmanlık duymadım. Şimdi de ilginç gelmedi mi size? Alo!”

Sonucunda neler olacağını düşünmeden telefonu o kapadı. Bekledi ama telefon çalmadı. Ne gün boyunca ne de sonrasında. O gün sıradan bir günmüşçesine, sıradan bir günmüş gibi geçti.

15 Haziran
Pazartesi

“Hamile kalacağım hiç aklınıza gelir miydi?”

“Efendim? Anlamadım...”

“Evlilik dışı ilişki kurmuş hiçbir erkek buna inanmaz, kadın şaka yapıyor sanır. Oysa kadın, o sırada dünyada olabileceği en ciddi hallerinden birindedir... Babam da çok şaşırdı, hatta önce şaka yapıyorum sandı. Babamdı ama yine de erkekti. Birazcık da tutucu.”

“Annenizin tepkisi, peki?”

“Annem öleli çok olmuştu, babam yalnızdı ve ben ondan ayrı oturuyordum, tek başıma.”

“Nasıl izin verdi buna?”

“Vermedi, ben kendi kendime aldım o kararı. Pek çok şey yapabiliirdi, yapmadı. Bağırıp çağırabiliirdi. Yalnızca kızdı. Bunu o istemişti sanki, bana hissettirmişti. Annemin yokluğuna dayanamıyordu ya da tek başına kalıp dayanmak istiyordu. Ben ve diğerleri olmadan. Yalnız o. Bir gün işinden eve geldiğinde beni bulamadı. Yoktum, gitmiştim. Bir küçük bavul... Bir spor el çantası... Bir de şemsiye. Çünkü evden çıktığımda yağmur yağıyordu ve bütün gecede durmamıştı. Giderken yokluğumla ona acı vereceğimi, kızdırmakla bu acıyı dindiremeyeceğini biliyordum. Hiç yalnız kalmadığı için yalnızlığı beceremiyordu. Annemin yokluğuyla birlikte evin bütün ışıklarını yakıyordu her gece; yattığım yerden gözümü alıyordu. Kalkıp söndürmek onu incitecekti, biliyordum... Karanlığı sever misiniz?”

“Sevmem. Ben de babanız gibi yapıyorum.”

“Evinizin bütün ışıklarını yakarak mı?”

“Yalnız merdivenlerinkini.”

“İlginç... Erkekler karanlığı sevmiyorlar demek. Ne anlatıyordum?”

“Babanıza demiştiniz ki...”

“Evet, dedim ve şaşırdı, bir süre konuşamadı. Salonda bir gitti, bir geldi. ‘Cıgaran var mı?’ dedi önümde durup. ‘Baba, sana dokunuyor biliyorsun’ dedim. ‘Bana öğüt vermeyi bırak’ dedi. Gözlerine baktım ve sessizce gidip çantamdan cıgara paketini aldım, geldim, verdim. ‘Bir daha söyle’ dedi. ‘Hamileyim baba’ dedim, ‘Bir daha söyleyeyim mi? Hamileyim. Bir daha söylüyorum, hamileyim, hamileyim...’ ‘Yeter’ dedi, ‘Sağır değilim’. Elimden tutarak kanepeye götürdü, yan yana oturduk. ‘Babası belli mi, kimden?’ diye sordu. ‘Ne fark eder ki’ dedim, içim sıkılmaya başlamıştı. ‘Burada değil hem, nerede olduğu üzerine de hiçbir fikrim yok. Kısa bir serüvendi. Birbirimizi sevmiştik, öyle sanmış ya da ikimiz de aldanmış olabiliriz. Çocuğumu doğurmak istiyorum. İzin verir misin?’ dedim yeniden. Karşılık gelmedi. Kız babası olmanın ne kadar güç olduğunu o an kendi babama bakarak anladım... Siz de kız babası mısınız yoksa?”

“Hayır!”

“Belki güzel, belki değil... Kadınların böyle bir seçenekleri yok.”

“Babanızın yerinde olsaydım... İzin verirdim size.”

“Ama babam vermedi. Ne evet, ne hayır dedi. Bir daha ağzını açıp tek kelime konuşmadı benimle.”

“O sırada beraber mi oturuyordunuz babanızla?”

“Hayır, ben ayrı çıkmıştım.”

“Yalnız yaşamayı öğrenebilmiş miydi?”

“Bir kadınıımız vardı, annemden sonra gelmeyi sürdürdü. Eskiden haftada birdi, sonra ikiye çıkardı. Temizlik ve ütü yapıyor, yemek pişiriyordu. Babamın herhangi bir eksiği yoktu.”

“Vardı ve siz bunu bilemezsiniz.”

“Ama bana herhangi bir şey demiş değildi bu konuda.”

“Gerek duymamıştır.”

“Söyleyebilirdi pekâlâ... Ya da hissettirebilirdi en azından.”

“Erkekleri tanı mıyorsunuz...”

“Oysa birçok erkekle beraber oldum.”

“O başka... Evlendiniz mi?”

“O konuya girmek istemiyorum hiç.”

“Belki bir gün...”

“Belki bir gün, evet...”

“Yorgun gibisiniz...”

“Doğru. Nasıl anladınız?”

“Sesiniz gitgide düşüyor...”

“Dün gece çok sıcaktı, uyuyamadım, ondandır. Siz gecenizi nasıl geçirdiniz?”

“Zor bir gece sayılmazdı.”

“Babamı uzun süre görmedim. Bir gün yakın arkadaşı Raşit Amca aradı, hastaneye kaldırılmış, bir spazm geçirmişmiş. ‘Çabuk yetiş’ dedi. Bir koşu gittim. Yoğun bakımdaydı, görüştürmediler. Herkesi evine yolladım ve kalıp bekledim; üç gün, üç gece. Koltuklarda yattım, hastanenin kafeteryasında sabahlarken bardaklar dolusu nescafe içtim. Sonunda babamı yoğun bakımdan çıkardılar, bir odaya götürdüler... Gözlerini açtı, ilk beni gördü, hemen yumdu. Bir anlığına henüz feri gelmemiş gözlerinde bana bakarken müthiş bir kin gördüm ve korktum.”

Yaz yağmurunun serinliğiydi çıkan, bahçedeki yapraklarda geziniyordu. İnceden gelen hışırtı yol üstündeki telli kavaktandı.

“Orda mısınız, beni dinliyor musunuz?”

“Dinliyorum.”

“Uzun bir hikâye. Anlatmasını sevmediğim bir hikâye ayrıca. Babamı hep sevmişim meğer. Bilmeden... Farkında olmadan. Oysa sevmiyorum sanıyordum. Zaman geçtikten sonra ona bunu yapmamalıydım, hatalı olan bendim diye düşündüm.”

“Çocuk konusunda mı?”

“Evet, çocuk konusunda. Ama onu o kadar çok istiyordum ki... Bugün bile yaptığıma pişman değilim.”

Nedenini sormadan açıklayacaktı. Nitekim öyle oldu ve... “Aldırdım” dedi kısık bir sesle, duyulur duyulmaz.

“Geçen gün anlattığınız olay mı?”

“O başkaydı. Bu, başıma ilk kez geleni...”

“Babanız için yaptınız bunu...”

“Sanmıyorum... Onun da etkisi olmuştur tabii.”

“Belki korkmuştunuz...”

“Belki. Ama asıl neden, bir gün onunla karşı karşıya gelmem. Beni gördü ve yolunu değiştirmelere kalktı; yüzlediğimde ‘Görmedim’ dedi, yemin etti. Bir yerlere oturmayı ben teklif ettim; bir pastaneye, bir parka, yol kenarındaki kaldırım taşları üzerine falan. Nereyi isterse oraya... Oturduk. Gözlerden ırak, bulunması zor, bahçesi kararmış akasya ağaçlarıyla dolu bir kahveydi. ‘Seni arayamadım’ dedi, o sevmediğim ezik erkek havalarında. ‘Önemi

yok' dedim, 'Elinde değildi, olsaydı arar, beni bulurdun.' Burdan gitmişmiş. Bilirmişim, nasıl serseri ruhlunun tekiymiş, burcu da ikizlermiş zaten ve... Bir hikâyede okumuştum, bir telekız vardı, okumuş yazmış takımından, Dame de Sion'lu. Soğukoluk diye bir yerde çalışıyordu. Erkeklerle düşüp kalkarak... Bir de bir merakı... Güzin Abla'ya mektuplar yazmak. Mektup arkadaşı aramak... Kendini saklayarak tanımlıyordu ama. Şu yaşlardayım, boyum şu, kilom şu, bel ölçülerim şu, göğüs ve kalçalarım da şu ve şu... Buraya kadar hikâyeye size ilginç geldi mi?"

"Dinliyorum."

"Mektup arkadaşına gelen mektuplar içinde birini çok beğenmişti. Onunla başladı ve sürdürdü. Çok sık ve tutulmuşçasına hem. O ona yazdı, o ona... durmadan. Yedeksubaymış, askerliğini bitirmiş, terhis olmuş, İstanbul'a gidip yerleşmiş. Mektup yazmayı birden kesivermişti. Bıçak gibi. Kız çok üzülmüştü buna. Günlerce mektup yazmış, bir karşılık alamamıştı. O kadar alışmıştı ki, o alışkanlığını sürdürüyordu hâlâ. Sonra gerçek kafasına dank etmişti. Aramaya başladı ve günlerden bir gün araya araya buldu onu. Nasıl buldu, şimdi hatırlamıyorum ama aramış ve bulmuştu... Hep gözümün önündedir: Gündüz gözüyle bir lunaparkta buluşmuşlardı. Kimsecikler yoktu lunaparkta. Her şey durmuştu: Atlıkarıncalar, atış poligonları, salıncaklar... Dönercilerle sandviççilerin önleri bomboştu. Gittiler, hiç kimselerin olmadığı o koca yerde, yine hiç kimselerin olmadığı bir kahveye oturdular. Birer limonata ısmarladılar kendilerine. Konuşmadılar pek, biliyor musunuz? Her gün sayfalar dolusu mektup yazmışlardı oysa, birbirlerine deste deste mektuplar göndermişlerdi. Kız ya da kadın her neyse, gelen mektupları canı gibi biriktirmiş, kurdelelere sarıp saklamıştı. Erkek ağzını açtı ve konuştu. Anlattı. Evlenmiş. İki çocuğu olmuş. Karısını seviyormuş çok... O böyle konuşunca içimden onu öldürmek geldi. Bıçakla, tabancayla ya da filmlerde gördüğüm gibi, bir şeyi vurup kırarak onunla. Yüzünü gözünü darmadağın ederek."

"Şiddeti seviyorsunuz..."

"Tersine nefret ederim. Yumuşak, her şeyi kabullenen, karşı koymaktan kaçan erkeklerden de..."

"Sonra ne oldu o hikâyede?"

"Hangisinde? Benim hikâyemde mi, Dame de Sion'lu kızın hikâyesinde mi?"

“İkisinde de...”

“Erkek böyle konuşunca, kızın dedikleri müthişti: ‘Tamam’ dedi, ‘Tamam, olabilir ve olmuş. Bizimkisi kötü ve sonu mutsuz bir hikâye... Şimdi kalk ve arkanı dönmeden kendi yoluna git, ben de kendi yoluma. Kaygılanma, limonata paralarını ben öderim.’ Beğendiniz mi bu sonu?”

“Hikâye işte.”

“Gerçek hayatta da karşılığı olan bir hikâye bence.”

“Sizin hikâyenizde neler oldu?”

“Bana çok aptalca gelen şeyler anlattı. Bir erkek, bir kadın karşısında nasıl bu kadar aptal olabiliyor, anlayamıyorum. Ona acıdım. Onu sevmiş olan kendime acıdım. Bir zamanlar, tabii.”

“Çocuktan söz ettiniz mi?”

“Etmeli miydim?”

Bekletti.

“Siz karşılık vermeden ben diyeyim: Etmedim... Hiç etmedim.”

“Niçin? Bir onur sorunu muydu size göre?”

“Bunu düşünmemiştim. Ama bir ara baktı baktı ve ‘Niçin bu kadar bol şeyler giydin?’ diye sordu. Tanrım, bir kör bile benim hamile olduğumu görebilirdi o an.”

“Ama o görmedi...”

“Allah cezasını versin, evet, görmedi. Ya da... Bir dakika... Gördü de görmezlere getirdi, hiç üzerinde durmadı. Çünkü ben, ‘Havalar çok sıcak da’ dedim, lafı çevirdim. ‘Kot pantolonlar da, dar giysiler de yakıyor, ondan’ dedim. Sonra kalktım, tepeden bakarak ona da kalkmasını söyledim, elimi uzattım, tokalaştım, birden sırtımı dönüp yürüdüm.”

“Kendi kendinizden beklediğiniz bu muydu? Bunu böyle yapmak mıydı yani?”

“Bence en doğru olanı yaptım. Bugün de aynı şeyi hiç çekinmeden yaparım. Bu, benim kadın olarak hakkımdı. Çünkü... Size bugüne kadar nasılsınız diye sormadım. Niçin?”

“Kabalık değil. Ben de sormadım...”

“Peki, hadi şimdi soralım. Nasılsınız?”

Dudaklarını ısırды; gülmesin, gölse de o duymasın istiyordu.

“İyiyim, teşekkür ederim, siz nasılsınız?”

“Eh, ben de iyiyim. Oğlunuz geldi mi?”

“Anlamadım...”

“Geldi, geldi deyin... Hadi!”

“Geldi.”

“Ne getirdi?”

Evet, hatırlamıştı; çarçabuk çocuk oluverdi.

“İnci boncuk...”

“Kime kime?”

“Sana bana...”

“Daha başka kime?”

Peki de bundan sonrası ne idi?

“Kilimci ile K r Hasan’a...”

“A,  yle değil... Oyunbozanlık ediyorsunuz.”

“Nasıldı, siz söyleyin...”

“Ben anahtarın suya düştüğünü, suyun inek tarafından içildi-
ęini, ineğin de dağa kaçtığını biliyorum. Sonra dağ yanıyor, bitip
k l oluyordu, öyle değil mi?”

“Evet,  yle, aynen...”

“Kapatıyorum artık” dedi.

Sahiden kapattı.

16 Haziran
Salı

“Uyandırdım mı?”

“Hayır, ben erken kalkarım, söylemiştim.”

“Ne kadar erken?”

“Bilemiyorum... Her gün aynı saatlerde değil. Yine de erken işte.”

“Hep mi?”

“Ender aksar.”

“Ben her gün başka saatlerde uyanırım.”

“Bu da bir şey...”

“Birilerine aşık oldum mu... Çok uyurum. Bir de... Çok yemek yerim, obur kesilirim. Buzdolabımı açarım, ne bulursam artık: Şu bu demeden hepsini, her şeyi...”

“Evet, duymuştum, bazı kadınlar aşka böyle tepki gösteriyorlarmış. Kim bilir, bir avuntudur. Belki de direnç.”

“Kadınlar için garip yaratıklardır demiştiniz. Siz mi demiştiniz bunu?”

“Dememiş olsam bile... Doğru sayılabilir.”

“Neye dayanarak doğru?”

“Ben hayatımda üç kadını yakından tanıdım: Annemi, kız kardeşimi ve karımı. Birbirlerine hiç benzemiyorlardı, üçü de birbirinden çok farklıydı, üç ayrı dünyanın kadınıydılar. Fiziksellikleri bakımından değil, iç dünyaları bakımından da tabii.”

“Öbür kadınlar, peki?”

“Hangi öbür kadınlar?”

“Tanıdığınız öbür kadınlar...”

“Konumuzun onlar olduğunu sanmıyorum.”

“Evet, doğru! Burada konu benim. O da aynı şeyi söylemişti o gün: ‘Konumuzun bu olduğunu sanmıyorum.’ Çünkü benimle sevişmek istiyordu, bunun farkındaydım. Ben de onunla sevişmek istiyordum ve o bunun farkındaydı.”

“Siz hangi hikâyenizdesiniz şimdi?”

“En güzelinde... Hani Ankara’dan İstanbul’a dönüyordum, tren-de birine rastlamıştım, onunla...”

“Eskişehir’de inmiştiniz, faytona binip...”

“A, evet! Unutmamışsınız.”

“Nerden aklınıza geldi o? Ben bitirdiniz sanıyordum.”

“Zaman zaman hatırlarım, çok güzel bir hikâyeydi çünkü ve ilkti. Benim ilkim. Kadın olmadığınız için size anlamsız gelebilir, bana değil.”

“Haklısınız... Benim bunu anlamam güç.”

“Konumuz bu değilmiş... Öyle demişti. ‘Peki, sen söyle, konumuz ne, ne olsun?’ diye sorduğumda ‘Sevişmek’ dedi. Nerdeydik o sıra? Bir kırılıkta. Açık bir arazide... Az ötemizde bir top kavaklık vardı, galiba bir de dere. Hatırlıyorum. Bir kolunu omzuma attı, ‘Gidelim’ dedi, ‘Zamanımızı iyi değerlendirelim...’ Oysa benim teklif etmem gerekmez miydi? Gide gide eski, terk edilmiş bir ağıl bulduk. İzbe bir yerdi. Görünce sevindim. Hiç değilse dört duvarı vardı, hiç değilse üstü çatılıydı. Bizi kimseler görmeyecekti... Filmlerde çok olur böyle sahneler, aklıma geldi; başka bir zaman olsa kahkahalarla gülerdim buna. Heyecandan ağzım dilim kurumuştı. Sustum. ‘İçeri girecek miyiz?’ dedim. Bununla, burada mı, demek istemiştım. ‘Korkuyor musun?’ dedi. ‘Korkmuyorum’ dedim. Gerçekte korkuyordum. ‘Hadi, gel’ dedi, yeniden kolunu omzuma attı. Bu kez çeker gibiydi. İçeri girdik, bir süre durup loşluğuna gözlerimizi alıştırmaya çalıştık. Gübre kokuyordu; ıslak ve yapışkan bir kokuydu. Yan yanaydık, sesli sesli soluyorduk, konuşmadan bir yerlere oturduk; yumuşak, hafif nemli bir yere... Sonra uzandık. Yine yan yanaydık, yine soluklarımızı duyuyorduk. Uzun bir süre ne o konuştu, ne ben. Güzel şeyler düşünmeye zorladım kendimi. İyi de neydi o güzel şeyler? Güzel olan ya da olanlar neydi? Başımı ona çevirmeden, gözlerim çatının tavanında, ‘Beni öpmeni istiyorum’ dedim. İçimden öyle gelmişti. O an tek güzel şey birileri tarafından dudaklarımdan öpülmekti bana göre. Dirsekleri üzerinde doğruldu, bana döndü, loşlukta gözlerinin parladığını görebiliyordum. ‘Gerçekten bunu istiyor musun, emin misin?’ diye sordu. ‘İstiyorum, evet’ dedim, bakışlarının derinliğini görmesin diye gözlerimi yumdum. Bu ona cesaret verdi. Eğildi ve kaçamak bir öpüşle ağzımdan öptü beni. Yumuşacık ve korkak. Dilini çok gerilere saklamıştı... Alo, dinliyor musunuz?”

“Evet!”

“Bana sarılmasını, sımsıkı sarılmasını istedim. Sımsıkı sarıldı. Daha çok öpmesini istedim. Daha çok öptü... Birden kollarından kurtuldum, çekildim. ‘Hazır değil misin yoksa?’ diye sordu. Her an kırılmayı beklemekte olduğumu sezdim. Evet, hazır mıydım, değil miydim? İstiyor muydum, istemiyor muydum? ‘Bilmiyorum’ dedim. Sahiden bilmiyordum. Ayağa kalktı, elini uzattı. ‘Hadi gel gidelim buradan, yolumuz hayli uzun, treni kaçırabiliriz’ dedi. ‘Treni mi? Hangi treni?’ dedim, ‘Bizim kaçıracak bir trenimiz yok ki... Gelen giden bütün trenler bizim. İstedliğimize istediğimiz an binebiliriz.’ Böyle dedim, ayağa kalktım ben de. Yarı karanlık içinde bakıştık. Çok bakıştık. Hep bakıştık... Nice sonra, ‘İstiyorum’ dedim. Biliyor musunuz, bütün o anlatılanlar, yazılıp çizilenler baştan sona yalanmış, yanlışmış.”

“Ne gibi?”

“Acı çekmek gibi... Hani dünyanın yıkılıp başınıza çökmesi gibi...”

“Biraz daha açık konuşur musunuz?”

“Anlamamış olamazsınız. O işte... O! Hâlâ anlamadınız mı ne demek istediğimi? Yapmayın, siz zeki bir insansınız; ben öyle tanıyorum bunca telefon konuşmalarımızdan. Hadi, evet, anladım deyin, beni düşkırıklığına uğratmayın artık.”

Kısa bir susmanın ardından, “Anladım, evet” dedi, “Evet, tabii!” Bir süre konuşulmadı bunun üzerine.

“Kapatıyorum” dedi, “Çok utandım, ter bastı beni. Hoşça kalın!” Kapandı.

17 Haziran
Çarşamba

Ajandasına şunları yazdı:

“Bugün 17 Haziran, günlerden çarşamba. Telefon etmedi, aramadı. Saatini bekledim. Geldi, geçti ve aramadı.”

18 Haziran
Perşembe

Söylediği an neyi kastettiğini, ne demek istediğini pek anlayamamıştı. Bunu açıklayınca karşı taraf tekrarlardı: “Katolik olmayı çok isterdim.”

“Niçin?”

“Sık sık günah çıkarmak için.”

“Sık sık günah mı işlersiniz?”

“Belli olmaz, hepimiz insanız, özellikle biz kadınlar... Annem, ben küçükken her şey için günah derdi. Şunu sakın yapma, çünkü günahdır. Onu sakın elleme ve ona dokunma... Niçin? Çünkü günahur. Yemeğinizi bile tabağınızda yarım bırakıp sofradan kalkamazdınız, çünkü günahtı! Sizi de böyle kısıtlayanlar oldu mu? Nedir günah peki? Ne yaparsanız günahdır, ne yapmazsanız değil?”

“Bunu kesin olarak ben de pek bilemiyorum. Galiba düşünmedim de... Ninem, babamın annesi, kuş yuvalarından yumurta çaldığımda bunun günah olduğunu söyler, engellemeye çalışırdı beni.”

“Ama siz yine de...”

“Bir keresinde günah işlersem nasıl cezalandırılacağımı anlatmıştı bana, çok korkmuştum.”

“İlginç.”

“Çocuk aklımda kaldığına göre... Günah işlersem cehenneme gidecektim. Hayır, kaynar kazanlarda yanmayacaktım; onun yerine bir dudağı yerde, bir dudağı gökte bir zebaninin gürzü altında cezamı çecktireceklerdi.”

“Nasıl yani?”

“Şöyle: O zebani gürzünü başıma indirecek, ben de milyarlarca küçük parçaya ayrılacaktım. Ancak karıncalar hemen gelecek ve canla başla çalışarak kum tanesi kadar küçücük parçalarımı toplayıp beni yine ben yapacaklardı. Fakat ne fayda! Ben ben olunca,

gürzünü kaldırdığı gibi tekrar indiren zebani beni tekrar param-parça edecekti.”

“Buna inandınız mı yoksa?”

“O çocuk yaşımda inandım... Bir daha da o oldu, kuş yuvalarından yumurta çalmadım.”

“Bu bir itiraf! Kim bilir kaç yıl sonra ve kaç yaşıңызdayken geçmişle bir hesaplaşma.”

“İnsan isterse kendisiyle aynalarda da hesaplaşabilir. Katolik rahibine pekâlâ yalan söyleyebilirsiniz, onu yalanlarınızla aldattırken kendinizi aldatmış olabilirsiniz. Ayna karşısında bunu yapamazsınız ama çünkü...”

“Aynalar yalan söylemez.”

“Siz yalan söylemesini istemediğiniz sürece tabii.”

“Aynaları sevmem.”

“Olabilir.”

“Size bir şey diyeyim mi? Hayır, demeyeceğim, vazgeçtim... Bazı konularda katıısınız, ödün vermek istemiyorsunuz.”

“Herkesin bir yoldan kendini savunma biçimi vardır.”

“Hayat acımasızsa...”

“Onu acımasız yapan ne, kimler? Bizler!”

“Kadınlar değil.”

“Sizce?”

“Sizce?”

“Sorduk mu birbirimize, nasılsınız dedik mi bugün?”

“Ben demedim, siz de sormadınız... Ben iyiyim, siz?”

“İyiyim ya da öyle sanıyorum.”

“Niçin?”

“Çünkü değişken bir şey bu.”

“Ben iyiyim bugün, çok iyiyim hem de... Sabahleyin uykumu almış olarak uyandım. Gece hiç düş görmedim. Kalktım, evimin bütün panjurlarını ardına kadar açtım. Çok yukarılardan ana yol geçiyor; onun bitmeyen uğultusuna kulak verdim. Dirseklerimi pencerelerden birinin pervazına dayadım ve üst kattan bahçeye baktım.”

“Bahçeli bir evdesiniz demek?”

“Hem evet, hem hayır! Bir mendillik bir şey ancak. Giriş katındaki yaşlı kiracı kadın meraklı; o ufacak yere neler ekmiş, neler! Yasemin bile... Teneke bir vita kutusunda, yaseminler durmadan boy atıp duruyor.”

“Yasemin sevdiğimi söylemiş miydiniz size?”

“Evet, hatırlıyorum.”

“Bir de yaseminlerle ilgili Nuh Nebi’den kalma bir şarkı: ‘Yaseminler solmadan gel!’ Ne kadar komik, değil mi?”

“Bence değil.”

“Ha, sizde o şarkının mutlaka bir anısı vardır.”

“Hayır, hatırlamıyorum, sanmam!”

“Yaseminler çabuk solar ve hiçbir erkek âşık onun hızına yetişemez. Akşamüstü olur, güneşe küs, içine kapanmış yasemincikler serinliği duyar duymaz o an açırırlar. Bütün gece kokarlar. Sabah olur, güneş çıkar ve... Yaseminler, elveda!”

“Benim bildiğim, dayanıklı olduklarıydı.”

“A, tabii, yaseminden yasemine... Saçmalıyorum galiba. Ne dersiniz?”

“Yok, konuşuyoruz, belli bir sıra olmadan, birbirimize bir şeyler anlatıyoruz. Sizin anlattıklarınız yaseminler üzerineydi.”

“A, güzel! Siz niçin konuşmuyorsunuz? Niçin hep ben konuşuyorum? Çok garip!”

“Konuşmak sizi rahatlatıyorsa...”

“Doğru bu. Sanki bana... Benim için... Gerekli kelimeyi bulamıyorum, siz yardım edin lütfen!”

“Ne gibi?”

“Yani, ne bileyim... Tamam, buldum, destek! Bana destek oluyorsunuz. O kadar zaman oldu ki birileriyle konuşmayı... Sürekli kendime konuştum. İçimden. Kendi sesimi duymadan.”

“Şimdi nasılsınız?”

“Bu, o nasılsınız’lardan değil, değil mi?”

“İyi olduğunuzu söylediniz, biliyorum.”

“Ah, yine kötü günlerimden birindeyim galiba. Düzgün, sıralı konuşamıyorum. Hayır, karşı çıkmayın, inceliğe gerek yok; bu yüzden yalan söylemek zorunda kalmayın benim için. Çok sık değil ama arada bir bu olur bana... Kim bilir, belki de çok kişilikliyim. Zaman zaman birinden biri, birçoklarından biri baskın çıkabilir ve değişebilirim. Bir anda ve birdenbire... Bir kişilikten öbürüne. Bir iyi iken bir kötüye, bir sevenden bir düşman olanına.”

Sustular.

“Ben şimdi hangisiyim acaba?” diye sordu çekingenlikle.

“Belki iyi olanıdır... Size nasıl geliyor?”

“Size telefonu açarken, galiba kötü olandım. Sonra iyi olanla yer değiştirdim. Şimdi iyiyim, iyi olanım.”

“Sabahlarınızı anlatıyordunuz... Devam edin, dinliyorum.”

“Bu sabah kalktım, duşumu aldım, kahvemi yaptım, bir bisküvi yedim, cıgaramı yaktım, saatin sekiz buçuk olmasını bekledim. Saat sekiz buçuk oldu ve size telefon ettim... İçim rahatsızdı, sizi bulamazsam diye korkuyordum. Hep sekiz buçuktan sonra mı evden çıkarsınız?”

“Genellikle...”

“Ne zaman dönersiniz?”

“Hava kararmadan önce ve mutlaka.”

“Erkek zorunluluğu... Çünkü sorun mutlulukla ilgili. Yani aile, kurulu düzenin korunması, dış dünyaya karşı önlem ve savunma.”

“Böyle de düşünülebilir elbet.”

“Sizin düşünceniz ne?”

“Sizin gibi değil.”

“Erkekler, evet, tabii... Dünyanın eksenisiniz. Siz kurdunuz bu dünyayı, siz savunuyorsunuz, üstelik kanınızın son damlasına kadar. Alkışlanmaya değer bence. Bravo size ve siz erkeklere!”

Konuşmak mı, susmak mı diye düşündü. Kuşkuluydu.

“Bugün günümde değilim ve bunun da pekâlâ farkındayım. En iyisi... Kapatsam... Kızarmısınız bana?”

“Kızmam, kapatabilirsiniz.”

“Kesin mi? Söz mü?”

“Söz!”

19 Haziran
Cuma

O başlamadan söze girdi.

“Aldım” dedi.

“Efendim?”

“Dün...” İçinde kabaran coşkuyu yenme çabasıyla bekledi.
“Dün... Sirkeci’deki eski otobüs yazıhanelerinin ordan geçiyordum;
camda gördüm, girdim ve... Aldım.”

“Bir dakika, ne aldınız? Anlamadım.”

“Geçen gün sözünü ettiğiniz naif resimlere benzer resimlerden...
Onlardan birini buldum ve aldım. Şimdi karşımda duruyor.”

“Hayret, çok önemsemişsiniz. Bense...”

“Aslında kötü ama çok şey çağırıştırıyor insana. Böyle yerler
gerçekte var mı, yok mu, bilmiyorum. Yani öyle bir göl ya da deniz,
öyle bir günbatışı, uzun boyunlu kuğular, ağını çeken sandallı
balıkçı, kerpiç kulübe... Buradaki kulübenin bacası tütüyor, biliyor
musunuz?”

“İnanmıyorum.”

“Gerçekten.”

“O zaman ağ çeken balıkçının bir de karısı var. Evde ve yemek
pişiriyor.”

“Durun bakayım, evet, doğru, haklısınız; bacadan yükselen
dumanın kokusu odun ateşinin kokusu bence. Demek yanan bir
ocak var ve üstünde de toprak bir güveç.”

“İçinde ne pişiyor olsun?”

“Balık çorbası...”

“Niçin kıymalı patates değil?”

“Çünkü... Kadın et bulamamış olabilir. Çevrede bir köy ya da
kasaba falan gözüküyor. Bu olmayınca...”

“İyi bir mantık... Köy yok, kasaba yok, kasap yok, kıyma yok,
kıymalı patates de yok.”

“Kıymalı patatesi sahiden sever misiniz?”

“Siz?”

“Çocukken öğleleri okulda Kızılay’dan yemek yedim. Haftanın üç günü kıymalı patates çıkardı: İri iri doğranmış patatesler, soğanlar ve çiğ kırmızı kıymalar...”

“Kıymalı patates yapan var mı size şimdi de?”

“Yok, çünkü...”

“Kıymalı patatesten nefret ediyorsunuz.”

“Sonuçta, balıkçının karısı ocağın üstünde kıymalı patates değil, balık çorbası pişiriyor.”

“İnadınız inatsa... Peki, balık çorbası!”

“Dikkatli bakmazsanız göremeyeceğiniz ağıl gibi bir yer de var. Hani sizin trende rastladığınız gençle girdiğiniz ve...”

“Ve seviştikimiz...”

“Ne kadar doğruysa, evet!”

“Bir dakika, bir dakika! Size yalan söylediğimi mi sanıyorsunuz yoksa?”

“Bunu demek istemedim. O kadar alıngan olmayın.”

“Ama ben size...”

“Hikâye kurmayı seven kadınlar da biliyorum. Her kadın kendisi için her gün yüzlerce hikâye düşünür, kurar ve o hikâyenin kahramanı yerine geçer.”

“Bence yanlış bu. Hem de kocaman bir yanlış. Uyduruyorsunuz. Asıl siz erkekler hikâye kahramanı olmaya can atıyorsunuz. Bir kadın size baksa, gülümsese... Yanınıza gelip iki kelime konuşsa ve sonra gitse... Arkasından bakar, ânında onunla sizin aranızda bir hikâye yazarsınız. Üstelik sonu yatakta biten bir hikâye... Yalan mı?”

“Belki doğru.”

“Belki yanlış, öyle mi? Sustunuz... Niye? Alo!”

“Buradayım, bir yere gitmedim.”

“Biraz aşırı mı oldum?”

“Bu sizin doğanızdandır.”

“İşte size bir ipucu: O deminki halim, ikinci halimdi, yani iyi olmayanım. Ama sizde de vardır bu haller; yok mudur?”

“Belki...”

“Belki mi? Kuzum, siz belkiden başka bir kelime bilmez misiniz?”

“Bir daha kullanmam, dikkat ederim.”

“Düşündüm de... Sizi tanımayı çok isterdim. Yakından bakmayı ve... Bu belki’leriniz var ya, onları söylerken yüzünüzün ne biçim aldığını görmeyi de... Nasıl bir kişisiniz?”

“Sıradan... Hiçbir özelliği olmayan...”

“Konuştuklarınızdan o çıkmıyor ama...”

“Yani?”

“Yani... Yaşınızı sormayacağım, tamam! Onun yerine bana dış görünüşünüzü anlatın. Kaç kilosunuz, boyunuz kaç, saçınız var mı, kaç numara ayakkabı giyiyorsunuz, gözlük kullanıyor musunuz? Nelerden hoşlanırsınız, nelerden hoşlanmazsınız? Hadi, başlayın!”

“Bunları öğrenip ne yapacaksınız? Neyi değiştirecek? Sonra düş kırıklığına uğrarsanız...”

“Ben düş kırıklıklarına alışkınım... Hadi, lütfen!”

“Sıradan bir kilo size, altmış bir. Boy yetmiş bir. Saçım var... Başka?”

“Ayakkabı numaranız kaç?”

“Otuz dokuz.”

“A! Gözlük?”

“Takıyorum... Yeterli mi?”

“Bunlardan kimse bir şey çıkaramaz... Şimdi, bu kadar gündür telefon konuşmalarımızdan ben ne çıkardım sizle ilgili, öğrenmek ister misiniz?”

“Dinliyorum.”

“Siz... Durun bakayım, şu kadar boy, şu kadar kilo ve... Saçınız ne renk? Onu bilmiyorum.”

“Eskiden siyahtı... Giderek kırlaştı.”

“Siyah saçlıydınız demek... ve buğday tenlisiniz. Bildim mi?”

“Yaklaştınız fakat...”

“O zaman esmer... Tamam! Esmersiniz, doğru mu?”

“Evet!”

“İyi yoldayım, güzel! Orta boylu, kır saçlı, esmer ve gözlüklü birisiniz. Bıyığınız var mı diye sormadım.”

“Yok!”

“Bıyıklı erkekleri hiç sevmem. Çıktığım biri vardı, bıyıklıydı; üstdudağını bütünüyle kaplayan ve ağzının iki yanından aşağılara doğru sarkan o bıyıklardan... Hep düşünürdüm, bu adam beni öperse, bıyıkları bende ne tür bir duygu uyandırır diye...”

“Ne tür bir duygu oluştu?”

“Bilmiyorum. Çünkü öpüşmedik... Bir arkadaş toplantısının daydık, uzun bir geceydi, sabaha çok az kala dağılmıştık. Beni eve kadar götürmeyi önerdi, kabul ettim. Arabası yoktu, birlikte yürüye yürüye bizim evin yakınına kadar geldik. Burası dedim, bir sokak lambasının altında durarak. Elimi uzattım, arkadaşlığına teşekkür ettim. Elimi bırakmadan sokuldu, beni kucaklamak istedi. Hayır demedim. Yüzüme eğildi. Öpeceğini, öpmek istediğini anladım. Merak içinde izin verdim, kendimi bıraktım...”

“O da sizi öptü?”

“Bıyıkları dudaklarımı acıttı, ağzımın iki yanına battı, beni irkiltti. Davranıp ittim, uzaklaştırdım. Neyim olduğunu sordu. Bütün bir gece birlikte olmamış mıydık? Birbirimizden hoşlanmamış mıydık, bütün davranışlarımız bunu göstermemiş miydi? Ve şimdi de... Böyle durumlarda kadınlar ne yapar?”

“Bilemiyorum.”

“İki kelime söylerler ve erkeği yatıştırırlar: ‘Hazır değilim.’ Ardından da kusura bakma ya da özür dilerim... Erkek anlayışlı olmak zorunluluğunu duyar; ‘Tabii’ der, ‘Tabii, olur, olabilir, haklısın, suç benim...’ Siz de kim bilir kaç kez böyle demişsinizdir.”

“Ama benim hiçbir zaman bıyıklarım olmadı.”

“Bıyık bahane... Öpüşmek istemeyen bir kadın başka özürler de bulur. Kimse mükemmel değildir ki.”

“Susuyorum.”

“Yakıştırırıyorsanız... Susabilirsiniz. Ben devam edebilir miyim? Dışarıda işiniz var mı, bugün bir yere gidecek misiniz?”

“Hayır, evdeyim.”

“Evde çalışan birisiniz.”

“Çok sık değil. Gerektiği günler...”

“Gerekmediği günler? Evdesiniz hep...”

“Evet!”

“Ne diyordum? Bıyık! Ve siz bıyıksızsınız. Gözlüklü, kır saçlı... Sesiniz etkileyici, bunu biliyorsunuz herhalde... Tamam, cevap yok, demek biliniyor. Kadınlara karşı sevecen ve yumuşak başlısınız. Tabii her zaman olmayabilirsiniz. Ben, bana karşı olan tutumunuza bakarak konuşuyorum.”

“Başka?”

“Belki de tam tersisiniz. Yanılıyorum belki de... Kadınlar ilk anda yargıya varırlar, bunu, yanılmış da olsalar, değıştirme yoluna pek gitmezler. Hiç değilse ben... Ben öyle davranırım.”

“Hiç yanılmaz mısınız? Arada bir de olsa?”

“Çok sık hem de... Durmadan yanılırım, her konuda değil, erkekler konusunda. Galiba... Yanılmak, yanıltılmak hoşuma gidiyor. Garip bir huy ama benim huyum işte. Siz erkeksiniz, yanılmak istemezsiniz. İster misiniz?”

“İnsanlar birbirlerini yanıltırlar.”

“Ben de öyle düşünüyorum. Burada kendimi savunabilir miyim? Ben sürekli yanıltıldım, çünkü karşımdakini olduğundan başka biri, başka bir kimliğin sahibi olarak görmek istedim. Tıpkı sizi de öyle görmek istediğim gibi. Belki bundan çok başka birisinizdir, ne bileyim... Olamaz mısınız?”

“Sizin de olabileceğiniz gibi.”

“Sizin kadar zeki olabilsem... Fakat hayır, istemem. Zeki kadınlar sizi rahatsız edermiş, öyle demiştiniz. Çok mu kötüdürler, sizce?”

“Zeki kadınlar mı?”

“Evet, onlar...”

“İyilerini de gördüm.”

“Demek her zeki kadın kötü olmayabilirmiş... Güzel, bunu beğendim işte. Benim zeki bir kadın olduğum söylenemez. Siz söyleyebilir misiniz, ben zeki bir kadın mıyım? Ne o, zor mu yani bu? Susuyorsunuz... Alo!”

“Bu, yanlış bir yargı olabilir.”

“Madem öyle... Peki! Tamam! Demek henüz erken. Olsun! O şeyden söz edelim mi? Nerden almıştınız o resmi?”

“Sirkeci’de bir camcıdan.”

“O resmi konuşalım. Sizi bir yana bırakıyoruz ve bana resmi anlatıyorsunuz. Evet, dinliyorum. Göl ya da deniz... Bir balıkçı ağ çekiyor sandalında... Güneş batıyor ya da doğuyor. Bir kuğu ön planda... İçinde kıymalı patates pişirmeyen bir kadının da olduğu, ocağı tüten bir kulübe... Sonra?”

“Başka resimler de vardı, hepsi de birbirinin aynı... Güneşin batışı, doğuşu belki de, bir deniz, göl belki de. Ağ çeken balıkçı... Kuğu... Evet, kuğu varsa, deniz olamaz, göldür o mutlaka. Bir kulübe, bacasından duman tüten... Hepsi aynıydı. Bir de bir at arabası

gördüm, atları yoktu, arabayı camcı dükkânının arkasına çekmişlerdi. Birileri ellerinde fırça, renk renk boya dolu bir palet, arabanın dört bir yanına resimler yapıyordu. Bu benim anlattığım göl manzaralı, kuğulu, bacası dumanlı resmin daha küçüğünü... Dört bir yanına... Ustaca, ezberinden... Bir damla bir renk atlamadan.”

“Ne güzel!”

“Büyülenmiş gibi bakakaldım. Kimi yerlere çiçekler yapmıştı. Cam vazolar içinde kır çiçekleriydi. Renkleri tanıdık. En çok hüsnüyusuf yapmıştı.”

“Efendim?”

“Hüsnüyusuf! Bilmeyebilirsiniz, bizim Ege dolaylarında çok yetiştirilir. Bin renkli olur. Küçücük, çocuk tırnağı kadar sayısız çiçekleri az sayıda sapsarı taşır. Moru başkadır, sarısı başka; yeşili, kırmızısı, mavisi, turuncusu başka. Hep bir top halinde...”

“Görmedim, bilmiyorum ama sevdim. Adını bir daha söyleyin...”

“Hüsnüyusuf!”

“Hüsnüyusuf!”

“İnsan adı gibi...”

“Evet!”

“Bir hikâyesi de var, anlatmışlardı; özetle birbirini delice seven iki insanın hikâyesi...”

“Vaktiniz varsa...”

“Fırat’ın bir yakasında yaşayan bir delikanlıyla öbür yakasında yaşayan çok güzel bir kadın varmış. Âşık olmuşlar. Delikanlı her gece Fırat’a girer, yüze yüze suyun öbür yakasına geçer ve sevgilisine ulaşmış.”

“Her gece mi?”

“Her gece! Ama şafak sökeceğine yakın, delikanlı kalkıp toplanır, sevgilisine ateşli bir öpücük kondurur, Fırat’ın sakın ya da azgın sularına girer, yüzerek öbür yakaya geçermiş... Bu, gecelerce böyle sürmüş gitmiş.”

“Her gece Fırat’ı geçip gelerek, her şafakta yine Fırat’ı geçip giderek, öyle mi?”

“Öyle, evet!”

“Ne kadar zaman peki?”

“Belki yıllar ve yıllarca... Sonra bir gece delikanlı yine Fırat’ı geçip gelmiş, birbirlerinin olmuşlar. Şafak sökeceğine yakın delikanlı kalkmış, sevgilisine sokulmuş, tam veda öpücüğünü alacakken

durmuş ve kadına dikkatle bakarak, ‘Senin bir gözün âmâ mıydı?’ diye sormuş.”

“Tanrım!”

“Kadın, o zaman delikanlıya demiş ki: ‘Sen sen ol, sakın bu şafakta Fırat’a girme, Fırat’ı geçmeye kalkma!’ Delikanlı sevdiği kadından ayrılmış, Fırat’a girmiş ve yüzme bilmediğinden boğulup ölmüş.”

“Gerçekten yüzme bilmiyor muymuş?”

“Bilmiyormuş.”

“Fırat’ın bir yakasından öbürüne nasıl geçebiliyormuş peki?”

“Nasıl geçebiliyormuş sizce?”

“Duyduğu aşk yüzünden, onun gücü sayesinde mi?”

“Evet!”

“O aşk bitince de...”

“Evet!”

“Benim zeki bir kadın olduğumu düşünmüyorsunuz, değil mi?”

“Hangisini düşünmemi isterdiniz?”

Karşılık gelmedi.

20 Haziran
Cumartesi

“Değişmişim, değişmişim ben” dedi iki kez üst üste. “Doktorum dedi, dün... Randevum vardı, saatinde gittim, çok güldü. Günüm dün değil, bugünmüş oysa... Ben şaşırmışım. O güldü, ben de ona bakıp kendime güldüm. Hiç yaptığım bir şey değilmiş. Doğru, hiç yaptığım bir şey değildi, evet!”

“Bir gün öncesine aldı mı sizi?”

“Aldı; bereket o saatte başka bir hastası falan yokmuş, boşmuş; kitap okuyordu ben gittiğimde zaten. Styron mı ne adı, Amerikalı galiba... Gösterdi. İlginç olup olmadığını sordum. ‘Çok’ dedi. Çünkü... Ben sizi dün öğleden sonra aradım, biliyor musunuz? Ve evde yoktunuz. Telefonunuz çaldı çaldı, açan olmadı. Bir yere mi gitmiştiniz yine?”

“Evet, alışveriş merkezine... Fakat çok sürmemişti, erken döndüm.”

“Belki o zaman aradım ben de. Ne aldınız? Kendinize herhangi bir şey mi, yoksa...”

“Bazı ufak tefek, öteberi aldım. Gerekiyordu.”

“Çay kahve gibi mi?”

“Hayır!”

“Doktorumun dediğine göre, o kitap, yazarının uğradığı bir depresyonu anlatıyormuş. Okudunuz mu?”

“Ne demiştiniz adını?”

“Hangisinin? Kitabın mı, yazarının mı? Yazarının ise galiba, Styron ya da öyle bir şey... Tanıyor musunuz?”

“Anlattıkları ilginçmiş demek?”

“Doktorum öyle dedi, ben ona çok inanırım.”

“Başka ne dedi?”

“Değiştigimi... Konuşmaya başladık, ‘Sizde bir değişiklik var, hem de çok belirgin’ dedi; görmüşmüş, görebiliyormuş.”

“Olumlu anlamına mı yani?”

“Evet, aynen! Sonra, ‘Hayatınızda biri var, yeni biri mi?’ diye sordu. Ona karşılık vermedim. Çünkü ben de bilmiyorum, çünkü yok. Olmadı. Ne ben olsun istedim ne de buna izin verdim. Yalnız olmak bazen güzel.”

“Bazen.”

“Siz yalnızlığı sevmiyorsunuz anladığım kadarıyla. Sıkılır mısınız?”

“Sıkılırım.”

“Ne kadar çok?”

“Çok işte...”

“Bir ara aklımdan siz geçtiniz. Doktoruma diyecektim ki... Evet, biri var ve onunla her sabah saat sekiz buçukla dokuz arası telefonda konuşuyoruz. Her şeyden. Şundan bundan ve... Ben anlatıyorum, o dinliyor. Arada konuşuyor tabii, bu kez ben onu dinliyorum... Doğru değil mi buraya kadar dediklerim?”

“Evet!”

“Yakın bir geçmişte biri vardı gerçekten. Uzun bir süre birlikte olduğum biri... Her zamanki günümüzde yine gelsin diye onu bekliyordum; sevdiğini bildiğimden kızartmak için patates almıştım, suda bekletiyordum. Yemekte ayrıca tavuk ve pilav da olacaktı.”

“Boğazına düşkündü galiba...”

“Ben öyle alıştırdım herhalde...”

“Evet?”

“Telefon çaldı, koştum, açtım. Oymuş... Beni önce başına herhangi bir şey gelmediğine inandırdı; ‘Ama geç kaldın’ dedim, saat kaç olmuştu, biliyor muydu? Patatesler suda kalmaktan diriliklerini kaybetmişlerdi nerdeyse. Özür diledi, çok, pek çok özür diliyordu. Özür diliyordu ve... ‘İnanmıyorum’ diye bağırmışım çığlık atarak. ‘Hayır’ dedim, ‘Hayır, olamaz!’ ‘Oldu’ dedi benim çığlığıma hiçbir tepki göstermeden ve ‘Çok özür diliyorum’ dedi... Özür dilemek... İğrenç bir şey! Özür diliyordu ve beni hep seviyordu; ben onun için özeldim, bunu biliyordum. Özür diliyordu ve beni hep sevecekti, bunu da biliyordum... Durmadan özür diliyordu, durmadan. Beni şaşırttı, o an yüzü ne halde olabilir diye aklımdan geçirdim. Bir kadını başka bir kadına değiştirmek nasıldır; bunu ona, o terk edeceğiniz kadına söylemeniz mümkün müdür? Söyleyebilirsiniz... Söyleyebilir misiniz?”

“Ben mi?”

“Sesiniz benimkinden daha şaşkın bir ton taşıyor... Başınıza hiç gelmedi mi?”

“Ben sürekli terk edildim.”

“Bunu söylemiştiniz, evet! O zaman size...”

“Hayır, açıklama gereğini duymadılar. Geleceklerdi, gelmediler; arayacaklardı, aramadılar. Ben anlarım diye düşündüler belki, olabilir. Anlayışına bıraktılar. Kadınları bu yüzden de çok yadırgamışımdır.”

“Bir telefon edip... İki satır bir şey yazıp...”

“Hayır, ne onu, ne onu yaptılar.”

“Çok çirkin...”

“Hangisi?”

“İkisi de... Açıklarlar, incitirler sizi. Susarlar, hayatınızdan çıkıp giderler; yara alırsınız. Mutsuz olursunuz.”

“Fakat her şey gibi...”

“O da unutuluyor, öyle mi?”

“Evet, unutuluyor. İlişkiler farklı da olsa...”

“Birdenbire... Yapayalnız ve bir başınıza... Dayanaksız... Umut-suz... Birdenbire onu ne kadar, onun ne kadar... Siz erkeksiniz, güçlüsünüzdür; sizi kadınlar kadar etkilemeyebilir bu. Çok saçma konuşuyorum yine... Sinirlerim gerildi, içimden ağlamak isteği geliyor.”

“Ağlayın!”

“Ama sizden utanırım.”

“Ağlayın!”

“O zaman sizi yeniden arayabilir miyim? Yani ağlamam geçtikten sonra... Çok sürmez, ama çok sürebilir de. Çabuk toplarım kendimi, hemen... Gider bir bardak su içerim. Elimi yüzümü yıkarım. Bahçeye çıkarım. Yaseminlerime bakarım açmışlar mı diye. Göğü seyrederim. İçimi sustururum.”

“Ne kadar sürer bu?”

“İşiniz mi vardı?”

“Bir yere kadar gidip...”

“Siz gidin, gelin... Ben ararım, varsanız, konuşuruz. Konuşur muyuz?”

“Konuşuruz.”

“Şimdi... Galiba... Ağlayacağım. Çok affedersiniz...”

21 Haziran
Pazar

Saat sekiz buçuktu. Çöp kamyonu büyük homurtularla site içinde çöp topluyor, çöpçüler bağıırşarak aralarında konuşuyorlardı. Onları seyretti bir süre. İkinci kattan, çalışma odasından. Sekiz buçukta arka arkaya tam yedi kere çalan telefonu duymazlığa geldi.

Zil sustu.

Çöp kamyonu küçük marketin çevresindeki evlere doğru yürüdü, görünmez oldu; çöpçülerin sesi gerilere çekildi.

On beş dakika sonra, sekizi tam kırk beş geçe, yeniden çaldı telefon. Durduğu yerden saydı: Bir... iki... üç... dört... beş... altı... Altıda kaldı.

Saat dokuzda çaldırma sayısı beşe düştü.

Dokuzun kesirleri doldurulmadı. Dokuzu çeyrek geçe, dokuz buçukta, hatta ona çeyrek kala da arayabilirdi. Birinden birinde hiçbir şey olmamış gibi telefonu açacak, o sormadan, “Nerdesiniz, bugün biraz geciktiniz, neyiniz vardı?” diyecekti.

On oldu, onu çeyrek geçti; on buçuk ve on kırk beş...

On birde çalışma odasından indi, akşam suladığı ön bahçeye çıktı, hortumu aldı, açtı; yalnızca yaseminin diplerine su verdi.

Telefon çalmamakta inat etti.

22 Haziran
Pazartesi

Erken uyandı, kedi de öyle. Birlikte aşağıya indiler. Ocağa kahvenin suyunu koydu, buzdolabından kahvaltılık kırımları çıkardı, mutfak masasının üstüne sıraladı.

Balı bitmişti. Boş kavanozu çöpe attı. Bir yeni kavanoz aradı ve buldu. Kapağını açarken epeyi zorlandı ama sonunda açtı.

Kedi dışarı çıkacaklardan değildi bugün, tembelliği üstündeydi. Sütünü içti, yatmak için salondaki eski yerine gitmeye üşendi, ayakları dibinde kıvrıldı, kaldı.

Kahvesiyle geldi, perdeyi araladı. Puslu bir gündü, geceyle sabah arasında birikmiş bir sis ortancaların köklerine oturmuştu.

Sekiz buçuktan dokuza kadar bekledi.

Tam dokuz buçukta tıraş oldu, giyindi ve ona beş kala evden ayrıldı.

Belki arayanı olmuştu o dönene kadar ama bilemeyecekti bunu; çünkü telesekreteri kapalı bırakmıştı. İnatla ve isteyerek...

23 Haziran
Salı

“Saatiniz tam sekiz buçuk mu?” diye sordu, sanki iki gündür –iki mi, üç gün müydü yoksa?– aramamış, birinde o açmamış, öbüründe ya da öbürlerinde de o telefon etmemiş havalarındaydı. Sanki...

“Sekiz buçuğu bir dakika geçiyor. Şimdi iki dakika daha oldu. Duvardaki büyük saate bakarak söylüyorum.”

“Tam sekiz buçuk oluyorken numaralarınızı çevirmeye başlamıştım. Şimdi benim saatim de sekiz buçuğu üç geçiyor. Şey... Neredeydin, niçin aramadın diye sormayacak mısınız?”

“Nerdeydiniz, niçin aramadınız?”

“Birincisinde içtendim, birkaç kez aradım, çıkaramadım. Evde yoktunuz herhalde. Ama... Telesekreteriniz var mı sizin?”

“Var, pek kullanmam.”

“Ben de sevmiyorum. Bir makineye konuşmak yadırgatıcı geliyor bana. Olsaydı bile, yine bir not bırakmakta zorlanırdım. ‘Efendim, ben falan filan, şimdi sizinle konuşamıyorum, yerimde değilim, fakat düdük sesinden sonra mesaj bırakırsanız ben en kısa sürede...’ Böyle insanı üstüne güldüren birtakım sözleri arka arkaya söyleyen bir makineye... Siz, siz olsanız, ne diyebilirsiniz ki?”

“Neredeydiniz, niçin aramadınız?”

“Sorabilir miyim, asıl siz nerelerdeydiniz? Yok, durun, bu benimkisi biraz fazla, kabul ederim; size hesap soracak durumum yok. Ama...”

Bir iç çekişi kadarlık boşluk olmuştu.

“Bağımlı olmaktan her zaman korkarım. Bağımlılık bir süre mutlu eder. Sonra alışkanlık olur. Sonra baskıya dönüşür, denetimi altına alır, zorlar. İçinizden bir dürtü hadi, hadi der sürekli ve siz ona karşı duracak gücü, gün gelir, kendinizde bulamayabilirsiniz.”

“Çok oldu mu sizde?”

“Sık değil fakat... oldu.”

“Bana telefon etmek, eğer...”

“Yok, hayır, benim için bir bağımlılık söz konusu değil. Şimdilik tabii. Bir gelecekte olur mu, olmaz mı? Bunu düşünmüyorum. Affedersiniz, böyle telefonu açar açmaz... Biraz terbiyesizlik galiba. Günaydın demiyorum, nasılsınız diye sormuyorum. Havalardan konuşmuyorum. Kızdırıyor bile olabilirim... Peki, peki! Günaydın... Nasılsınız? Teşekkür ederim, ben çok iyiyim. Bugün hava daha sabahdan belli, çok sıcak olacak. ‘Hava’yı dinledim, bilin bakalım kaç derece olacakmış?’”

“Ben farkında değilim, dinlemedim, tıraş oluyordum.”

“Tıraş mı oluyordunuz? Ne güzel! Tıraş olan erkekleri seyretmeyi severim. Komîğime gider. Ne kadar da uğraşırsınız yüzünüzle öyle! Sabunlar, fırçalar, köpükler, jiletler... Sık sık yüzünüzü keser misiniz? Babam keser, kanatırdı. Bunu bildiğimden bir elimde kantaşı, o tıraş olurken banyonun kapısında beklerdim. ‘Baba, yine kanıyor, al!’ Kantaşını alır, kesik yerine bastırırdı yüzünü buruşturarak... Çok canınız yanar mı kantaşını bastırınca?”

“Biraz...”

“Babam her gün tıraş olurdu. Siz?”

“Gün aşırı.”

“Tıraşımı bitirir, losyonunu sürerdi, çok güzel kokardı. Çocuk yaşımda bile o kokunun erkeksi bir koku olduğunu bilirdim. Kadın kokuları bayıltıcıdır. Aşırı sürmüşseniz, erkeklerde uyandırdığı tepkiyi hemencecik görebilirsiniz. Ben zorunlu olmadıkça koku kullanmam. Kadında koku hoşunuza gider mi?”

“Seçmesini bilmişse...”

“Haklısınız. Ben denerim. Tenime uyanı değil, karşımdaki insanın beğenisine uyanını... Bir arkadaşım vardı, yeni biçilmiş çayırların kokusuna tutkundü. Öyle bir koku sürünmemi isterdi. Bir gün arabasına bindik; gittik gittik, kent dışında ıssız bir yere geldik, indik. İlkbahardı, unutmuş olamam, yeni otların üstüne sırtüstü yattık, gökyüzünü seyrettik bir süre. Bana nice sonra, ‘Havadaki kokuyu duyabiliyor musun?’ diye sordu. O an hiçbir anlamı olmayan bir soruydu benim için. İlkbahardı ve koku, onun kokusuydu. ‘Havayı kokla ve içine çek’ dedi. Dediğini yaptım. Farkında mıymışım, taze biçilmiş bir çayır kokusunu almıyor muymuşum hâlâ? Havayı dinledim. Küçük bir esinti vardı, doğruldum ve yüzümü ona dönüp bekledim. Ah, evet, haklıydı, esinti uzak bir yerlerden yeni

biçilmiş çayırın kokusunu bize kadar getiriyordu. Kentlerde de olur bu, hatırlayın, parklarda otları biçerler hani, kimi bahçeli evlerde, bodur çimenleri... Hatırladınız mı? Onların bir kokusu oluyor, ben hiç bilmezdim. İçimi sıkıntı bastığında evden kaçardım, büyük parklardan birine giderim. Mahalle parklarına tabii. O parklarda bahçıvanlar çimleri ne zaman biçerler, hep bilirim; ne gününü, ne saatini şaşırırm. Bir kanepeye oturur, gözlerimi kaparım, havayı içime çekerim: Birden değil, ağır ve derin soluklarla. Siz, böyle bir şey yapmazsınız elbet.”

“Belki bir gün... Yapmayı düşünürüm.”

“Kırları sevmiyorsunuz...”

“Zaman zaman...”

“Babam yeni araba aldığıında yaz kış, bizi şuraya buraya götürürdü. Annem bir gün öncesinden köfteler, ızgaralık etler hazırlardı; bir ağaç altı, bir su kenarı bulurduk, ben çalı çırpı toplardım, babam ateşi yakardı. Güzel günlerdi ve ben küçücük bir kızdım henüz. Büyümek, niçin kaçınılmaz insanlar için?”

“Ölüme başka türlü nasıl ulaşabiliriz ki?”

“Çok katırsınız...”

“Bir şeyi değiştiremedikten sonra...”

“O şey, hele insansa... Değil mi? Kimilerini değiştirebiliyorsunuz, kimilerini asla! Değişen insan da güzeldir, değişmeyen de. Yenilgiye uğrarsam buna çok üzülmem. Herkesin dramı kendine, güzeliyle çirkinliğiyle. Bana kötü gelen, beni değiştirmeye kalkışmaları. Bu fiil erkeklerin uygulayacakları bir fiil olsun, sanmıyorum.”

“Değişmek kaçınılmaz olabilir bazen.”

“İnsanlar değişir, kabul ediyorum; değiştirilir, ona da bir karşı çıkmışlığım yok. Bir erkekle tanışıyorsunuz, ilişkiye giriyorsunuz, bir de bakıyorsunuz giderek değişiyor, ilk tanıdığınız kişi olmaktan çok uzaklara düşüyor. Yeni bir çaba... Yeni bir yorgunluk. Niçin? Çünkü karşınızda çok başka, çok farklı, çok değişmiş birileri var.”

“Kadınlar?”

“Bizim doğamız değişmek, hep değişmek! Kapınız mı çalınıyor?”

“Evet, markete sipariş vermiştim de... O gelmiştir.”

“Peki, kapıyorum ben de. Kapayacaktım zaten. Bugün benim için bir şey yapın, bir parka gidin ama ikinci suları. Gider misiniz?”

Niçin soru soruyor ve yine niçin karşılığını beklemiyordu?

24 Haziran
Çarşamba

“Gitmediniz, biliyorum” dedi, “Çünkü siz...”

“Yanıldınız, gittim. Dediğiniz saatte... Tam da ikindi sularıydı, güneş çekiliyordu, çimenleri yeni sulamışlardı.”

“Kokusunu duydunuz mu, benim dediğim gibi miydi, öyle bir koku gerçekten var mıydı?”

“Bir süre bekledim, o kokuyu arandım. Çimenleri biçmişlerdi ama ne zaman? Belki dün, belki bu sabah, belki geçen hafta... Ben ancak havadaki ıslak toprak kokusunu duyabildim.”

“Yazık... Hoşlanacağınızı umuyordum.”

“Geri döndüm, eve gelmeden her zamanki yolumdan saptım ve ıhlamurların altından geçtim. Mahsustan. Alacakaranlık başlamıştı; beyaz gecelere benzeyen bir gece geliyordu büyük kulelerin üzerinden: Durdum, bekledim. Geldi ve gelirken ıhlamurların kokusunu da beraberinde getirdi. Sizi hatırladım birden...”

“Beni mi? Neden?”

“İhlamur kokusu, kimsenin kullandığı, kullanmayı düşündüğü bir koku değil. Bir koku işte... Bir kadını o kokular içinde düşünemiyorum.”

“Yasemin topladınız mı bu sabah?”

“Beş tane. İkisi geceden yere düşmüşlerdi; üçü yeni açmış, beni bekliyordu.”

“Bir kadın yasemin kokarsa?”

“Bir şey diyemem.”

“O, nefret ediyordu. Bu yüzden yaseminlerimin hepsi kurudu. Sulamaktan vazgeçtim. Gözlerimin önünde sararıp soldu hepsi, yaprakları bir bir döküldü, çalı gibi oldular.”

“Kadınlar çiçek severler diye bilirdim.”

“Ben de erkekler sever diye bilirdim. Çünkü o farkına varmadı, bana sarılırken yasemin kokmuyordum artık ve neden diye sormak

aklından bile geçmedi. Oysa sorsun isterdim. Bu, ondan kopmam için yeterli oldu bence... Sizce?”

“Ne demek istediğinizi anlayamadım.”

“Onu bıraktım. Ona dedim ki bir gün: ‘Seninle böyle bir hayatı yaşamak istemiyorum, böyle haftanın tek bir günü gelmeni, sana yemekler yapıp sofralar kurmayı, önce ya da sonra sevişmemizi, ardından bir kuru öpüşle çekip gitmeni istemiyorum. Bir hafta boyu günde üç dört ya da beş kez telefonlaşmak da istemiyorum. Bir yerlere gitmek istiyorum seninle... Neresi olursa olsun, bir yerlere. Bir deniz kenarına... Kirlara... Bir sinemaya... Bir konsere... Bir tiyatroya ya da bir serginin açılışına... Evde bunalıyorum, kendimi dinliyorum bu dört duvar arasında. Hep kendimi... Beni bu beklemekler yoruyor. Beni al, beni çıkar, beni götür!’ Bunları bunları dedim ona. Dinledi ve hep sustu.”

“Ayrıldınız siz de...”

“Ayrıldık. Gitti. Ben onu bir daha aramadım, o da beni bir daha aramadı.”

“Üzülmüşsünüzdür...”

“O gün, hemen bir koşu, Ayasuluk taraflarındaki seracılara gittim; büyük bir tenekeye dikili uzun dallı, üstü yeni tomurcuklu, kocaman bir yasemin aldım, eve getirdim, salonun en göz alan yerine koydum. Her Tanrının günü suladım onu; bazen günde iki kez, bazen üç kez... Bilememişim. Çok sürmedi, köklerinden çürüdü. Çiçekleri açmaz oldu.”

Soluğu kesik kesikti.

“Ben yaseminleri hâlâ severim.”

25 Haziran
Perşembe

“Hayatınıza bir erkek mi girdi, diye sordu doktorum dün; hiç karşılık vermedim, galiba susmak işime geldi. İnsan doktoruna her şeyini açıkça anlatmalı mı? İlk kez çok konuştuğunun, beni çok konuşturmak istediğinin farkına vardım. Yalnız kendime ait, yalnız kendimin olan sırlarım olmamalı mı? Bunları ille de başkalarıyla paylaşmam mı gerek?”

“Gerekliyorsa...”

“Ama bazı sırlarınız vardır, siz yaratmışsınızdır onları, sahibi de sizsinizdir. Birileriyle paylaşırsanız sır olmaktan çıkar. Çıkmaz mı?”

“Bilemiyorum.”

“Siz... İyi misiniz bugün?”

“Neden soruyorsunuz?”

“Dünkü, öbür günkü ya da daha öbür günkü havanızda değilsiniz.”

“Sesim mi ele veriyor?”

“Çatallı. Derinden ve boğuk, evet!”

“Üşütmüş olmalıyım.”

“Kendinize iyi bakmıyor musunuz?”

“Nasıl yani?”

“Yalnız olduğunuzu biliyorum, söylemiştiniz. Zordur.”

“Bu, bir küçük üşütme. Geceleri terliyorum. Kalkıp çamaşır değiştirmeye üşendim dün. Sabahleyin ise geç kalmış olduğumu anladım.”

“Babam gibi inatçısınız siz de... Bir türlü dediğinden vazgeçmez.”

“Garip! Benim için hikâyeler kuruyorsunuz gibime geliyor.”

“Gerçeği değiştirir mi? Herkes, herkes için birtakım hikâyeler uydurur kafasında. Yakıştırır. Tutar, tutmaz, o ayrı bir konu. Siz, dediğinize göre, yaşlı bir insansınız, bir başınıza yaşıyorsunuz...”

“Kedim de var.”

“A, evet, onu unutmamalıyım. Kedilere karşı bir düşmanlığım yok. Sonuçta bir canlı o da. Size, kimi zaman yalnızlığınızı unutturabilir... Konuşuyor mu?”

“Ne yapıyor mu?”

“Konuşuyor mu dedim.”

“Kediler konuşmaz.”

“Benim bir kedim vardı, benimle konuşurdu. Kediceyi ondan öğrenmiştim. Çok ince bir dildir, bilir misiniz?”

“Şaka ediyorsunuz.”

“Kedilerle mi? Evet, kediler şakadan hoşlanır, şaka severler.”

“Benim kedim ciddi bir kedir.”

“Kediler sahiplerinin huyunu alırlar. Kediniz ciddiyse sahibi de ciddidir, kuşkunuz olmasın.”

“Arada... Evet, benimle oyun falan oynamaz. Minderinde oturur ve gözlerini dikip hep bana bakar.”

“Ve yemek saatinde gelir, karşınızda durur, yine gözlerinizin içine bakar, değil mi?”

“Kedileri tanımak bir hünermiş, inanıyorum şimdi.”

“Benim kedim öldü. Geçen kış... Erkekti, çok azmıştı, bir gece sabaha karşı çapkınlıktan dönerken yoldan geçen bir arabanın altında kalıp ezilmiş. Bakkalın çırağı haber verdi. Çabucak üstüme bir şeyler giyindim, çıktım. Vücudu yamyassı yatıyordu ama başı sağlam kalmıştı ve gözleri açıktı; yanına vardığımda daha yaşıyordu ya da bana öyle geldi. Gözleriyle konuştu benimle, özürler diledi. O günün bir gazetesine sardım, başını dışarıda tuttum, açık gözlerini kapat-tım. Bakkalın çırağı bir keser getirdi, yol kenarındaki telli kavağın altında bir çukur kazdım, gömdüm. Yeri hâlâ bellidir. İkinci bir kedi almadım. Şimdi oturduğum evin sokağı ona çok benzeyen kedilerle dolu. Ben eve gelirken tanılar, koşup gelirler. Çevremi alırlar.”

“İçlerinde konuşanları da var mı?”

“Yok! Benim kedim başkaydı. Deneyin, konuşun kedinizle, o da konuşacak, görürsünüz. Yanınızda mı, dışarıda mı şu an?”

“Dışarıda.”

“Eve gelecektir acıkınca. Kapıdan size sesleniyor mu?”

“Miyavlıyor, evet!”

“Kapıyı aç, diyor yani. kapıyı aç, üşüdüm, sokaklarda dolaşmak-tan yoruldum, evimi özledim, acıktım da, diyor size.”

“Her miyavı...”

“Bir kelimedir. Arka arkaya miyavlıyorsa, bilin, acelesi var; bir şeye geç kalmıştır, sıkıntısından bunalmaktadır, sizin de acele etmenizi istemektedir. Kapıyı açın, çıksın; kapıyı açın, girsin!”

“Bir daha bu dediklerinize dikkat edeceğim, söz...”

“İlginizi çekti demek?”

“Evet, hem de çok...”

“Buna sevindim. Günlerdir konuşuyoruz, bir türlü dikkatimizi bir noktada toplayamıyordunuz, nerdeyse umudu kesiyordum sizden ve... Kendimden.”

“Anlayamadım.”

“Önemli değildi zaten. Bir gün anlatırım.”

Hoşça kalsız bir bitiş daha... Ve kapattı.

26 Haziran
Cuma

“Dün gece, çok geç bir saatte sizi aramak geldi içimden. Kendimi zor tuttum. Kızarsınız diye düşündüm. Yatıyor da olabilirdiniz... Belki de evde yoktunuz.”

“Evdeydim.”

“Arasaydım...”

“Hangi saatlerdi o saatler?”

“Bilmem. Bakmamıştım. Son ajans da bitmişti: Hani, günün toplu olaylarını veriyorlar ya, o ajans.”

“Epeyi geç saatlermiş. Yatmıştım.”

“Kızmazdım da demediniz, kızardım da. Aramış olsaydım... Konuşmam gerekiyordu, hayır, kim olursa olsunla değil, sizinle. Özellikle... Bir ses duyayım istemiştım, birileri benimle konuşsun, birilerine ben bir şeyler söyleyeyim... Bütün istediğim bu kadarcıktı... Aramamakla hata mı ettim?”

“Başka birileri de olabilir miydi?”

“Artık o tür denemeleri bıraktım. Her an bir sapıkla karşılaşabiliyorsunuz o durumlarda. Acınızı artırıyorlar. Alay ediyorlar; açık saçık, terbiyesizce konuşuyorlar. Tiksiniyorum yani. İstemiyorum.”

“O zaman... Keşke beni arasaydınız.”

“Bu, kızmazdım anlamına mı geliyor?”

“Kızmazdım.”

“Biliyor musunuz, çok iyisiniz... Bunu daha önce de söyledim mi? Söyledim galiba. Niçin?”

“Ne, niçin?”

“Bu kadar iyi olmak zorunda mısınız? Herkese karşı iyi misiniz?”

“Bilmiyorum.”

“Size bir hikâye anlatacaktım, cesaret edemedim, bir türlü elim telefona gitmedi. Başında dolandım durdum, içimdeki korkuyu

yenip açamadım. Haksız mıyım? Sizi tam olarak tanımıyorum. Kimi zaman sesinizden bir şeyler çıkarmaya çalışıyorum; ses, bir insanı tanımakta ne kadar yararlı olabilir ki? Yanılmak mümkün. Sürekli mümkün. Siz... Benim sesimden beni çıkarabilir misiniz? Kimim, nasılım, neciyim; boyum, kilom, yaşıma kaç? Esmer miyim, sarışın mı, buğday tenli mi? Gözlerim ne renk sizce? Neleri severim, neleri sevmem? Nelere alerjim var? Şeftali tutabilir miyim? Karabiber beni hışşırtır mı? Baharda ağaçlardaki polenler uçuşmaya başlayınca astım krizim, varsa tabii, beni perişan eder mi? Hiç astımlı bir arkadaşınız oldu mu?”

“Evet ve... Astımdan öldü.”

“İlginç!”

“Astımdan ölmek mi? Astımlı olmak mı?”

“Nasıl öldü?”

“Krizi tutmuş, vakit gece yarısını çoktan geçmişmiş. Karısı doktoruna telefon etmiş. Tam da 12 Eylül sıraları... Sıkıyönetim ve sokağa çıkma yasağı... ‘Bu kez çok şiddetli’ demiş karısı, ‘Boğuluyor, gelin!’ Doktorunu tanırdım, eski bir mimliydi. ‘Siz telefonu kapatın’ demiş, ‘Ben geliyorum.’ Yolları tutmuş asker devriyeleri bin güçlkle atlatıp gelmiş ama geç kalmış. Kriz arkadaşımı almış götürmüş çoktan.”

“Çok üzüldüm.”

“Boğaz’a tepeden bakan, üstünde her dakika iyot kokulu rüzgârlar esen bir mezarlıkta güzel bir yer bulduk, oraya bıraktık onu.”

“Benim astımım yok.”

“Bu iyi...”

“Astımımın olmayışı mı?”

“Evet, kişiliğinizi tanımlarken bu hesaba katılmayacak demek... Yani astımı olmayan birisiniz.”

“Başka şeylerim de yok.”

“Ne gibi?”

“Gözlüğüm yok! Dolgu ya da kaplama dişim yok. Yüzümde kimi kırışıklar oluştu ama gerdirecek kadar yok. Otuz altı numara ayakkabı giyerim; makara topuklularını ve mokasen olanını severim. Saçlarımı boyatırım, evet! Ayda bir kez, mutlaka... Bunlardan bir şey çıkarılabilir mi?”

“Tam olarak mı? Hayır!”

“Siz, sizdeki yokları sayın bakalım...”

“Gözlüğüm yok değil, var.”

“Saçınız?”

“Saçım mı?”

“Döküldü mü, döküldüyse...”

“Dökülmedi fakat dökülebilirler, zamanıdır.”

“Dişlerinizi sormayacağım, çünkü s’leri, ş’leri güzel söylüyor-sunuz.”

Birden hat kesildi.

27 Haziran
Cumartesi

“Siz hiç kendinizden yaşça küçük ya da daha büyük birine âşık oldunuz mu? Böylesi bir şey başınıza geldi mi? Sustunuz... Niçin? Şöyle de sorabilirdim elbet: Kendinizden küçük birinin size âşık oluşuna hiç tanıklık ettiniz mi?”

“Bilmiyorum, hatırlamıyorum.”

“Ben oldum... Çok büyüktü benden, oğlu benim kadarmış, söylemişti. Başlangıçta ondan hoşlandığımı da itiraf etmeliyim. Çok güzel konuşuyordu, etkiliyordu beni. O günlerde bunalımlarımı yazma hevesindeydim ve bu konuda birilerinin aklına ihtiyaç duyuyordum. Bu, kendi kendime yakıştırdığım bir şeydi belki de. Yani yazmak, yani yazar olmak... Çok yaparım böyle şeyleri, bende olmayan şeyleri var sayarım... Siz?”

“Yazarlık diyorsanız, hayır! Gençken şiirler karalardım, bereket çabuk geçti, kurtuldum. İlkel şiirlerdi, herkesin yazabileceği türden kötü aşk şiirleri...”

“Onu söylediler, olabilirmiş... Bir gün yayınevine telefon ettim. İyi bir okuru olduğumu söyledim. Telefon numarasını verdiler. Aradım. Evinden. Ona anlattım... Beni dinledi, ilgi gösterdi. Kabul etti. Yazdıklarımı görmek istedi. Hayır, o istemedi, görsün diye ben ısrar ettim, size göndereyim, bir bakın, dedim... Biliyor musunuz, bu hikâye size sıkıcı gelebilir, kimi yerlerini atlamak istiyorum. Atlayabilirim, değil mi?”

“Size bağlı. İstiyorsanız...”

“Her gün konuştuk. Ayrı ayrı şehirlerden. O başka bir şehirdeydi. Hep ben aradım. Sıcak konuşmalardı ve çok şey biliyordu. Dinliyordum, anlattıkları hoşuma gidiyordu. Benden bir fotoğrafımı istedi, gönderdim. Bir deniz kıyısındaydım o fotoğrafta, bir kayanın üzerine oturmuş, bakıyordum. Kendimi en çok beğendiğim fotoğraflarımdan biri idi. Bir art niyetim var mıydı bunu yaparken? Pek

bilemiyorum, uzun bir zaman geçti aradan çünkü. Beni hatırlasın, unutmazın istedim belki. Kadınca bir istek işte... Fotoğraflara bakmayı sever misiniz?"

"Kimi zaman insana rahatsızlık verebilir."

"Sahiden mi? Doğru, evet. Birileriyle ilişkiyi kestim mi, bende ona ait ne varsa hepsini ortadan kaldırırım. Tabii, ilk olarak da fotoğraflarını... Bunu yaparken içimi bir hüzün kaplar."

"Anlıyorum."

"Hayır, sanmam, belki anlamaya çalışıyorsunuz. Kadınlar bir ilişkiyi çabuk başlatırlar, bitirmeleri ise uzun sürer."

"Yine de bitirirler."

"Bıkkınlıktan ya da aşırı doyumdan. İkisi de olabiliyor bazen. Bazen bir küçük kırgınlık da yetebilir."

"Erkekler için de geçerlidir bu."

"Örnek kendiniz mi?"

"Geneli konuşuyorduk."

"Neyi değiştirir ki? Hiçbir şeyi bence. Tanışılır, ellerle başlayan bir yaklaşma gözlerle sürdürülür, konuşulur, ortak yanlar aranır. Bunu en çok erkek yapar. Kadın mesafeli durur. Sabırla erkeğin hoşuna gidecek şeylerin yine erkek tarafından ortaya konulmasını bekler ve erkek bunu her zaman yapar. Der ki: Ben çıplak ayakla dolaşan kadınları severim, saçlarını ensesinde toplayan kadınlardan hoşlanırım, rakı içen ve ağlayan kadınlardan nefret ederim."

"O da bunları söyledi mi size?"

"Evet, araya sıkıştırılmış cümlelerle."

"Ben de tanımak isterdim onu."

"Düşüklüğüne uğrayabilirdiniz. İlk izlenim olumsuzdur, çok soğuk biri gibi gelebilirdi size. Soğuk ve kendini beğenmiş... Başlangıçta hiç yüz vermemişti, 'Olur, bakınız tabii, söz veremem, bir vakit bulduğumda' türünden sözlerle atlatmalara kalkmıştı. Çok üzülmüştüm, kırılmanın eşiğindeydim o an, 'Hiç mi şansım yok?' diye sormuşum... Bakın, üç kelimeden oluşan bir cümle bu, değil mi? 'Hiç mi şansım yok?' Sonradan bana karşı yumuşama nedeni olarak, hiç farkında olmadan kullandığım bu cümleyi örnek gösterecekti."

"Zayıf bir anını yakalamışsınız demek..."

"Siz erkeklerin zayıf anları yoktur."

"Çok katınsınız."

“Uzun uzun konuştuk onunla. O günlerde yazlıktaydık. Eskiden beri gittiğimiz yazlıkta. Çocukluğumun yazlığında... Her yaz giderdik. Bir şenlikti benim için. Büyük bir bağ eviydi. Çok çocuklu, çok kardeşli, çok gelinli ve çok damatlı bir aileyi rahatlıkla içinde barındırabiliyordu. Çevremiz küçük koylarla doluydu. Kuzenlerimizle bisikletlerimize biner, koylara gider, denize girerdik. Sabahtan akşama kadar... Eve dönerken tenimizde denizin tuzunu taşırdık. Tabii, eskiden. Çok eskiden... Çocukluğumdan ve genç kızlığımdan kalma yazlarda... Bir gün bana dedi ki: ‘Sizin oraya geliyorum, bir işim var, birkaç gün kalıp döneceğim.’ Sevindim. ‘Gelin’ dedim ben de, ‘Gelin, yazlıkta bana misafir olun, size sevdiğiniz yemekleri pişiririm; üç gün bende kalın, kalırsınız, değil mi?’ Gelecekti ama kesin söz veremiyordu, kalıp kalmamakta biraz kuşkuluydu. Dayattım, çocuksu bir ayak diretmesine girdim... Beni dinliyor musunuz?”

“Evet!”

“Ben sizi karşılar, alır yazlığınıza götürürüm, dedim. Hem öyle oldu hem olmadı. Onu karşıladım. İçim içime sığmıyordu. Terminal çıkışında ben ona yürüdüm, o bana yürüdü, karşı karşıya durduk, birbirimize gülümsedik. İçimden ‘Tanrım’ dedim, ‘Tanrım, ne olur beni beğensin, ne olur, hoşuna gitmiş olayım!’ El sıkıştık. Öpmesini isterdim, öpmedi. Temmuz sıcakıydı ve terliyordu. Bir özür söyledi, nelerle ilgiliydi, unuttum. Ama bir arada olmayı istiyordu ve epeyi bir vakti vardı. Arabama bindik, yolları şaşırdım, bana güldü. Bilinmezliklerle dolu bir oyunun içine girmiştik, yine de hoştu. Narenciye bahçeleri arasında bir yola saptık ve uzun süre kaybolmuş hissettik kendimizi. Ama güzeldi, nicedir böylesine bir kaybolma duygusundan uzaktım, kendimle bağlıydım. Bana o güne dek hiç farkında olmadığım şeyleri gösterdi: Yıkık bir eski Girit evini... Bir bostan kuyusunu... Sıcak altında böğürtlenlerin gölgesine sığınmış bir sokak köpeğini... Bir çocuk yumruğu kadarlık yeşili göz alan satsuma mandalinalarını... Bahçelerden birinde çamaşır seren bir kadın, ağır ağır yanından geçerken bize baktı ve el salladı. Ağustosböceklerinin sesini dinlememi istedi, arabayı durdurdum ve ikimiz de indik. Bir yaşlı incir ağacının yakınındaydık. Ağustosböceği ayak seslerimizi duyunca sustu. Uzun bir sessizlik oldu aramızda. Biz bekledik, o da bekledi. Eliyle sus işareti yaptı. Sıcaktı. Yine eliyle ve gözleriyle bekleyelim, acele etme, dedi. O anda ağustosböceğinin de bizi gözleyip beklediğini biliyorduk. Sonunda inadını bıraktı ve

ötmeye başladı. Göz göze geldik ve birbirimize gülümsedik. Deniz kıyısına geldiğimizde ağustosböceğinin sesi arkamız sıra hep bizi izlemişti, unutmuyorum.”

“Çok ayrıntıcısınız... Nasıl aklınızda kalmış bu kadar şey?”

“O öğretti, ondan öğrendim... Her şey bir ayrıntıymış ve dünya bir ayrıntılar toplamıymış.”

“Yoruldunuz mu? Yorulduysanız eğer...”

“Siz sıkılmadıysanız...”

“Dinliyorum.”

“Biliyor musunuz, benzer yanlarınız var onunla. O da konuşmaktan pek hoşlanmıyordu. Hele kendisinden söz etmekten, hiç!”

“Dinlemek konuşmaktan güzeldir.”

“Oturduk bir kahveye. Ben bir bira istedim, o bir kahve... Çok şeylerden konuşuruz, birbirimizi daha çok tanırız diye bekliyordum, yanılmışım. Beklediklerimin dışında şeyler konuştuk ve birden saatine baktı: ‘Vakit ne kadar çabuk geçmiş’ dedi kendi de inanmadan, ‘Senin yolun uzun, istersen, kalkalım, olur mu?’ Onu kalacağı yere kadar götürdüm, bıraktım. Evet, sözünü tutacaktı, ertesi günü gelecekti, ben onu garajlardaki kahvelerin birinde oturur bulacaktım ve alıp götürecektim... Çok garibime gitmişti; geldiğinde de, ayrılırken de beni öpmemi.”

“Aradaki yaş farkını unutuyorsunuz.”

“Ama... O bir erkekti.”

“Farklı kadınlar gibi...”

“Farklı erkekler de vardır, öyle mi?”

“Bunu kadınlar saptar.”

“Ertesi gün... Gözüm saatte, onun ne zaman, hangi araçla yola çıktığının, şimdi ve şu saatte nerede olduğunun, nereye vardığının hesabını yapar buldum kendimi, şaşırdım. Şimdiye kadar çoktan gelmiş olması gerek diye düşünürken telefon çaldı: Gelmişmiş. Dediğim gibi, tam garajın karşısındaki çardaklı kahvede oturmuş, bekliyormuş. Gittim, aldım. Gece kalıp kalamayacağını korka korka sordum. Kararsızdı ve pek niyetli görünmüyordu. Nereye gidebilirdik, nereye gitmek isterdi, burada nereleri göstermem gerekti? Onun da en az benim kadar heyecanlı olduğunu görüyordum ama o bir erkekti ve benden büyüktü; saklamasını, serinkanlı olmasını çok iyi biliyordu. Benim en sevdiğim koya gitmek istedi. Gün ortasıydı, güneş tam tepemizdeydi ve yolun asfaltı gözümde tütüyordu. Bir

gölge bulduk, oturduk. Hep konuştuk. Gereksiz konuştuk. Benim istemediğim, beklemediğim şeyleri konuştuk. Öğle geçiyorken ona dedim ki: 'Gel, seninle gözleme yemeye gidelim!' Gittik, evet... Beklerken bana rüzgârın sesini dinletti. Her ağacın kendine özgü bir sesi olurmuş, öyle dedi. En güzeli telli kavakmış, en kokulusu da incir. Buna şaşıtm. 'Çünkü' dedi, 'Kimi ağaç çiçeğinin kokusunu taşır ve meyveye durduktan sonra o kokusu yiter gider. İncir hep aynı kokar: biraz inciri gibi, biraz yaprağının kokusu gibi.' Ne anlatırsa anlatsın, onu dinlemek çok hoştu. Ben bira içtim yine. Niçin? Belki biraz başım dönsün, çevremdeki dünyadan kopup uzaklaşayım diye, belki ona biraz daha yaşlı görüneyim diye... O an neden ben de onun kadar büyük değilim, neden ondan bu kadar çok gencim, diye içimden geçirdim, kendime kızdım. Kalktık, bize gittik. İki kardeşim de evdeydi, uyuyorlardı. Bahçedeki zeytinlerin altında bir gölgeye sığındık. Alçak bir sesle ona dedim ki: 'Akşam için domatesli pilav yapacağım. Patates de kızartabilirim. Dün buranın pazarıydı, sizi bıraktıktan sonra gittim, taze barbunya ve kıvırcık salata aldım.' Senin için diyecektim, diyemedim. Erkek kardeşimle tanıştılar. Birbirlerinden hoşlandıklarını sanmıyorum. Kardeşim mutfığa gitti ve sosisli makarna yaptı kendine. Biz konuşurken yemeğini bitirmiş; bisikletine bindi, hoşça kalın dedi ve gitti. Biz konuştuk. Beni konuşturdu ama kendimi tuttum ve az konuştum; çünkü o konuşsun, ben dinleyeyim istiyordum."

"Sonra vakit geldi ve o gitti..."

"Nerden biliyorsunuz?"

"Çok kolay, her erkek bunu yapar sonuçta. Çünkü durmadan konuşmak, bir yerden sonra ortada ne varsa onu sıradanlaştırır. İnsanları birbirlerinin gözünde basite indirger."

"Haklı mısınız, bilemeyeceğim. Başınıza buna benzer bir olay geldi de öyle mi konuşuyorsunuz?"

"Ben insanları sizden fazla tanıyorum."

"Sonra gitti, evet! Bu gitmelerden nefret ediyorum. Hep erkekler gidiyor ve biz kadınlar kalıyoruz... Alo!"

"Buradayım..."

"Gitti... İki gün sonra şehirde bana yemeğe geleceğine söz verdi. Öğleden sonra gelecekti, akşam yemeğine de kalacaktı. Ne pişireceğimi bana bırakmıştı. Pilav dedim, domatesli... Tavuk dedim, bol mantarlı ve körili... Patates de kızartabilir miydin? Yanında da

beyaz şarap... ‘Ama’ dedi, ‘Üç bardak, dördüncü bardağı içmek yok.’ Bir konuşmamızda bendeki rastlanmadık değişikliğin ne olduğunu sormuştu, ben de ‘Bu gece üç bardak şarap içtim, dördüncü bardağı şimdi bitiriyorum’ demiştim. ‘Söz’ dedim, ‘Üç bardak şarap içeceğim ve üçüncü bardakta duracağım. Başka içmek yok, söz!’ Saat dört demiştik. Dört oldu ve kapının zilini çaldı. Tek bir tomurcuk gül getirmişti, kırmızı.”

“Zevkliymiş.”

“Siz olsaydınız... Gül mü getirirdiniz, yoksa başka bir çiçek mi?”

“Artık yasemin seven kadınlar o kadar azaldı ki...”

“Oturduk. Tanrım, o kadar sıcak bir gündü ki... Bir kot pantolon giymiştim, bacaklarımı yakıyordu. Kahve yaptım önce. Birdenbire ocağın başında dururken kahve yapmanın ne kadar hoş bir şey olduğunu hissettim. Kahve kokusunun beni böylesine etkilediğini hiç bilmezdim. Konuşmamızı sürdürdük... İkinci başladı, caddenin gece öncesi gürültüsü oturduğumuz yedinci kata kadar yükseldi. Ona hoşuna gideceğini umduğum kasetler çaldım, Uzakdoğu’dan alıp getirdiklerimi gösterdim. En çok Bangkok’tan aldığım tahta çanları beğendi, sesi ona İsviçre’den geçerken duyduğu boğuk çan seslerini hatırlatmıştı... İsviçre’yi anlattı bana. Ben de ona başka uzak diyarları anlattım. Birbirimizin ilgisini ayakta tutmaya çabaladığımızın farkındaydım. Işıkları yaktım. Beni en az kusurlu görsün diye kuytu bir koltuğa oturdum, o beni seyretti, ben onu. Arada konuşuyorduk. Berlin’i konuşuyorduk; Prag’ı, Peşte’yi, Belgrad’ı konuşuyorduk. Yemek için kalktım ve mutfaka geçtim. Gelip kapıda durdu ve beni seyretti. Çok telefon çaldı; istemediğim kadar... İstediklerim ve istemediklerim aradılar durmadan. Alışkın değildi sanıyorum, sıkıldı. Farkındaydım fakat ne yapmalıydım, bilmiyordum. Pilavı dinlenmeye aldım; üstüne bir havlu koydum, kapağını kapattım. Salona geçtik. O eski yerine oturdu, ben yine kuytu yerime... Her şey çok güzeldi, bunu belirtmeliyim. Yaşanmamış bir şeyi yaşıyordum ve mutluydum. Gece uzasın, bitmesin ve o gitmesin istiyordum. Onun için farklı mıydım, bilemeyeceğim ama o benim için gerçekten farklı biriydi. Bunu ona söylemek istedim, kendimi zor tuttum. Birer buzlu kanyak içtik. ‘Yemekte şarap var’ dedim, o söylemeden, ‘Ancak üç bardak’ diye ekledim. Kapı çalındı. Açtım, kız kardeşim. Oysa beklemiyordum, beklemiyorduk, bana yarına döneceğine söz vermişti. Tanışmamışlardı, tanıştılar. İki-

sinde de ters bir elektrik oluştu karşılıklı; birbirlerini ittiler sanki. Bu, yemekte de sürdü, biliyor musunuz? Aynı elektrikli havada yemeği yedik. Çok zorlandığını görüyordum. Garip bir duygu yükü altındaydı sanki. Kız kardeşim de onu bir düşman gibi görüyordu, seziyordum. Çok az konuşuyor, karşılıklarını tek kelimeyle veriyordu: Evet, hayır, bilmiyorum, ilgilenmedim, sevmem... Söylemedi ama biliyordum; kendini suçsuz yere suçlu sayıyordu; kız kardeşimin gözünde hem suçlanıyor, hem aşağılanıyordu. Gerçekte bir misafirdi; gelmiş, oturmuş, yalnızca bir kezliğine, o da kapıdan buyur ettiğimde, elimi sıkmıştı, o kadar... Aynı duyguları yaşamış olabilirsiniz siz de. Olabilir misiniz?”

“Çocuklu evlerde sorunlar vardır. Erkek yok yere suçlanabilir ya da suçluluk duygusuna kaptırabilir kendini.”

“O da öyle hissetmiştir kendini. Sıkıntılı, dayanılmaz bir ortam yaratılmıştı. On üç yaşındaki kız kardeşim onu sanki bir cendere içine almış, eziyordu... Yerimde olsaydınız o gece, ne yapardınız?”

“Hiçbir şey! Çünkü kimse kimsenin yerinde olamaz.”

“Hak veriyorum... Özenle yaptığım yemeklerimi yarım bıraktı. şarabını da... Kahve içip imeyeceğini sordum, ‘Evet’ dedi yarım ağızla; gitmeye can attığını görmemek için kr olmalıydım... Mutfağa geçtim ve ağlamak istedim, başaramadım. İlk geldiğinde ona kahve yaparken duyduğum o değişik koku vardı ya, çoktan uçup gitmişti; onun yerini kızartılmış patateslerin yanık yağ kokusu almıştı...”

“Alo!” dedi birkaç kez, “Alo, alo, alo!”

Acaba ağlıyor muydu?

28 Haziran
Pazar

Pazardı: Sıradanlıktan çıkan bir pazar. Tedirgin bir pazar.

Aynı saat... Telefon ve onun sesi.

“Alo!”

“Evet...”

“Benim... Nasılsınız?”

“İyiyim... Nerde kalmıştık?”

“İlginizi çekti demek dün anlattıklarım?”

“Evet, çekti.”

“Sonra neler yaptığımızı merak ettiniz?”

“Evet, merak ettim.”

“Çok mu?”

“Çok...”

“Hiçbir şey olmadı. Hiçbir şey... Ertesi gün arar diye bekledim. Aramalıydı da... Fakat aramadı. Bekledim. Kadınları sabırsız bilirsiniz, değil mi? Doğrudur, sabrımız bir yere kadardır ve o sınıra gelip durduk mu, sabır falan vız gelir bize. Yani bana... Telefon ettim. Bir karşılık alamadım. Not bıraktım, beni arasın istedim, tek soluk çıkmadı. Dedim ki: ‘Kızdın yine bana, ne yapayım?’ Çünkü birkaç kez kızmıştı, oradan biliyordum ama onu kızdırmak hoşuma da gidiyordu. Sesi bir garipleşiyordu, başka bir erkeğin sesinin kızdığında bu kadar soğuklaştığına dikkat etmemiştim. Kelimeleri bile buz kesmişti sanki. Yine sevecen olmaya çalışıyordu, fakat zorlamaydı ve bunu benden gizlemek için elinden geleni esirgemiyordu. Beni güldürüyordu bu da. Hoşuma gidiyordu, saklamıyorum. ‘Hayır, kızmadım’ diyordu ama kızmıştı, biliyordum.”

“Aramadı sizi, öyle mi?”

“Arayabilirdi. Gerçi benim iki günlüğüne bir tatil köyüne gideceğimi çok önceden biliyordu. Döneceğimi de biliyordu ama... Ben aradım. Ona gerçekten ihtiyacım var mıydı, hayatımda olmalı

myıdı? Ne kadar süre, niçin ve ne zamana kadar? Bunları kestiremiyordum. Bana demişti: ‘Bu telefonlar, bu telefon konuşmaları bir alışkanlık oluşturabilir ve bundan kurtulamayabiliriz, ona göre...’ Önemsememiştim... Uzatıyor muyum? Sıkılıyor olamazsınız, çünkü güzel bir hikâyedir. Size nasıl geliyor?”

“Biraz yaralayıcı...”

“Benim için de. Onun telefonun başında olduğunu biliyordum, gerçek bir domuzdu ve açmamayı tercih ediyordu. Sonra buna sevindim, hem de çok. Açmış olsaydı ne diyecektim ona, o bana ne diyecekti? Çok şey ya da yok denecek kadar az şey... Açsın diye beklerken neler geçiriyordum içimden, neler. Ona diyecektim ki... O bana diyecekti ki...”

“Diyemediniz...”

“Diyemedik.”

“Hikâye böylece kapandı mı?”

“Günü geldi ve yaşadığım şehirden gitti, yaşadığı şehre. Cumartesiydi, gideceği günü biliyordum. Bir ara dedim ki kendi kendime; uçağının saatini biliyorum, kalkıp gideyim alana ya da otobüs terminaline, onunla yüz yüze geleyim. ‘Bu böyle olmaz’ diyeyim, ‘Evet, bu böyle küslükle, kırgınlıkla, telefona çıkmamaklarla olmaz. Benim senin gibi bir dosta ihtiyacım var. Bir erkekle bir kadın hiç mi dost olamaz? Niçin bu kadar feodal düşünüyorsun? Ben senin dostun olmak istiyorum, sen de benim dostum ol. Varlığını bileyim, sana güveneyim; çünkü sana söyledim ve iyi ki varsın dedim sana.’ Bir koşuluk yerdı, arabama atladığım gibi otoyoldan yarım saatte ona ulaşabilirdim. Sonradan bunu yapmadığıma pişman oldum, biliyor musunuz? Hayatta çok şeye pişman oldum. Buna da... Sonradan yine pişmanlık duymayayım diye her şeyi göze alıp bir gece ona telefon ettim. Buldum onu; kızgın değildi, kırgın da. Dedi ki... Çok aşağılanmışmış o gece; kız kardeşim onu kırmış. Başka bir şey daha dedi: ‘Sen zor kadınsın.’ Zor kadınmışım ben. ‘Birçok kadınsın da’ dedi. Ben birçok kadınmışım... ‘Ben artık yaşlandım’ dedi, ‘Yaşlandım ve kadınlarla uzun uzun uğraşamıyorum.’ Ayrıca kadınların onu şımarttıklarını da söyledi. Bir şey daha söyledi... Dedi ki, ‘İlk kez, ben bir kadını terk ediyorum ve bundan da acı duyuyorum.’ Bütün gücümle bağırıp ‘Terk etme, hayır, beni bırakma’ demeyi çok istedim ona, kadınlık aklım izin vermedi. ‘Bana ihtiyacın yok, ayakta durmayı çabuk öğrendin, artık kendi başınasın’ dedi. Zor kadın

olmak, birçok kadın olmak, ayakları üzerinde durmayı öğrenmek, kendi başına olmak... Ne demekti bunlar? Onu arayabilirmişim, ne zaman olursa olsun... Telefon etmek istediğimde faturayı düşünmemeliymişim; önce ben açıp beni arayabilirsin, demeliymişim, o hemen ararmış... Konuşmamızın sıkıcı bir uzatmaya dönüştüğünü aynı anda fark ettik. Ona kırılgan bir sesle, 'Kendine iyi bak' diyebilirdim, o kadar. 'Ben kendime iyi bakarım' dedi, 'Sen kendine iyi bak.' Beni unutma, seni unutmayacağım, teşekkür ederim, diyebilirdi... Demedi. Niçin acaba?"

"Ben o değilim... Bilemem."

"Ne garip, böyle durumlara düşen insan konusunda kimse bir şey bilmiyor. Siz bile..."

"Beni gözünüzde büyütmeyin."

"Kadınlar bunu hep yaparlar."

29 Haziran
Pazartesi

“Dün size anlattıklarımın hepsini ben uydurdum. Hiçbiri gerçek değildi, hiçbiri hem de...”

“Bana gerçekmiş, olabilirmiş gibi gelmişti.”

“Belki... Fakat tümüyle tersi oldu. Her şeyi size çarpıtarak, yerlerini değiştirerek anlattım.”

“Nasıl yani?”

“O ben oldu, ben de o. Aramızda geçen ne varsa saptırdım... Niçin sustunuz, ne dediğimi anlamakta zorluk mu çekiyorsunuz?”

“Galiba...”

“Bakın, aslında o bana gelmedi, ben ona gittim. Havaalanında ben onu karşılamadım, o karşıladı beni. Karşıladı ve onun arabasına bindik, çünkü benim arabam yok, hiçbir zaman da olmadı. Deniz kıyısına gittik. Bir kahveye oturduk, bir kır kahvesine. Deniz önümüzdeydi, benim yerime o bira içti, ben kahve söyledim. Ağustosböcekleri... Doğrudur. Çünkü mevsimiydi ve her hikâyede yer alabilirdi pekâlâ. Kadımlarla ilgili dedikleri de doğrudur, kadınlarda sevdiği şeyler de. Hani saçlarını ensesinde toplayanlar... Çıplak ayakla dolaşanlar... Rakı içen kadınları sevmiyor muydu? Ağlayan kadınlardan nefret mi ediyordu? Evet! Saçlarımı enseme toplamıştım, mokasen pabuçlar giymiştim ama yanıltım, onun sevdiği mokasen pabuçlardan değildi giydiklerim. Beni kırmadan uyararak bunu söylemişti.”

“Bir bağ evinden söz etmişsiniz, hatırlıyorum.”

“Herkesin çocukluğunda yazları evcek gittiği, kaldığı, bir ya da birden çok gününü geçirdiği böyle bağ evleri yok mudur? Sizin ya da bir akrabanızın ya da herhangi bir komşunuzun... Bundan yirmi beş otuz yıl öncesini bir düşünün bakalım...”

“Evet, vardır, haklısınız... Kimi yazlarda Aliye Teyzemin Ulucak köyündeki bağına giderdik. Tabii en çok üzüm zamanı...”

“Yemek konusunda anlattıklarım, benim gerçeklerimdir. ‘Size misafir gelirsem, sevdiğiniz yemekler nelerse, elimle pişirmek isterim’ diyen bendim.”

“Ertesi günü...”

“Ertesi günü değil, geldiğimin beşinci günü, yani salı günü beni evinde yemeğe çağırmıştı; akşam yemeği idi.”

“Affedersiniz, onu demek istememiştim, benim amacım...”

“Evet, onun yazlığına gidip gitmediğimi öğrenmek, öyle mi?”

“Dün anlattıklarınıza göre, onu garajlarda karşılamış, alıp...”

“Ben geldim, garajlarda indim, saatleşmiştik, beni karşıladı, arabasına aldı ve yazlığına değil, bana göstermek istediği küçük bir koyun yakınına gittik. Denizden uzaktı, rüzgârlı bir gündü, yüzüm yanıyordu. Hep konuştuk... Yadırgadığım fakat kopmayı düşünmediğim bir erkekle karşı karşıyaydım. Öğle oldu, geçiyorken bana ‘Gel, seninle gözleme yemeye gidelim’ dedi. Orada bana rüzgârın sesini dinlettiği de doğrudur. ‘Her ağacın sesi olur’ dedi. En güzeli sesli ağaç telli kavakmış. Kimi ağaçlar her zaman çiçeklerinin kokusunu taşırlarmış. Kimi ağaçlar meyve verdiklerinde o kokularını yitirirlermiş. ‘İncir’ dedi... Hep incir kokarmış, biraz yaprağı, biraz meyvesi. İkisi birlikte... Evet, ben bira içtim. Onu da zorladım, ikinci bardağı bölüştük. Birayı belki biraz başım dönsün, çevremdeki dünyadan kopup uzaklaşayım, belki ona biraz daha yaşlı görüneyim diye içtim. Ne demiştim, hatırlayın: ‘O an, neden ben de onun kadar büyük değilim, neden ondan daha gencim?’ diyerek içimde giderek koyulan bir karamsarlığın sözünü etmiştim, değil mi? Bunlar doğrudur, uydurmadım; o konuşurken yüzüne baktım ve bunları düşündüm. Kalktık, evine gittik... Oğluyla kızı evdeydi. Uyuyorlardı. Bahçede zeytin ağaçları vardı, gölgesine oturduk birinin. Alçak sesle, ‘İstersen mutfağa girip domatesli pilav yapabilirsin, patates de kızartabilirsin. Dün buranın pazarıydı, senden sonra uğradım, marul, salatalık ve taze barbunya aldım’ dedi. ‘Senin için’ diyecekti belki, demedi. Kendini tuttuğunu gördüm. Oğlu geldi, tanıştırdı. On altı yaşında bir yeniyetme delikanlıydı. Benden hoşlandığını sanmıyorum. Mutfaka gitti aceleyle, kendine sosisli makarna yaptı. Biz konuşurken yemeğini bitirip bisikletine bindi ve arkadaşlarına gitti. Biz konuştuk yine. Onu konuşturdum, çünkü onu dinlemek gerçekten hoştu.”

“Dün anlattıklarınızda o gidiyordu, bugün siz gideceksiniz...”

“Sonra vakit geldi ve ben gittim. Giderken iki gün sonra şehirde

ona yemeğe geleceğime söz verdim. Öğleden sonra gelecektim ve istiyorsam kendi ellerimle domatesli pilav yapacak, patates kızartacaktım; ona ve bana. İkimiz için. ‘Şarap da olacak’ dedi, ‘Sana ancak üç bardağa kadar izin. Dördüncü bardak yok, anlaştık mı?’ O gün söz verdiğim saatte evine giderken eli boş gitmek yerine ne alayım diye düşündüm, bulamadım. İlk kez tek başıma bir erkeğin evine gidiyordum, alışkın değildim, ondan...”

“Onun size tek bir gül getirdiğini söylemişsiniz...”

“Erkek olsaydım öyle yapardım diye kurmuş olacağım.”

“Kimi zaman yanılabılırsınız... Biz, sizler gibi düşünmeyiz.”

“Çok sıcak bir gündü. Şehrin yabancısıydım ve adresi bulmakta epeyi zorlandım. Girişte asansörleri bile şaşırdım. Ben yine pantolon giymiştim ve bacaklarım yanıyordu. Kahve yaptı benim için. Koku-su mutfaktan salona kadar geliyordu. Yine konuştuk; saat ilerledi, ikindi oldu yavaş yavaş. Bana gezilerinden, gittiği ülkelerden söz etti. Resimler gösterdi. Ben de ona Uzakdoğu’ya gittiğimde gördüklerimi anlattım, Bangkok’tan aldığım tahta çanların sesini dinlemesini ne kadar istediğimi söyledim. Çok değişik, dünyada eşine rastlamayacak kadar güzel bir sesti çünkü. Oda loşlaşınca kalktı, ışıkları yaktı. Çok telefon çaldı. Sıkıldı bundan, gördüm. Pilavı pişirmek isteyip istemediğimi sordu. İstiyorsam geç kalmamalıydık. ‘Yaparım’ dedim ve mutfığa birlikte gittik. Kapı çalındı, kızı geldi; yazlık evinde tanışmadığım kızı. On üç yaşında fakat delişmen bir kızdı. Yarın gelecekti, bir olay olmuşmuş arkadaşlarıyla arasında, kızmış ve atladığı gibi şehre gelmişmiş. Bizi tanıştırdı. Karşılıklı ters bir elektriğin oluştuğunu hissettim. İkimiz de kadındık sonuçta; ben yetişkin, o da erginliğinin eşiğinde ama kadın... Birbirimizi ittik sanki. Düşmanlaştık. Bu, yemekte de sürdü. Ona şirin görünme çabalarım boşa çıktı. Konuşmadı ya da tek kelimelerle karşılık verdi durmadan: Evet, hayır, bilmiyorum, ilgilenmedim, sevmem... Ansızın kendimi suçlu görmeye başladım. Kızının gözünde hem suçlanıyor, hem aşağılanıyordum. Bunda yanılmış olabileceğimi kabul etmem, çok açıktı çünkü. Küçük kıza ‘Hayır, senin düşündüğün gibi değil, hiç değil. Babanla aramızda bir şey yok. O kadar yok ki, bir tokalaşma dışında eli elime değmedi bile’ diyemedim. Sıkıntılı, dayanılmaz bir ortamdaydık üçümüz de: Ben, o, küçük kızı... Kahve içtik ve bir hoşça kalla kendimi dar attım. Bir arabaya bindiğim gibi doğru misafir kaldığım eve geldim.”

“Ağladınız mı? Merak ettim.”

“Susmam sizce ne anlama gelir?”

30 Haziran
Salı

“Düşünceli gibisiniz...”

“Nerden anladınız? Beni görmüyorsunuz ki...”

“Sesiniz...”

“Eski, diyelim dünkü havamda olmadığımı söylüyor, öyle mi?”

“Galiba... Bunda alınacak bir şey yok.”

“Sık sık kullanır mısınız bunu?”

“Neyi?”

“Bunda alınacak bir şey yok, cümlesini...”

“Dikkat etmemiştim. Belki diyelim... Niçin sordunuz?”

“Kimi anlar vardır, bir söz söyleriz ve içeriğinin farkına varmayız. Karşımızdaki bunu gerçeğiyle algılar ya da uzak tutar kendini. Bana öyle demişti: ‘Bunda alınacak bir şey yok.’ Tartışıyorduk; evde, benim evimde. ‘Çünkü’ dedi, ‘Ben onun babasıyım, anladın mı?’ Çocuğumun babası olmak istiyordu, kendisinden sanıyordu. Bilemiyordum, olmayabilirdi, olabilirdi de. Bazen her şeyi karıştırırım. Kadınların çoğu takvim tutar, ben tutmam. İkinci çocuğumaydım. Birinci ay bitiyorken hamileliğimi hissettim, belirtileri çok açıldı çünkü. Gecikmişim. Dişlerim kamaşıyor, içimde bir toprak yeme iştahı uyanıyordu ve kendimi zor tutuyordum... ‘Hamileyim’ dedim. Sevinmesini bekliyordum ama kızdı, küplere bindi. Önce ‘Benden değildir’ dedi tutturdu, ‘Hayır! Benden olamaz!’ Sustum, toparlanana kadar da hiçbir şey konuşmadım. Odada bir aşağı bir yukarı gidip geliyordu. ‘Lütfen oturur musun?’ dedim, ‘Başımı döndürüyorsun...’ Tam karşıma gelip durdu. Niçin oturacaktım ki? Onu bulmuşum, saf, kendi halinde bir erkek; hah demişim, ben birilerinden peydahladığım bu çocuğu ona yamarım, yutar ve babası olur. ‘Utanmalısın bu söylediklerinden’ dedim. Gerçekten... Ben ona ‘Hamileyim’ demiştim sadece; babası sensin, babası ol, dememişim ki... ‘Kabul etmiyorum!’ dedi bağıra bağıra. ‘Çirkin-

leşme daha fazla ve ceketini al, git bu evden' dedim. Başka söz etmesine meydan vermeden ceketini koltuğun üzerinden aldım ve eline verdim. Öylece bakıyordu. Kapıyı açtım, yol verdim... Anladı, geldi, göğüs göğüse durduk kapı aralığında. 'Çok akıllısın' dedi, 'Ama unutma, ben senin sandığın kadar budala biri değilim.' 'Git' dedim, 'Git, gözümde daha fazla küçülmene dayanamıyorum.' Beni dinliyorsunuz değil mi?"

"Dinliyorum, evet!"

"Gitti... Aramadı, arasın diye de bir beklentim yoktu zaten. O zamanlar daha gençtim, gücüm kuvvetim yerindeydi, her şeye direncim vardı. Gözüm bu kez toprak yerine duvarlardaki kireç kabartılarını görür oldu. Evde benden başka kimse yoktu gerçi, yine de iştahımı geceye saklıyordum o günlerde. Uykumun arasında kalkıyor, çömeliş duvarlardaki kireci tırnaklarımla kazıyordum. Akıl almaz bir lezzeteydi. Hiç denediniz mi?"

"Şaka ediyor olmalısınız."

"Evet, tabii... Bir gün telesekreterde bir mesaj buldum. Oydu, beni görmek istiyormuş. Eve gelemeyecekti, cesareti yoktu, gride bıraktığı anılardan rahatsız olurum diye korkuyordu. Aramadım, karşılık vermedim. Bir hafta sonra ikinci, daha sonra da üçüncü bir mesaj aldım ondan. Fakat giderek sıklığıyla çelişti, arkası kesildi ve uzun bir sessizlik süreci yaşadım. Topraklarla ve kireçlerle... Arada bir, tam da kış ortası, market market dolaşp vişne aramalara kalkıştım, hiç unutmam... Bir aktarda kurusunu bulduğumda ne kadar sevinmişim! Geldi bir gece dayanamayıp. Yine dik başlıydı, yine aynı şeyler tekrarlandı. Ama sonra birdenbire değişti ve beni çok şaşırttı. 'Ben bu çocuğun babasıyım, babası olmak istiyorum' dedi, 'Bu çocuk senin olduğu kadar benimdir de. Ona karşı sorumlulukların var, şimdi yoksa bile ilerde olacak.' Bunları söylüyor, bir yandan da gözlerimi aranıyordu. İzin vermedim; 'Sen o söylediğin sorumlulukları üstlenemeyecek kadar gençsin' dedim. Bir gece nasıl yollarımızı ayırmış, kendi yolumuza gitmişsek, yine öyle yapmak ikimizin de yararına olacaktı. O yoluna, ben yoluma... 'Bu kadar basit' dedim."

"Sizin için belki, karşı taraf için..."

"Böyle bir hikâye başınıza geldi mi sizin de? Dürüst olun ama..."

"Gelmedi, hayır!"

"Tutun ki... O sizsiniz, bir kadınla ilişkiniz var ve kadın günlerden bir gün size ben hamileyim ve çocuk da..."

“Siz böyle anlatmamıştınız...”

“Neyi?”

“Erkek arkadaşınıza bu çocuk senden dememiştiniz... Yanılıyor muyum?”

“Yanılmıyorsunuz çünkü bunu sahiden dememiştim ona. Ben hamileyim deyince, o hemen üzerine alındı, tepki gösterdi. Doğacak çocuğumu ona zorla kabullendirmek gibi bir amacım olduğunu sanmıştı. Kelime yanlış olabilir. Kabullendirmek değil de... Kabacası yutturmak belki... O öyle düşünmüştü, yanlış ama bilmiyordu. Bir kadını tanımak, bazen yıllar ve yıllar alabilir. Erkek, yine de tanıdım, tanıyorum diyemeyebilir...”

“Haklısınız.”

“Eskiden olsaydı kızardım buna. Haklı olmak, çoğu kez bir şeyi değiştirmiyor. Hiçbir şeyi değiştirmiyor.”

“Uzlaştınız mı?”

“Ben mi? Bir kadın olarak, hatta daha da öte, bir anne adayı olarak mı? Hayır. Yorgundum ve kimseyle tartışmak içimden gelmiyordu. Ona dedim ki: Ben bir fahişeyim fakat para karşılığı değil benim fahişeliğim, gönlümün keyfince. Böyle bir ânımda bu çocuğu peydahladım ve o ilişkide sen yoktun, yerine bir başkası vardı.”

“Gerçek miydi bu?”

Bir beklentiye girdiler. İkisi de.

“Gerçek miydi diye sormuştum...”

“Hayır, değildi. Çocuk, ikimizin çocuğuydu. Onun ve benim... O bunu hiç bilmedi. Bilmeyecek de.”

“Ne oldu ki?”

“Kapatıyorum... Ben iyiyim, siz de kendinize iyi bakın, ne olur!”

İkinci Bölüm

4 Temmuz
Cumartesi

“Sizi arayamadım değil, aramadım. Bilerek üstelik. Dört gün sürdü ve işte bugün arıyorum... Merak ettiniz mi? Söyleyin, evet deyin, gözümde eksilmezsiniz.”

“Zamanım kısıtlıydı, vaktim olmadı fakat...”

“Evet?”

“Kedim kayboldu sizinle konuştuğumuz son gün. Şu saate kadar da ortalıkta görünmedi.”

“Sık sık yapar mı bunu?”

“Hayır...”

“Çarşamba, perşembe, cuma, cumartesi... Ve ben, hiç aklınıza gelmedim, öyle mi?”

“Geldiniz ama benim durumumu da düşünün: Nereden arıyorsunuz, kimsiniz, adınız ne, telefon numaranız kaç, bilsem ve sizi aramak istesem bile... Mümkün mü?”

“Hak veriyorum... Kedinizden umut kestiniz mi?”

“Bir gün çıkagelir diye bekliyorum. Şimdilik tabii...”

“Yalnızlığınız artmıştır...”

“Alıştım. Daha doğrusu alıştırdım.”

Gözünün önüne geldi. Yutkundü, alnını ovuşturdu. Parmakları derinin üstünde birikmiş ve hemen soğumuş terlere değdi, ürperdi.

“Ne oldu? Devam edeceksiniz diye söz sırasını size bırakmıştım... Neyiniz var? Alo! Orada mısınız?”

Bir anlığına kalbinin sesini dinledi. Kısacık bir süreydi oysa ve onun için dayanılmazacak kadar uzun sürmüştü.

“Alo” dedi, “Alo!”

“Sesinizi beğenmiyorum.”

“Geçti.”

“Nedir o geçen? Rahatsız mısınız?”

“Geçti...”

“Hayır, inanmıyorum. Size bir şey oldu ya da bir şeyler oluyor. Bana adresinizi verin, arabama atlayıp geleyim. İster misiniz? Geleyim mi, gelebilir miyim?”

“Arada bir yokluyor...”

“Kalbiniz mi yoksa?”

“Belki. Belki... Üst üste gelmiş birçok olayın etkisi. Bir sancı... çok küçük bir sancı... Ansızın gelip çöküyor göğsümün orta yerine. Soğuk terler döküyorum.”

“Siz hastasınız.”

“Değilim.”

“Hasta olmasanız...”

“Sizi inandırmak için ne yapmalıyım?”

“Şimdi nasılsınız?”

“İyiyim.”

“Soluklarınız duyuyorum. Düzensiz... Ne zamandan beri bu?”

Soru yerindeydi: Ne zaman başlamıştı, ne zamandan beri sürüp gidiyordu böyle?

“Kesin bir fikrim yok.”

“Ama olmalı, bilmelisiniz...”

Sustu ve bekledi.

“Galiba... Çok oldu, çok oluyor. Hatırlayamadığım, hatırlamak istemediğim kadar çok zaman önce...”

“Ne kadardan beri diye sormuştum; bu, onun karşılığı değil.”

Düşündü, buldu. Yine bekledi.

“Susacak mısınız, konuşmayacak mısınız?”

“Uzun bir hikâye” dedi sesini alçaltarak.

“Tamam! Bekliyordum ve o an, işte bu an... Demek gözümde soyut bir kişi olmaktan çıkma vaktiniz geldi. Ne kadar hikâyesizsiniz diye düşünüyordum. Size bir türlü yakıştıramamıştım. Anlatmak ister misiniz? Hemen başlayabilirsiniz.”

İlk aklına gelen, hiç aklından çıkaramadığı o ikindiydi.

“Gözlerini unutamıyorum” dedi, “İçleri sararıverdi. Durup dururken... Gözbebekleri büyüdü, akları içerilere doğru çekilip yayıldı. Ellerini yüzüne kapadı, yanaklarını tuttu ve sımsıkı bastırdı. Sonra alnını, sonra başının iki yanını... Ve koltuğundan yere yıkıldı. Yetiştim, kollarıma almak istedim, şaşırdım; inanamayacağım kadar ağırlaşmıştı, külçe gibiydi. Göğsünden hırıldıyordu. Kucağıma aldım ve iki yanlara sarkan kollarını topladım, yeniden sarkılar.

Ne olduğunu sordum. Gözleri kapalıydı. Beni duyup duymadığını bilmiyordum, kuşkuluydum... Çevreme bakındım. Ne aradığının farkında değildim sanıyorum.”

“Bu kim? Bir yakınınız mı? Kadın mı, erkek mi, ilişkide olduğunuz biri mi, kim?”

“Karım...”

“Kendimi kutlayabilirim. İçimden ben de öyle bir tahmin yapmıştım... Ne olmuştu?”

“Onu yere, halıya yatırdım. Kımıldamıyordu, elleri kolları açıldı ve yüzü, yalnızca yüzü; bütün hatlarıyla kasılıyor, gevşiyor, yeniden kasılıyordu. Telefona koştum, kız kardeşimi aradım. Sesimden korktu, ‘Kapa, ben geliyorum’ dedi. Hemen de yetişti. ‘Hastaneye’ dedi. Çok ağırdı, kız kardeşimle birlikte zor taşıdık asansöre kadar. Sesimize kapıcımız koştu, yardım etti o da. Hâlâ kendinde değildi, gözleri kapalıydı, dişleri birbirine kenetlenmişti, ağzının bir kenarından ince bir köpük taşıyordu... Acil’e girdik. Gece yeni başlıyordu. Nöbetçi doktor ilgilendi. Şansımıza boş bir odada boş bir yatak bulduk, yatırdık. Nöroşirurji uzmanıymış; bir ikinci nöbetçi doktor geldi, ikisi birden baktılar: Yüksek tansiyon ve beyinde kanama, dediler. Ancak bir röntgen gerekliymiş, o zaman teşhis kesin olurmuş. Röntgen uzmanını evden alıp getirttiler... Evet, kuşkulandıkları gibiydi.”

“Beyin kanaması ve bir pıhtının bir damarı...”

“Başını bekledim. Sabaha kadar. Kız kardeşim beni bırakmadı, o da kaldı. İkimiz... Hiç konuşmadan. Yalnızca onu gözleyerek... Bembeyaz bir odadaydık. Bembeyaz örtüler altında yatıyordu. Odanın ışığını söndürmüştük. Ben söndürmüştüm. Ağladığımı kimse görsün istemiyordum ve ağlıyordum. Gecenin koyulmuş siyahlığı içeri girmeden pencerenin ardında bizi bekliyordu. Unutmuyorum; bahçeden bizim odanın katına kadar bir ağaç yükselmişti, hafif esintide dalları cama vuruyor, tıklatıyordu. Ona baktım, onu seyrettim. Karanlıkta pek belli olmuyordu, ne ağacıydı, bilemiyordum. Seherden önce dallarının arasında çolpan yıldızını gördüm, unutmuyorum. Çok parlaktı ve gün doğuşu ilerledikçe ışığı geri çekildi, yıldız olmaktan çıktı ve ağacın dalları sırayla, birer birer ağardılar. Yabani karabiber ağacıydı.”

“Tanrım, nelere dikkat etmişsiniz...”

“Çünkü başka herhangi bir şey düşünmekten uzaktım. Ne düşünebilirdim ki ayrıca? Çok başka şeyler, öyle mi? Ne gibi? Ölüm mü? Niçin, peki? Gerçekte ölümü hep düşünürüz, düşünmüyormuşuz gibi

yaparız, düşünürüz. Ölüm aklıma gelmiyordu benim, çünkü düşünmüyordum. İki renk, beyazla siyah, oda ile pencere fikrimi çeliyordu... Ona bakıyordum; yüzünün bir yanı beyazdı, çünkü pencereden gelen ışığı alıyordu. Öbür yanı gölgede, siyahın bir başka tonundaydı. Kapalı gözler... Alışmadığım renkte bir yüz... Solgun yanaklar... Kocamanlaşmış burun delikleri... Saçları keçeleşmişti. Terden. Bir tutam perçem alnından sağ gözünün üstüne düşmüş kalmıştı. Yatağın başucuna gittim, oturdum, onu seyrettim. Yavaşça uzanarak o perçemi gözünün üstünden aldım, yukarı kaldırdım. Kıpırdamadı yine. Galiba, inledi. Evet, bir soluk alıp verme arasında inledi, duydum. Eğildim, çok alçak bir sesle adını söyledim. Tepki vermedi. İnlemesi de durdu. O zaman kendimi tutmayıp biraz daha yüksek bir sesle çağırdım. Ayağa kalktım, birkaç adım geriledim, bu kez avazım çıktığı kadar adını bağırdım. Adını, adını, adını... ve o beni duymadı.”

“Komada mıydı?”

“Evet! Bu, bir başlangıçmış. Ertesi günü sabahleyin hastanenin doktorları odasına gelip ortak bir toplantı yaptılar. Uzun sürdü.”

“Siz bekliyordunuz...”

“Çok korkuyordum.”

“Ölümle sonuçlanabilir diye mi?”

“Bunu aklıma getirmemeye çalıştım.”

“Yine de... İnsan ister istemez, değil mi?”

“Kız kardeşim bahçeye çıkmamı ya da hastanenin karşısındaki kahveye gitmemi, bir şeyler yiyip içmemi söyledi. ‘Ben beklerim, konsültasyon bitince gelir, seni alırım’ dedi. Gerçekten serinkanlıydı ve bende ki panik onda yoktu. Dediğini yaptım. Kapı önündeki simitçiden bir simit aldım, kahveye girdim, oturdum, bir çay ısımarladım. Simitten ısırdığım lokmalar ağızımda büyüdü. Üç şekerli çay acı geldi. Camdan dışarısını seyrettim, bakarak fakat görmeden. Her şey soluk ve silikti.”

“Sizi etkilemiş, anlıyorum.”

“Hayır, o duruma gelmedikçe ne olduğumu, ne olduğunuzu bilemezsiniz.”

“Babamdan hatırlarım, fakat o başkaydı, haklısınız.”

“Bir cıgara yaktım. Tadı yoktu. İkinci soluğumda tablaya bastırıp eze eze söndürdüm. Ellerimle yüzümü saklamadan ve kahvedeki insanlardan utanmadan ağlamaya başladım. Hıçkırıklarla ve sessizce.”

“Kapatmak istiyorum... Mümkün mü?”

5 Temmuz
Pazar

“On beş gün direnebildim. Ancak o kadar. Ancak... Kendime işken-
ce etmeyi sevip sevmediğim konusunda bir şey diyemiyorum. Acı
çektiğim bir gerçek. Doktorumu bıraktım, ilaçlarımı azalttım. Son
görüşmemizde ona bunu söyledim, üzerinde durmadı, lafı çevirdi.”

“Yine o eski hikâye mi?”

“Bittiydi, sözde bitirilmişti. Bu tür olaylar tek yanlı olmuyor,
biliyor musunuz?”

“Hangi açıdan?”

“Hem erkek, hem kadın açısından. İlişki de tekil mi başlıyor?
Kadın istiyor da erkek istemiyor mu? Ortaklaşa ve her şey gibi...
Siz, bir ilişkiyi kendi adınıza bitirebilirsiniz. Kendi adınıza... Onun
adına değil. Herkesin kararı kendinedir.”

“Siz... Anladığım kadarıyla bitirmemiştiniz.”

“Başlamamıştı ki... Başlattığımızı sanıyorduk ikimiz de.”

“Nasıl karşıladı?”

“Soğuk değildi, sesinde saklamayı düşünmediği bir sevinç duy-
dum ve ‘Tanrım’ dedim, ‘Sana teşekkür ederim, beni reddetmedi.
Hâlâ benimle ilgileniyor.’ Çünkü telefonu yüzüme kapayabilirdi...
Kapamamıştı. Bana hayatımın değilse bile, o günün en akıllı işini
yaptığını söyledi. Çok iyi yapmışım aramakla. ‘Sen niye aramadın
beni?’ diye sordum. Bir önceki gün aklımdan geçmişim, uğur olsun
diye verdiğim kahverengi deniztaşını eline almış, kalbinin üstüne
götürmüş ve benim onu aramamı dilemiş.”

“Böyle şeylere inanır mısınız?”

“Uğura mı?”

“Gülmediniz; demek inanıyorsunuz siz de?”

“Bir keresinde... Kız kardeşimi hastanenin cümle kapısından
çıkış geliyor gördüğümde... Sol elimdeki nikâh yüzüğümü çıkarıp
sağ elime takmıştım.”

“İçinizden ne geçirmiştiniz?”

“Kurtulmasını...”

“Kurtuldu mu?”

“Ameliyata almışlar ve bana haber vermemişler. Acılmış.”

“Uzun sürdü mü?”

“Evet ve ameliyathaneden çıkarıldığında onu karşıladım, sedyesiyle birlikte odasına gittik. Yatağına yatırdılar. Narkozdan ötürü kendinde değildi. Bir süresi varmış, beklemeliymişiz... Gözleri kapalıydı. Bu durumlarda kimse ne yapacağını, ne yapması gerektiğini bilmiyor. Siz bilmiyorsunuz, başkaları da bilmiyor, şunu ve şunu yapın, diyemiyor.”

“Bekle, derler genelde ve beklersiniz.”

“Nereye kadar ve nasıl? Zaman korkunçlaşıyor, saat düşmanınız oluyor, hep saate bakıyorsunuz. Bilerek ya da bilinçsizce... Ne akrep, ne yelkovan ilerliyor.”

“Sonra narkozdan çıkıp kendine geldi mi?”

Uzun bir iç çekişini uzun bir suskunluk izledi.

“Alo!”

“Buradayım.”

“Sustunuz.”

“Çünkü... Affedersiniz...”

“Benim hikâyemi dinlemek ister miydiniz?”

“Narkozun süresi doldu ve bitti... Kendine gelmedi.”

“Olamaz... Yapmayın.”

“Üçüncü günüydü. Paniğe kapıldım. Yatıştırıcı ilaçlar verdiler bana. Başında bekliyordum ve en küçük bir hareketini bile kaçırmamaya dikkat ediyordum. Başını oynatsa... değil mi? Soluğunda bir farklılık olsa... değil mi? Terlese... İnlese... Göğsünden yukarı bir hırıltı yükselse... değil mi? En çok yüzünün rengini izliyordum. Tek bir renge sahipti: Soluk, hatta kirli bir pembe. Beyaz değildi, beyaza yakındı, tanımadığım bir renkti.”

“Ne dediler sonuç olarak?”

“Bana yabancı gelen kelimelerle konuştular. Beyin korteksinin harabiyeti sonucu bir olguyla karşı karşıya imişiz.”

“Ne anlama geliyormuş?”

“Bitkisel hayat...”

“Ne?”

“Bilinç kapalıymış. Dış dünyayla hiçbir iletişimi yokmuş ve

olmazmış da. Sorgulama... Gürültü... Bağırma karşısında herhangi bir tepki göstermezmiş.”

“Tanrım!”

“Elinin birini ellerimin içine aldım. Tuttum, her zamanki sıcaklığındaydı, terli değildi, kuruydu. Unutmuyorum: Doktoru geldi, iki gözü de açarak içlerine ışık tuttu, tepki yoktu. Dümdüz bakıyordu, hiç kırıştırmadan. ‘Yutkunma da yok’ dedi doktoru, ‘Çiğneme de olmayacak artık. Beslenmesi için nazogastrik sonda kullanmamız gerekecek.’ Öyle dedi... Dediklerinden tek kelime bile anlamadım, baktım kaldım.”

“Ama yine de kimi belirtiler vardı, kesinlikle olacaktı, doğru mu söylüyorum?”

“Çok sonra, evet!”

“Ne kadar çok sonra?”

“Unuttum, unutmuşum... Çünkü zaman kavram olarak her türlü etkisini üzerimden çekmişti. Saatleri ve günleri birbirine karıştırıyordum. Bugün günlerden neydi, dün neydi ve yarın hangi güne girecektik... Bilmiyordum.”

“O kadar uzun bir süre geçti demek?”

“Kız kardeşim dedi, altı ay geçmiş o geceden çıkardığımız güne kadar. Altı ay... Altı ay gece ve altı ay gündüz gelmiş ve geçmiş.”

“Hep başında mıydınız?”

“Hiç ayrılmadım. Birkaç günde bir kız kardeşimin ‘Değişelim, sen eve git, yıkan, üstünü başını değiştir, ben senin yerine beklerim’ demesine karşılık, hiç ayrılmadım. Uyanık kalabildiğim süreler onu gözlüyordum. Kimi sesleri duyuyordu, yanılmıyordum. Gözleri açıksa, dışarıdan gelen seslere bakışlarını çeviriyordu... Su içiyordum, bardak elimden kayıp düştü. Benim için olağandışı bir ses değildi; cam bardak elimden düşmüş ve kırılmıştı. Bilemiyorum, ona göre nasıl bir sestir bu? Ama ilginç olmalı. İlginç ve etkileyici... Gözleri o sıra açıktı ve tavana dikiliydi. Bardağın düşüp kırılma sesine ağır ağır bakışlarını çevirdi. İçimi... O an... Elimde değil... Bir dakika... Şimdi kendimi toparlarım, şimdi... Evet, tamam, geçti.”

“İsterseniz...”

“Cam kırıklarını çiğneyerek yatağının kenarına gittim ve diz çöktüm. Adını söyledim. Başını incitmekten çekine çekine bana doğru döndürdüm, gözlerine baktım. Yeniden adını söyledim. ‘Benim’ dedim, ‘Benim ve yanımdayım. Hep yanında oldum. Hep

yanında olacağım.’ Duydu dediklerimi ve anladı. Evet... Gözlerinin içinde gördüm bunu. Beni duymuş ve anlamıştı. Küçük, ancak benim görebileceğim kadarlık bir hareketiyle karşılık verdi bana. ‘Evet’ dedi, ‘Sen hep yanımdaydın ve ben bunu hep biliyordum, seni hissediyordum. Beni bırakmadın. Çünkü beni hep sevdin. Benim seni sevdiğim kadar sevdin.”

“Bunu... Gözleriyle dedi, değil mi?”

Konuşmadılar.

6 Temmuz
Pazartesi

“Gözlerini bir daha açmadı. Gözlerinin rengini unuttum. Bir aralar bakıyordu. Bilinçsizce... Görmeden. Çünkü benim dışımda, benden başka şeyleri görüyordu; ben yoktum, yerime duvar vardı, odanın beyaz boyalı duvarı. Durmadan o duvarı görüyordu. Kirpikleri kalmamıştı. Eskiden uzun ve siyahtılar; giderek seyreldi, kimileri döküldü. Gözkapakları çıplaktı. Günde üç kez hastabakıcılar gelip onu sağa ve sola çevirerek pozisyon değiştiriyorlardı. Kuyruk sokumunda ve sırtının tamamında yaralar çıkmasını engellemek için.”

“Şey gibi mi yatıyordu?”

“Ölü gibi mi demek istiyorsunuz?”

“Tam kelimeyi bulamamıştım...”

“Ölü gibi demek daha doğru bence. Ölü gibi yatıyordu ve bu, saatler saati hiç değişmiyordu. Ama ölü olmadığının kanıtları vardı. Herhangi bir sese karşı bakışlarını kendiliğinden çevirebiliyordu. Bunu bilinçle yapıyordu. Her gün değil, sabah vizitelerinin birinden birinde, doktorun o beylik nasılsınız sorusuna başını aşağıya doğru indirerek karşılık verebiliyordu: ‘İyiyim.’ O sırada gözlerini aranıyordum. Göz göze geliyorduk ve ona sayısız sorular soruyordum: ‘Nasılsın? Nerdesin, biliyor musun? Beni seviyor musun hâlâ? Sana ne oldu? Evimizi özledin mi?’ Bakışıyorduk. Birbirimize bakıyorduk ve konuşmuyorduk. ‘Nasılsın?’ Bir küçük baş hareketi. Belli belirsiz o da... Bana öyle geliyor olabilirdi. Başını hareket ettirmişti ve karşılık veriyordu: ‘İyiyim. Burası neresi? Ben neredeyim?’ Yanılıyormuşum... Kız kardeşim uyarıyordu: Hayır, hiçbir hareket yoktu ve ilk günkü gibi yatıyordu: Dümdüz ve en küçük parmağını bile kıpırdatmadan.”

“Zor günlermiş...”

“Günler değil, haftalar değil, aylar...”

“O kadar uzun mu?”

“Benim için değildi, farkına varmıyordum hiçbir şeyin. Gün ne zaman başlıyor, ne kadar sürüyor, gece ne zaman oluyordu? Hangi aydaydık ve mevsimlerden hangisini yaşıyorduk? İlkbahar mı, kış mı, yaz mıydı dışarıda hüküm süren? Sonbahar olabilir miydi? Bilmiyordum, bilemiyordum. Odanın penceresinden görebileceğim bir dış dünya da yoktu. Herhangi bir gün kız kardeşim beni alıyor, arabasına bindiriyor, sizin dediği bir eve götürüyor ve banyoya sokuyordu. Duşun altında, yeniden gelip beni alana kadar duruyordum. ‘Bu temiz gömleği giyeceksin, üstündekini çamaşır makinesine koydum, kadın gelince yıkayacak. Bu kravatı tak, gömleğinle uyuşuyor; gelen gidene karşı iyi görünmelisin. Tıraş olmamışsın, ol.’ Her dediğini yapıyordum: Temiz gömlek giyiyor, kravat takıyor, yüzümü kesmemeye dikkat ederek tıraş oluyordum. En sık tekrarladığı ‘Kendini koyverme, sakın yapma bunu’du. Çünkü o beni böyle perişan görmek istemezdi: Böyle buruşuk ve yakası kirden simsiyah gömleklerle... Kravatsız... Ceketı kırış kırış... Pantolonunun paçaları boru gibi...”

“Size çok iyi bakıyormuş anlaşılan... Kız kardeşiniz demek istemiyorum...”

“Titizlenirdi bana karşı.”

“Güzel bir şey olmalı...”

“Çok yıllar beraber olmuştuk, beni yakından tanıyordu.”

“Siz, peki?”

“Sanmıyorum.”

“Sezgiler ve gözlemler kadınlarda daha güçlüdür.”

“Doktoru her sabah ona komutlar veriyordu; baksın, görsün, duysun, ne deniliyorsa onu yapsın diye...”

“Yapabiliyor muydu?”

“Her zaman değil. Arada sırada...”

“Nasıl?”

“Çok hafif baş ve göz hareketleriyle... Her şey bunlarlaydı. Ben mimiklerini gözlüyordum, dikkatimi o noktada toplamıştım. Azdı ve bir anlık görmezlikte kaçırabilirdiniz. Elini tutuyordum, hangisi olursa olsun, ellerinden birini. Bir küçük kıpırtı, bir titreme duyuyordum ve elinden elime geçiyordu. Ayaklarına ağrı uyarılar uygulanıyordu ve tepki veriyordu.”

“Güzel, sevinmişsinizdir.”

“Bir gün de yutkunduğunu gördüm. Yutkunduğunu, evet... Zorlanıyordu, baktım; gırtlığında bir hareket başlamıştı, yediği bir

şeyi çiğneyip bitirmiş de onu yutkuna yutkuna yemek borusuna gönderiyordu sanki. Doktoruna koştum. Aldım ve getirdim. Biz gelene kadar yutkunması durmuştu. ‘Bekleyelim, ne olursunuz doktor’ dedim, ‘Kendi gözlerimle gördüm, yutkunuyordu. Gördüm, inanın bana!’ Bana inandı ve bekledi. Yutkundu... Yutkundu ve gırtlak boyunca bu refleksi gördük.”

“Yine öyle yatmayı sürdürüyor muydu?”

“Evet ama bir ara gözlerini açtı, bize baktı. Doktoruna ve bana... Gözlerinde bize karşı, odasına karşı, pencereden görünen her şeye ve duvarların beyazlığına karşı bir merak uyanmıştı. Sıradan bir insanda uyanan merakın tıpatıp eşiydi bu. Evet, sıradan ve hasta olmayan bir insanın merakıydı... ‘Bizi duyuyor olabilir mi doktor?’ diye sordum, ‘Bizi görüyor da olabilir mi?’ ‘Bakıyor’ dedi sanki ürkütmekten korkuyormuşçasına, ‘Bizi görüyor mu, bilemeyeceğim.’ Bize bakıyordu; bana, görüyormuş gibi de geliyordu. Yüzü, o garip bakan gözleriyle çocuksulaşmıştı; onca yıl, bir an bile onun yüzünü böyle çocuksulaşmış olarak görmemiştim. Doktoru yatağının en ucuna oturdu. Örtüyü kaldırdı ve stetoskobunun topuzuyla ayağını hafif hafif okşadı.”

“Niçin yaptı bunu?”

“Bekledim ve şunu gördüm: Aynı anda ayağının başparmağı öne doğru kıvrıldı fakat öbür parmakları herhangi bir tepki göstermedi. Tutma konusunda avcuna aynı şeyi yaptı; parmakları hemen harekete geçti ve stetoskobun başını yakalayıp sıkıca tuttu.”

“İyilik işaretiymiş bunlar... Doktoru da öyle görmüyor muydu?”

“Bunlar olurken ansızın yüzü değişti, parmaklarının hepsini açtı, gevşetti ve ardından sarsıla sarsıla kusmaya başladı. Doktorla bakıştık. Hemşireyi çağırdı. Ne lazımsa yaptılar. Rahatlatıldılar onu ya da ben öyle sandım. Çünkü yüz kasılması sona erdi, açık gözlerini uyuyormuş gibi kapadı, ağzından ince bir soluk koyverdi... Doktor beni kolumdan çekerek pencerenin önüne getirdi. Bir eli stetoskobunun sarkan uçlarında, yüzüme bakmamaya çalışarak: ‘Kanama oldu’ dedi, ‘Kanamanın ortaya çıkardığı ödeme bağlı olarak bilinci kayboldu.’ Ben fark etmemişim: Kanama, öncesinde üç haftaya kadar yayılarak sürmüş ve çift taraflı şiddetli baş ağrılarıyla buna eşlik eden kusmalar görülmüşmüş. Ben hiç farkında olmamışım.”

“Bilinç kayboldu demiştiniz...”

“Doktorun söylediği idi o.”

“Dinlenmek ister miydiniz? Birazcık, ha?”

(Aynı gün)
6 Temmuz
Pazartesi

“Nasılsınız?”

“İyiyim.”

“Gerçekten mi?”

“Evet!”

“Konuşmak istiyor musunuz yine?”

“Sizi sıkıyor muyum?”

“Hayır, kesinlikle. Ama şayet sizin için...”

“Kız kardeşim doktorla konuşmuş... Bahçeye çıkmıştık onunla, hava kapalıydı. Yağmur yağacaktı. Bir yerlere yağmıştı, serinliğini duyuyorduk. Yürümemizi istedi, yürüdük. Gece eve gitmiş, vizite saatinden önce gelmişti; doktorla o arada görüşmüşmüş.”

“Ne konuda?”

“Doktor demiş ki: ‘Altı ay, bu haftanın sonunda doluyor. Tam altı ay oldu hastanemize geleli ve biz elimizden geleni yaptık, belki fazlasını bile. Bu, bir ölüm değil. Bir yaşamak da değil. İkisinin ortasında bir durak. Sürekli koma hali. Ve değişmeyen. Yapılacak hiçbir şey kalmadı. Gerçi yaşıyor, nasıl yaşıyor, daha ne kadar yaşayabilir? Bilemiyoruz.’ Umutlu da değillermiş, umutsuz da. ‘Ne yapalım?’ demiş kız kardeşim. Alıp götürmeliymişiz... Nereye? Eve. Evde biz ona bakabilir miydik? Bakabilirmişiz, bakılabilmemiş. Gereken her şey uygulanacakmış. Onlar tarafından. Adım adım izleyeceklermiş. Biz hiçbir şeyi merak etmemeliymişiz. En doğrusu buymuş. Bizim için de, onlar için de.”

“Niçin sizinle konuşmadılar da...”

“Bunu sormadım. Kız kardeşimin anlattıklarından çıkardığım kadarıyla böyle bir karar almışlardı, bize böyle böyle yapın, alın götürün diyorlardı. Seçme hakkımız yoktu.”

“Bütün bunlar altı ay sonra oluyor...”

“Yağmurlu bir sabah bir cankurtaran çağırdık, bindirdik ve üçümüz birlikte eve geldik: O, kız kardeşim ve ben. Yatağı önceden hazırlanmıştı. Yatırdık. Bizimle gelen görevli hemşire gereken ne varsa, hepsini yaptı, kimi şeyleri bana gösterdi; ‘Bu böyle, şu şöyle olacak, tamam mı?’ dedi ve gitti.”

“Kız kardeşiniz?”

“Evliydi, kocası ve iki çocuğu vardı, evi onu bekliyordu. Onu gönderdim. Biz yalnız kaldık. Bahçeye bakan ikinci odadaydık, asıl yatak odasında değil. Kız kardeşim öyle uygun görmüş olacaktı. Ne garip, hangi mevsimde olduğumuzu şimdi hatırlamıyorum. Ayları ve günleri de... Hep aklımda olan yağmurdu, günlerce yağan yağmur. Dinmek nedir bilmeyen yağmur. Belki abartıyorum, o kadar uzun süre yağmur yağmış mıydı gerçekten, yağar mıydı? Camlar buğuluydu, dışarısı hayal meyalı. Yatıyordu ve ben odayı sandalyelerle, koltuklarla doldurmuştum. Bir ona oturuyordum, bir ona. Odada dolaşacak, adım atacak yer bırakmamıştım. Nereye otursam oturayım, her yerden onu gözleyebiliyordum. Durumu değişmiyordu: Gözleri kapalı, solunumu düzenli... Kız kardeşim günde üç kez geliyordu bize: Sabah kahvaltımı hazırlıyordu, öğle için yemek pişiriyordu ve onunla ilgili yapılması ne gerekiyorsa, onları da yapıyordu. İkinci vakti, tam hava iniyorken bu kez akşam yemeğimi vermek üzere geliyordu. O ne derse o oluyordu: ‘Yemek saati, sofraya gel...’ Elimden tutarak mutfığa götürüyor, küçük masaya oturtuyor ve önüme bir tabak yemek koyuyordu, sıcak ya da soğuk. ‘Ekmek de ye... Meyve de. Bak senin için soydum ve dilimledim. Hadi, hatırım için ye!’ Günler hep birbirinin aynı olursa, herhangi bir değişiklik göstermezse yaşadığınızın farkına varır mısınız acaba?”

“Sanmıyorum.”

“İnsan garip bir duyguya kaptırıyor kendini. Dış dünyanın ötesinde bir başka dünyanın oluşuyor. Yalnız sizin ve onun içine girdiğiniz bir dünya.”

“Âşık olunca da öyle, tıpkı...”

“O kadarını bilemeyeceğim.”

“Niçin, birilerine hiç âşık olmadınız mı yoksa?”

“O dünyayı giderek sevdim. İkimizden başkası yoktu çünkü ve günde üç kez kız kardeşimin gelişleriyle oda oda oluyordu, pencere pencere ve bahçe bahçe... Boş, ağaçsız, bulutları bile olmayan bir bahçeydi.”

“Ne kadar sürdü bu diyeceğim, fakat bileceğinizden kuşkuluyum.”

“Bugün de bilemiyorum.”

“Bir ay... iki ay... altı ay... bir yıl... Daha fazla?”

“Yağmurlar kesildi. Pencerenin pusu dağıldı, bahçede bir ağaç gördüm, çiçekler açmıştı.”

“İlkbahar mı gelmişti?”

“Galiba. Evet! Sonra dallar yapraklandı, sonra... Dallar hep yapraklı kaldılar.”

“Hiç dökülmediler mi?”

“Hatırlamıyorum.”

“İyi düşünün bakalım...”

“Kendine geldi. Birdenbire. Pencereyi açmıştım, bilerek değil, öylesine işte. Niçindi, hatırlamıyorum; açmıştım, dikilmiş bakıyordum. Bahçeye, evet. Ağaca, evet... Aynı hizadaki bir dala bir kedi oturmuş, yalanarak kendini temizliyordu. Durdu, dilini ağzına çekmeden bana baktı. Ben de ona baktım. Bir süre bakıştık. Sonunda vazgeçti bakmaktan, yeniden yalanmasına döndü. O ara bir ses duydum, bir inilti. Sesli bir inilti. Arkamdan geliyordu. Dönüp dönmemekte kararsız kaldım. Yanılıyor da olabilirdim pekâlâ. Kedi de duymuştu, başını kaldırdı, gözleriyle çevreyi arandı. Korkarak, çekine çekine döndüm. Hayır, vücudumla değil, yalnızca başımı çevirdim. Oydu... Gözleri açıktı, bakıyordu, görerek bakıyordu üstelik. Beni görüyordu, gözbebeklerine ben gelmişim. Yürüdüm, yatağa geldim, eğildim, baktığımda gözlerinin içinde kendi yansımamı gördüm. Ben vardım gözlerinde; gözleri beni almış, beni kabul etmişti. ‘Canım’ dedim çok yavaş bir sesle, ‘Canım!’ Sesimi de duydu; benim sesimi, ona iki kez arka arkaya canım değişimi.”

Boşluğu beklediler.

“Alo!”

“O an ağlamak içimden gelmemişti” dedi.

“Peki, ben kapatıyorum.”

7 Temmuz
Salı

“Size bunu anlatmamıştım, değil mi? Huyumdur; bütün hikâyelerimi yarım bırakırım. Yani onunla son karşılaşmamızı demek istiyorum... Cadde üzerinde oldu; ben yeşil ışıkta geçiyordum, o kırmızı ışığı görmemiş, arabasını aptalca sürerek geldi, nerdeyse beni çiğneyecekti. Zor durdurdu. Öfkeyle parladım, açık camının önüne geldim ve ‘Yeşil yanıyor, geçme hakkı benim zannedersen’ dedim. Özür dileyecek diye beklerken taktığı kara gözlüklerini yüzünden çekti: O... Daha çok sinirlendim. Hızlı hızlı yürüdüm, arkama bile bakmadım. Kalabalığa karıştım. Eve geldiğimde telesekreterde onun sesini buldum. Özlemiş, hem de benim düşündüğümde daha çok... Eski güzel günlerimizin anısına bir kez olsun beni görebilir miymiş, bunu öğrenmek için telefon ediyormuş. Kadınlar eski ilişkilerine çok seyrek dönerler. Ben de öyle. Arada bunun tersini yapmışsam, o ilişkinin bitmediğini, hâlâ sürmekte olduğunu gösterir bu. Başıma çok gelmiştir. Pişmanlıkla herhangi bir ilgisi yok, hayır. Bitti artık diye düşündüğümde birdenbire ve hiç nedensiz acı çekmeye başlarım. Sıkıntı duyarım. Sinemaya giderim, avunamam. Kirlara açılırım, yine avunamam. Bir arkadaşına yatıya giderim, bütün gece konuşuruz; o anlatır, ben anlatırım, avunamam. Kendimi tanırım, derim ki; ‘Kızım, kendini aldatma, o ilişki bitmemiş, bitirememişsiniz. Bu yüzden acı çekiyorsun, gerek var mı buna? Aç telefonu, nasılsın diye sor, yeter. Nasılsın, seni merak ettim, ayrıldığımız gün grip miydin ne, nasılsın şimdi bakalım, de...”

“Ona telefon ettiniz ve...”

“Ben etmedim. Hemen etmedim demek istiyorum. Bekledim, nasıl olsa yine arayacak diye kuruyordum kafamda.”

“Aradı mı?”

“Aramadı. Ben aradım burnumdan soluyarak. Kendime kızıyordum. Sabırsız olmanın bir anlamı yoktu ki... O erkekti ve bana

ihtiyacı vardı, aramıştı ve arayacaktı. Öyle yapmadım. Ben aradım. Evde buldum. ‘Nasılsın?’ diye sordum, ona yabancı gelmeyen, her zamanki tanıdığı sesimle. ‘Seni merak etmişim, nasıl oldun?’ ‘Ben iyiyim’ dedi, ‘Nasıl oldun diye niçin sordun?’ ‘Hiç’ dedim, ‘Gribin geçti, değil mi?’ Güldü. ‘Geçen sonbahardaydı o’ dedi, ‘Hani bir eczaneye sokup zorla grip aşısı yaptırtmıştın bana... Sonra da sahiden gribe yakalanmıştım.’ ‘Geçen sonbaharda mı?’ dedim, şaşırmış gibi yaptım: ‘O kadar zaman geçti mi üzerinden? İnanamıyorum.’ ‘Evde misin?’ dedi. Evdeydim ve onu bekliyordum. Geldi ve ilk sözü ‘Niçin terk ettin?’ oldu. Karşılık vermedim. Bir daha sordu. Sustum. ‘Yine terk edecek misin beni?’ dedi. Başımı salladım. Ne anlama geliyormuş bu? Terk edeceğim anlamına mı, terk etmeyeceğime mi? Hangisine? Bilmiyordum. Ama içimdeki o sıkıntı bir anda yok olup gitmişti, hafiflemiştim; pencereyi açıp avazım çıktığınca bağıra bağıra şarkı söylemek geliyordu içimden. Çok mutluydum. Ama o bunun farkında değildi.”

“O da hiçbir şeyin farkında değildi çünkü... Belki farkındaydı, belki de ona seslenişimi duymuştu. Çünkü... Sağ elinin yatak örtüsü üzerinde duran parmakları kıpırdadı. Hatta harekete geçtiler. Eskiden ona sokulur, boynunun altından öperdim, çok hoşuna giderdi. Ben onu öpünce, o da elleriyle saçlarımı tarar gibi okşardı.”

“Öyle mi yaptı yoksa?”

“Hayır!”

“Bu, bir tür geriye dönüş müydü?”

“Doktorunu aradım, anlattım; olabilir miş... Gelmek istedi. Geldi. Anlattım. Işık tuttu gözlerine, kapaklarını kaldırdı, baktı, sese duyarlılığını ölçtü. Şaşkındı.”

“Niçin?”

“Hemen karar vermemeliymiş, aldanabilirmişiz. Sık olmamakla beraber böyle olaylara rastlamışmış. Hasta hayata döner gibi olurmuş. Küçük küçük ve yanıltıcı kimi belirtilerle... ‘Sabır’ dedi, ‘Peşini bırakmayalım, bakalım ne olacak’ gibilerden sözler etti. Umut kırıcı olmamaya dikkat ediyordu, anladım.”

“Başka, peki?”

“Hiçbir şey olmadı, biliyor musunuz? Değişme o kadarla kaldı. Ne zamana kadar, diye soracaksınız. Şu zamana kadar diyemiyorum. Çok zaman geçti, bir değişikliğe rastlamadık. Hastaneden alıp getirdiğimiz gibiydi ve gözümde hiç fark etmiyordu.”

“Zor günler... Sizin için de, onun için de tabii.”

“Onun için... Sanmıyorum. Duymuyor, görmüyor, hissetmiyor-
du. Bu, sürüp gitti işte. Günlerle, haftalarla, aylarla, mevsimlerle...”

“Hep aynı durumda mı? Olamaz!”

“Ve oldu... Bir gün, unutmuyorum; koltuklardan birinde ve karyolasına karşı oturuyordum, elimde eski bir şiir kitabı vardı; okuduğumu anlamadan okuyordum. Bir ses duydum. İrkildim. Gırtlaktan gelme, sesle hırıltı arası bir sestti. Kitabı elimden bıraktım. Ayağa kalktım, dinledim. Gece bitiyor, gün sabaha dönüyordu. Ortalık sessizdi. İkinci bir ses daha geldi kulağıma. Aynı, gırtlaktan gelme, hırıltı arası o ses... Gözlerini de açmıştı. Tavandaki avizenin pırıltılı ışıklarına dalmış, bakıyordu. Renk renk ışıklardı. Aklımdan geçmeyen şaşırtıcı bir şey yaptım o an: Gittim, kolumu kaldırdım ve parmak uçlarımı avizenin taşlarına değdirmeye çalıştım. Becerdim de. Taşlar oynadı, birbirlerine sürtündüler ve hafiften şakırdayan sesler çıkardılar. Işık da oynadı, düz sarı renginden kurtulup gök-kuşağının renklerine benzeyen renklere dönüştü. Başını hem ışığa çevirdi, avize taşlarının birbirine sürtünürken çıkardığı çın çınlı seslere. Gözlerini iri iri açtı.”

“Tanrım!”

“Hiç unutmadım. Ağladım... Şimdi bile... Elimde değil. Elimde değildi.”

8 Temmuz
Çarşamba

“Bana ne dedi, mümkün değil, bilemezsiniz.”

“Ne dedi, siz söyleyin...”

“Şimdi her kimle berabersem, yanlış adammış o. Doğru adam oymuş, yani kendisi. Güldüm tabii. Ne yapabilirdim başka? Hiçbir şey... Beni bir tek insan mutlu edebilirmiş: O... Elimden tuttu, evden aldı, arabasına bindik; beni şehir dışında akarsulu, ormanlık gibi bir yere götürdü. ‘Bak’ dedi, ‘İşte sana bir ırmak. Gerçi öyle büyük bir su değil, olsun, yine de benim için bir ırmak. Deltası bile var. Yazın çocuklar buradan suya giriyor, yüzüyorlar.’ Çevre ağaçları gösterdi. Birbirini seven insanlar çok gelirlermiş buraya; bu ağaçların altında oturur, suyun akışına bakarlarmış. Eller eller içinde... Kızlar başlarını sevdikleri erkeklerin omuzlarına yaslarlarmış. Ama doğru erkeklermiş onlar.”

“Dediğinde gerçek payı var mıydı?”

“Belki... Bilemiyorum, çünkü çok sık yanıldığım olmuştur. Erkeklerin de yanlış seçimleri yok mudur? ‘Bu bir yargı’ dedim, ‘Ama kişisel bir yargı. Yanlışlığı tartışılabilir.’ Beni dinlemedi, dinlemek istemedi. Bir saplantı halindeydi onda bu. Öpmelere kalktı, izin vermedim. Kırıldı, biliyorum; ona karşılık verebilirdim, içimden gelmedi, başımı çevirdim. ‘Kokunu değiştirmişsin’ dedi çekilirken, ‘Eskisini beğenmedi, ondan mı? Oysa, ben severdim, kişiliğinin bir parçasıydı. Senin kokundu.’ ‘Beni eve götür’ dedim. Gerçekten de eve gitmeyi istiyordum ve çok sıkılmışım.”

“Dediğinizi yaptı mı?”

“Evet ve eve getirdi beni. Birbirimize ‘Allahaismarladık’ dedik ve ayrıldık. Eskiden olsaydı, o, yolun öbür başındaki dönemeci alana kadar arkasından bakar, birkaç kez el sallardım. Bu defa parmağıma taktığım anahtarları sallaya sallaya apartmanın kapısına geldim ve hiç arkama bakmadım. İçeri girdim... Bitirmişim diyebilir miyim artık?”

“Bitti, bitirdim dediğimiz çok şey bitmemiş, bitirilmemiş de olabilir.”

“Ne gibi?”

“Yaşamak gibi.”

“Sizin hikâyenizdeki gibi mi?”

“Bunu gördüm, gözlerimle... Sese kulak vermişti, hatırladınız mı?”

“Işığa da...”

“Duyuyordu ve görüyordu. İri gözlerle bakıyordu; evet, ışığa ve hafif hafif hareket ettirdiği başını çevirerek avizenin taşlarından çıkan sese de. Görmek ve duymak... Bunlar varsa, o kişi yaşıyor demek değil midir?”

“Öyle mi sayılır?”

“Benim için gerçek olan buydu; duyması ve görmesi... Neyi? Beni, sesimi... Pencereyi ve odanın dört duvarını... Bahçedeki kayısı ağacını. Komşu evin çatısına tünemiş saksıyağı ve karık sesini... Kız kardeşime telefon ettim. Evlerindeki kanaryayı getirmesini söyledim. Kuşu kafesiyle getirdi. Masayı karyolasının ayakucuna taşıdık, kafesi üstüne koyduk. Kuş olan bitenden habersizdi. Önce evi yadırgamıştı, sinirli hareketlerle kafesinin tellerinde oradan oraya uçuşt, sonra yatıştı, tüneğine kondu. Sokuldum, parmağımla ürkütmemeye çalışarak ona dokundum. Sarı tüylerini okşadım, ılık çaldım. Çipil gözleriyle bakındı, yatıştı, göğsünü şişirdi, olmayan gözkapaklarını indirdi ve ötmeye başladı. Kız kardeşim yanıma sokuldu, koluma girdi. Bekledik. Kuş sustu. O an bir irkilme gördük kız kardeşimle. Sanki kuşu dinlemişti, duymuş ve dinlemişti kuşun sesini. Açık gözlerinde bir beklenti vardı. Bunu ikimiz de görüyorduk. Kız kardeşim ‘Görüyor’ dedi, ‘Görüyor... Bak gözlerine, anlayan gözlerle bize bakıyor.’ Kuş kafesinde çırpındı, yeniden tüneğine atladı, kısa bir bekleyişin ardından yeniden öttü. Bu kez uzun uzun... Duydu, evet. Kuşun sesini duydu. Arandı; önce gözleriyle, sonra ağır ağır çevirdiği başıyla. Kız kardeşim yürüyüp karyolanın başında yere diz çöktü; ‘Yenge’ dedi, ‘Yenge, benim, ben, Esin!’ Uzandı, yorganın üzerindeki elini tuttu, sıktı yavaşça. Aynı anda bana döndü. ‘Elimi sıkıttı’ dedi, ‘Elimi sıkıyor.’ Dizlerimin bağı kesildi, düşmemek için sandalyelerden birine oturdum. Soluğumun düzelmesini bekledim bir süre.”

“İnanılmaz bir şey...”

“Ama oldu ve gerçektir.”

“Sonra?”

“Sonra kuş kaldı, kız kardeşim evine gitti. Kuş, o ve ben günlerce beraber olduk.”

“Yani...”

“Bir daha olmadı.”

“Ciddi misiniz?”

“Çok bekledik, çok umduk.”

“Ne zamana kadar?”

“Bilemeyeceğim... Zaman diye bir şey yoktu benim için. Onun için de... Farklılık yalnızca gündüzlerle gecelerdeydi. Bir paralı hemşire geliyor, serumunu takıyor, altını değiştiriyor ve benimle hiç konuşmuyordu. Çünkü neyi nasıl yapacağımı, neyi yapmayacağımı sıkı sıkıya tembihlemişti. Duvardaki dereceye bakıp pencereyi açarak odayı çok dikkatle havalandırmalıyım. Onu üşütmemeliydim. Başından ayrılmamalıyım. Kız kardeşimin uğradığı saatlerde birlikte yataktaki durumunu değiştirmeliydik. Pencereyi açıyor, odayı havalandırıyordum. Saate ve dereceye bakarak süreyi dolduruyor, onu üşütmeden camı kapatıyordum. Hep başındaydım, zamanı tanımıyordum. Kız kardeşim onu yatakta doğrultuyor, ben sırtını merhemliyordum, teni kararmıştı, zayıftı ve merhem kimi kez sivrilmiş kemikleri üstünde bulaşp kalıyordu.”

“Sizi anlıyorum.”

“Beni mi? O günlerdeki beni mi? Hiç sanmam.”

“Bu kadar katı olamazsınız...”

“O günler hiçbir şeydim, hiçbir şey... Kurgulanmış gibi aynı şeyleri yapıyordum. Birbirinin eşi şeyleri ve bundan da herhangi bir rahatsızlık duymuyordum.”

“Çok uzun mu sürmüştü?”

“Evet, çok uzun, çok çok uzun” dedi ve telefonu bıraktı.

9 Temmuz
Perşembe

“Bugün perşembe...”

“Biliyorum.”

“Kedinizden bir haber var mı, döndü mü?”

“Hayır.”

“Üzülüyor olmalısınız.”

“Evet, üzülüyorum.”

“Bir gün dönüp gelebilir.”

“Bir kedimiz vardı, üç ay sonra bir sabah çıkagelmişti. Kapıyı açtığımda onu eşikte uyur bulmuştum. Kir pas içindeydi. Beni gördü, ayağa kalktı, gerindi ve gelip pijamamın paçalarına süründü. Mırıl mırıl bir şeyler söyledi. Bağışlanmasını diler gibiydi.”

“Kadınlar gibi mi?”

“Anlamadım.”

“Ona döndüğümde ben de aynı şeyleri yapmışım, o aklıma geldi. Onsuz edemeyeceğimi anlamışım, inadın bir işe yaramadığını da... Kalktım, gittim. Anahtarını geri vermişim. Kapısı kapalıydı. Eşikte oturup gelmesini bekledim.”

“Yağmurlu bir gün müydü?”

“Geceydi... Nereden biliyorsunuz?”

“İnsanlar yağmurda daha bir duygusal olurlar diye düşünmüştüm.”

“Çok yorgundum. Beklerken oturduğum yerde uyuyakalmışım. Gelmiş. Beni uyandırdı. Karşımda görünce öyle sevinmişim ki...”

“Uzun sürmüş bir ayrılık mıydı?”

“Benim için, evet.”

“Ne kadardı?”

“Kırk gün...”

“Günleri saymışsınız.”

“Saymış mıyım? Farkında değilim.”

“Yine de hesabını yapmışsınız işte.”

“Doğru, yapmışım, evet! Beni kucakladı ve evin içine kadar taşıdı. ‘İslenmişsin’ dedi, ‘Çok ıslenmişsin, hasta olabilirsin.’ Beni elleriyle soydu, kırmızı üstüne lacivert çizgili pijamalarını getirip bana giydirdi. Kolları kollarımı aşıyordu. Çok hoşlandı bundan, çekici olduğumu söyledi.”

“Altını da giydirmiş miydi size?”

“Hayır, yalnızca üstünü... Niçin sordunuz?”

“Kadında bir pijama üstü daha çekici durur da ondan.”

“Bu, ortak bir beğeni sorunu olsa gerek. Erkekler arasında tabii.”

“Ondan özür mü dilediniz?”

“Dileyebilirdim, buna hazırdım, amacım da buydu. İzin vermedi. Fakat kırgındı hâlâ, bunun farkındaydım, beni öperken dudakları soğuktu ve dilimi kabul etmemişti. Bitirmeye, bitirilmeye kalkışılan bir ilişki yeniden niçin bir türlü kurulamıyor ya da kurulmasında zorluk çekiliyor?”

“Bitti, bitirdik sanılan ilişki kimi zaman bitmemiş olabilir. Daha önce de konuşmuştuk, hatırladınız mı? Kimi zaman bitmemiş zannederek bıraktığımız yerden sürdürmeye kalkarız. Engellerle karşılaşırız. Gerçekten bittiğini kabul etmek zordur.”

“Zorlanan ben olmadım sanıyorum.”

“Sizin için evet, ya karşınızdaki için?”

“Beni sevdiğini söyledi.”

“Yalan söylemiş... Sizi seviyorum derken gözlerine, gözlerinin içine bakmış mıydınız?”

“Bakmalı mıydım?”

“Kadınlar en çok bunu yaparlar. Siz de yapmamış olamazsınız.”

“Affedersiniz, yalan söyledim size. Dediğiniz gibi oldu, dediğiniz gibi yaptım: ‘Seni hâlâ seviyorum’ derken gözlerinin içine bakmıştım.”

“Ne görmüştünüz?”

“Görmek istemediğimi.”

“Erkekler gençken pek hoşgörölü değillerdir. Sürekli yalan söylerler. Kendilerini böyle savunurlar.”

“Ama yanlış.”

“Sizi inandırmıştı.”

“Ben inanmak istemişim, inanmıştım.”

“İnanmak... Bir istek mi, bir duygu mu, bir kabullenme, bir şeyin sonu mu? Bilemezsiniz. Bu noktada size egemen olan kalbinizdir; ya

da aklınız ya da bilinciniz ya da... Bugüne dek sizin ve benim ne olduğunu bilmediğimiz çok başka bir şey.”

“Benim için hangisiydi?”

“Kalbiniz elbette.”

“Sizin için?”

“Bilincim... Onun bir gün hayata geri döneceğine inanıyordum. Önce kalbimle, sonra bilincimle, sonra aklımla. Çünkü istiyordum, çünkü buna inanıyordum, kesinlikle gerçekleşecekti bu, buna hazırdım. O bunu başaracaktı, çünkü yaşıyordu daha, çünkü daha ölmemişti.”

“Belirtilere bakarak mı böyle konuşuyorsunuz?”

“Onları o yaratıyordu, ben gözlüyordum. Her gün, her saat başındaydım ve onunla konuşuyordum. Beni duysun diye, benim aracılığımla hayatta olduğunu bilsin, bunu unutmasın diye. Yaşıyordu ve hayat onun kendisine dönmesini bekliyordu.”

“Böyle gerçekleşmiş olaylar var mıymış?”

“Olup olmaması umurumda değildi. Doktoru her gün geliyor, muayene ediyor ve başını iki yana sallayarak ya hiç konuşmadan ya da bir iki kelimeyle geçiştirerek gidiyordu. Elinin biriyle omzumu okşayıp, ‘Umudunuzu yitirmeyin’ diyordu bana. Dikkat ettiniz mi? Çoğul değil, tekil konuşmaktaydı; yitirmeyelim değil, yitirmeyin, diyordu.”

“Evet!”

“Dediğini yerine getiriyordum zaten. Umutsuz değildim. Hiçbir zaman. Ayakta öyle kalabilecektim, biliyordum.”

“Siz erkekler kadınlara bakarak gerçekten güçlüsünüz.”

“Yanılıyorsunuz.”

“Yanılıyor muyum?”

“Daha güçlü olan sizsiniz... ve o. Beni görüyor, beni duyuyordu demiştim, değil mi? Bu gerçektir. Arada bakışıyorduk, beni görmüyor, duymuyor da olamazdı. Durmadan konuşuyor, aklıma ne gelirse anlatıyordum. Kimi zaman anlatacak bir şey bulamadığımda, kız kardeşimin gelirken getirdiği gazeteyi yüksek sesle, hatta bağıra bağıra ona okuyordum.”

“Çok acı çekmiş olmalısınız.”

“Bu, doğrudan doğruya bir acı çekmek miydi acaba? Bilmiyorum. Bir tek şey düşünüyordum, onu yeniden hayata döndürmek... Yeniden bana döndürmek, yeniden benim olmasını sağlamak...”

Bunun bencillikle bir ilgisi yoktu. Çok güzel günlerimiz olmuştu ve o günlerimizi arıyordum. O da bunları ve bunları istemiyor olamazdı.”

“Babaannem, insan bir şeyi çok isterse, mutlaka olur, derdi. Yeter ki insan içinden, içinin derinliklerinden istesinmiş.”

“Bir Hıdırellez gecesi idi, bahçeye çıkmıştık, gündüzden küçük kiremitler toplamış, biriktirmiş. ‘Gel, bunlardan bir ev yapalım ve sahiden olsun diye dilek dileyelim.’ Saatlerce uğraşarak kiremit parçalarını birleştirip iki katlı; alt katında bir salon ve bir yemek odası, ikinci katında bir yatak odası, bir çalışma ve bir de misafir odası olmak üzere çok odalı minik bir ev yapmıştık. Gece ılıktı, ay vardı ve ‘Elimi tut’ demişti, ‘Elimi sıkı sıkı tut ve hiç bırakmadan böyle bir evimiz olmasını dile kalbinden...’ Dedğini aynen yapmıştım.”

“Yerine geldi mi?”

“Evet! Bir yıla varmadan şimdi oturduğumuz evin sahibi olmuşuk.”

“Rastlantıydı belki.”

“Olabilir.”

“Kimi zaman ben de telefonun başına geçer, gözlerimi diker ve içimden ‘Tanrım’ derim, ‘Tanrım, ne olur, beni arasın, bana telefon etsin, ne olur!’ ve telefon çalar, açarım: o.”

“Bunu biliyordum ve ben de öyle yaptım. ‘Tanrım’ dedim, ‘Tanrım’ ve içimden konuşarak ne istediğimi anlattım. Kalbimden, en derinliklerinden ve sessizce.”

“Gerçekleşti mi?”

“Tanrı’nın her zaman kullarıyla beraber olduğunu mu sanıyorsunuz? Ne büyük yanılgı!”

“Arada beraber olduğu yok mudur?”

“Belki... Ben yalnızca bir kere rastlayabildim.”

“O gün mü?”

“O gün ya da daha sonraki günlerin birinde galiba. Unutmuşum. Fakat beklemiyordum, istiyordum ama beklemiyordum. Gecemin gündüzüme karıştığı bir an mıydı, saat mi, günlerden hangi gündü bilemiyorum şimdi de. Hiç unutmadığım, aklımdan çıkaramadığım hırıltısını duydum; o genizden gelen hırıltısını... Düş görüyordum, bana öyle gelmişti başlangıçta, bu bir düştü ve buna benzer çok düşler görüyordum. Eskiden gittiğimiz yerlerin biraz değişmiş yerlerde birlikte oluyorduk onunla. Bir otobüsteydik, bir trende

ya da bir uçakta. İkimiz... Eski günlerdeki gibi. Yan yana. Bana gülümsüyordu, koluma giriyor, başını omzuma yaslıyordu. Ona konuşuyordum, kendimin de duymadığı bir şeyler anlatıyordum. Dinliyor ve gülümsüyordu. Sesi hiç yoktu. Hayır, vardı; arada bir bana ne anlatmak istiyorsa onu anlatmak için ağzını açıyor, kelimeler yerine o içimi ürperten, içimde bir yerleri kanatan hırıltılı sesi çıkarıyordu... O an düşlerde sandım kendimi yine. Üzerinde durmayacaktım, çünkü yorgun ve bitkindim. Aynaya bakmaya korkuyordum.”

“Ama o sesi, yani...”

“Hırıltıyı duydum, evet. İkinci kez tekrarlanınca aklım başıma gelir gibi oldu. Doğrudum. Yatağına çok yakın bir yerde oturuyordum, üzerine eğildim. Üçüncü kez hırıldadı. Hırıldadı ve gözlerini büyük büyük açtı. Bana baktı. Ona baktım. Beni görüyordu, biliyor musunuz, beni görüyordu.”

“Nasıl anladınız bunu?”

“Bakışları donuk değildi, ölü bakışları değildi. Gözbebekleri büyükten küçüğe geçiyordu. Avcumu açtım ve yüzünün önünde elimi gezdirdim.”

“Ve sizi, yani elinizin hareketini izledi?”

“İzledi. Sağa götürdüm, gözleri sağa gitti. Sola götürdüm, elimle birlikte gözleri de izledi. Durdum... Durdu.”

“Bu ne anlama geliyordu?”

“Hayata döndü, dönüyor demekmiş. Doktoru öyle dedi. Benden daha şaşkın ve daha heyecanlıydı. Hızlı ve çok konuşuyordu. Bana döndü, ‘Size bir yatıştırıcı vereyim, kendinize gelin’ dedi, birkaç hap verdi, su getirdi. ‘Şimdi ne olacak doktor?’ diye sordum hapı içtikten sonra. ‘Bilmiyorum’ dedi. Çünkü böyle bir vaka ne görmüş, ne duymuş... Hâlâ inanamıyordu. Hocasına telefon edip soracakmış, öğrenecekmiş. ‘Belki gelip geçici bir olgudur, belki yanılıyorz’ dedi. ‘Ama sizi çağırdığımda, geldiniz ve duydunuz, bakıp izlediğini de gördünüz. Yine de yanılabilir miyiz?’ dedim umarsızlığın eşiğinde. Sorması, öğrenmesi, bilgi alması gerekmiş. Gitti. Yine baş başa kaldık. O ve ben. İkimiz.”

“Bir şey rica edebilir miyim? Kapatın telefonu. Lütfen!”

10 Temmuz
Cuma

“Size karşı çok mahcubum, özür dilerim.”

“Niçin?”

“Dün... Siz konuşurken telefonu kapatmanızı istemiştin; bunu yapmamalıydım, hakkım yoktu diye düşündüm sonra. Üzıldüm.”

“Üzerinde durmayın...”

“Beni affeder misiniz, aşırı bir kabalık mıydı yaptığım?”

“Arada ben de yaparım. Alışkınım.”

“Beni etkilemişti. Hiç aklımdan çıkmadı.”

“Yaşamadığınız halde mi?”

“Siz yaşadınız ve...”

“O da yaşadı, birlikte yaşadık. Aynı gün, ikindi suları doktoru telefon etti. Hocası da inanmamış. Kız kardeşim de inanamıyordu. Gelip bütün gece benimle başında bekledi. Hiçbir şey olmadı. Ne zamana kadar? Olduğu gibi, kıpırdamadan yatıyordu, gözleri kapalıydı ve o anlattıklarımın gerçekleşmesini bekliyorduk; bir kez daha, bir kez daha.”

“Olmadı.”

“Oldu... Herhangi bir günün sabahında. Gün ışıırken. Aynı şeyleri tekrarladı. Hırıltısını duyduk, gözlerini iri iri açtığını gördük. Bize baktığını gördük. Kız kardeşim çığlık attı ‘Yenge’ diyerek kapandı karyolaya; ‘Görüyor’ dedi, ‘Bize bir şeyler söylemek istiyor.’ Gerçek miydi, bize mi öyle geliyordu yoksa?”

“Gerçek hangisiydi?”

“Bizim gördüğümüz, bizim beklediğimiz, bizim umduğumuz... Bu, hayata dönüş olmalıydı. Nasıl bir dönüştü, onu bilemiyorduk. Yalnızca gırtlaktan gelme bir hırıltı ve gözlerde başlayan bir görme, bir izleme olgusu... Bu kadarı yeterli miydi?”

“Yeterli miydi?”

“Üç kez oldu, arka arkaya. Gecedен sabaha...”

“Ondan sonra?”

“Kısa zaman aralıklarıyla tekrarlandı ve kuşkumuz kalmadı bizim de. Devreye doktorlar girdi; geldiler, baktılar, kendi aralarında konuştular. ‘Yaşayacak’ dediler.”

“Ve yaşadı, değil mi?”

“Evet! Bakarak ve duyarak... Ama hep yatıyordu, gücü yoktu, ayağa kalkabilmesi için çok uzun bir zamana ihtiyacımız vardı.”

“Ama o da oldu, değil mi?”

“Bir gün, kız kardeşimle onu yatakta doğrultup oturtmuş, sırtının açılmak üzere olan yaralarını merhemliyorduk. Bana gözlemini çevirmiş, bakıyordu. Yüzünde şaşırtıcı bir huzur vardı, sanki mutluydu, sanki onun çok hoşlandığı bir şeyi yapıyorduk ya da o, çok hoşlandığı ve mutluluk duyduğu bir şeye bakıyor ve onu görüyordu.”

“Siz miydiniz o?”

“Bilemiyorum. Ansızın dudakları gerildi, iki yana çekildiler; birden değil, ağır ağır... Ve gülümsedi. Oysa karşısında kimse yoktu, yalnız ben vardım.”

“Size gülümsedi o zaman. Sizi gördü ve size...”

“Katılıp kaldım. Hareket edemedim. Kız kardeşime dönerek alçak bir sesle ‘Esin’ dedim, ‘Bana gülümsedi. Bana gülümsedi.’ Ben böyle deyince kız kardeşim ellerini onun vücudundan çekti, başını uzattı. Ürkütmekten korkarcasına, fısıldar gibi ‘Yenge’ dedi. Sesi algıladı. Durdu. Arandı ve bekledi. ‘Yenge’ dedi kız kardeşim bir daha. O zaman sese doğru döndü. Duymuştu, sesi almıştı. Çok yavaş ama, bir daha gülümsedi. Bir rastlantı mıydı, bir refleks miydi yoksa? Bilebilmemiz mümkün değildi.”

“Sonraları yine yaptı mı bunu?”

“Yaptı... Bilinçli de olabilirmiş, bilinçsizce de.”

“Sizce?”

“Bence bilinçliydi; sezgili, kararlı ve dirençliydi de üstelik.”

“Kız kardeşiniz de aynı kanıda mıydı?”

“Çok sevinçliydi, seçim yapacak durumda değildi. Dünyalar onun olmuştu.”

“Siz de sevindiniz...”

“Bilemiyorum. Sevinmek yerine şaşkındım galiba. Gerçek gözlerimin önündeydi ama acaba gerçek miydi, bir uyanık uyku düşü müydü, yanılıyor muyduk? Bilemiyordum.”

“Kız kardeşiniz vardı yanınızda, iki kişinin aynı düşü birlikte görmeleri mümkün müdür?”

“Ne yapacağımızı düşündük. Ne yapmalıydık bu durumda, ne yapacaktık? Doktoru ‘Hiçbir şey’ dedi. Bekleyecekmişiz. O gerekenleri yerine getirecekti, bize yalnızca beklemek kalıyordu. Bekleyecektik.”

“Ne kadar bir süre?”

“Hatırlıyorum, kıştı mevsim, arada gününe göre kar yağıyordu. Göz alan beyazlıkta birbiri arkasına gelen karlı günler yaşadık. Bahçedeki kayısı ağacımızın çiçeklendiği gün... Nerdeyse unutacağım o hırıltılı ses geldi yeniden kulağıma. Hiç beklemeden ve birdenbire döndüm pencereden ve baktım: Yatakta doğrulmak istercesine iki kolunu uzatabildiği kadar ileriye, boşluğa doğru uzatıp kaldırmıştı, hırıltılarla bana sesleniyordu sanki. Dikkatimi çekmek, baktırmak, beni kendisine döndürmek çabasıındaydı. Göz göze geldik, bakiştık. Kollarını indirmede. Gücünün en sonundaydı, açık parmakları titriyordu. Tam o sırada yetiştim, ona sarıldım. Kolları omuzlarıma, sonra sırtıma kayar gibi düştü. Hıçkırdı. Boğuktu. Kendimden ayırdım, yüz yüze, karşılıklı durduk. Gördüm, gözlerinde yaş vardı, içleri ıslaktı.”

“Ağlıyordu...”

“Bana da öyle gelmişti. Bir şeylerin farkına varmıştı; eskiden kalma, geçmişte bıraktığı birtakım şeylerin. Olabilir... Onun etkisindendi.”

“Çok ilginç...”

“Konuştum. Şimdi, neler söyledim, hatırlayamayacağım; hiç susmadan, aklıma ne gelmişse, ne geliyorsa, konuştum, konuştum, konuştum.”

“Sizi dinledi.”

“Dinledi, evet. Ağlıyordum ve sürekli, dursuz duraksız konuşuyordum. Kayısı ağacımızı anlatıyordum ona, diyordum ki: ‘Sen hastayken küstü ve hiç meyve vermedi, bütün çiçeklerini döktü. Şeftaliyi kızıl örümcekler sardı, vişneler dallarında kurudu.’ Beni can kulağıyla dinliyordu.”

“Tanrım, yerinizde olmak istemezdim.”

“Şikâyetçi değildim ki... Beni dinledi, sözümü kesmedi. Birden durup kendime geldim. Yüzünü avuçlarımin arasına aldım, kendime çevirdim, terli ve parlayan alnından öptüm, o güne dek çok az söylediğim bir cümleyi söyledim kulağına eğilerek.”

“Seni seviyorum dediniz...”

“Bu, bir tahmin mi?”

“Hayır, her kadının beklentisidir ve onları sizin sandığınızdan daha çok mutlu eder.”

“Bilmiyordum.”

“Bunca yaşıınıza rağmen mi?”

“Affedersiniz, yalan söyledim.”

“Farkındayım ama zararı yok. Bildiğinizi ve yalan söylediğinizi görmezden geliyorum. Unutabilirsiniz.”

“Sonra... Sonra neler olmuştu?”

“Hatırlamıyor musunuz?”

“Hatırlamıyor muyum? Bir dakika... Sonra... Sonra... Evet, ona sarıldım ve öptüm.”

“Alnından... Bunu demiştiniz.”

“Sonra... Onu yatırdım yatağına, üstünü güzelce örttüm, serumu bitiyordu, damlalarını hızlandırdım, bitince yenisini taktım. ‘Uyu’ dedim, ‘Şimdi uyu ve düşlerinde kendini gör. Kendini ve beni.’”

“Bunu niçin yapıyordunuz?”

“Bilmiyorum.”

“Ama bir şey düşünüyordunuz; bir şeyi, yapmasını istediğiniz bir şeyi... değil mi?”

“Geri dönmesini elbette.”

“Bunu başarabilecek miydi?”

“Evet, çünkü ben öyle istiyordum.”

“Gerçekleşti mi?”

“Evet!”

“Çünkü siz öyle istemiştiniz.”

“Geri döndü.”

“Nasıl?”

“Hayatta olan herkesin sahip olduğu bütün hareketleriyle.”

“Neler yaparak?”

“Eski yaptıklarını tekrar etmeyeceğim. Yalnız çabuklaştırmıştı her hareketini. Daha çabuk doğrulmak çabasıındaydı, daha çabuk konuşmak istiyordu.”

“Ama konuşamıyordu.”

“Çünkü sesi yoktu.”

“Sizi tanıyor muydu?”

“Ben tanıyor diye biliyordum.”

“Tanımıyordu.”

“Tanıyacaktı.”

“Tanıdı mı?”

“Sonraları... Çok uzun bir zaman sonra.”

“Nasıl?”

“Yüzümü elleriyle okşadı, parmakları nicedir uzamış sakallarımı yanaklarımdan çeneme dek okşaya okşaya indi, yeniden okşaya okşaya şakaklarıma çıktı. O sırada solukları giderek sıklaşmıştı, duyuyordum. Bunu her gün yapıyordu; uyumadığı ya da uyandığı her gün... Kız kardeşim günde bir kez uğruyordu, onu suçlamıyorum, ev bark sahibiydi, kocası ve iki çocuğu vardı. Benim kadar umutlu muydu? Belki de değildi, belki de bana umut vermek için umutlu görünüyordu. Bir gün onu kapıda karşıladım. Bunalma raddele-rindeydim ve hava almak için kapıya çıkmıştım. Kendiliğimden, nedensiz ağlıyordum. Geldi ve beni öyle buldu. Eşikte, yanıma çöküp oturdu, bana sarıldı. Ağlamaya başladı o da. Niçin ağladığımı sormamıştı, niçin ağladığını bilmeden benimle ağlıyordu. ‘Onu’ dedim. ‘Onu kollarımın arasına aldım ve... Yürüttüm. Bana omuz verdi ve tam üç adım yürüdü.’ Baktı ve inanmadı dediklerime.”

“Ben olsam...”

“İnanmazdınız, öyle mi? Ama doğruydu, sahiden yürümüştü. Ayağa kalkmış ve yürümüştü. Üstelik bir adım, iki adım değil, tam üç adım. Arka arkaya atılmış üç büyük adım. Bunları bir bir anlattım. Yüzü yüzüme değiyordu, yanaklarıma inen gözyaşlarımı kendi gözyaşlarına aldırmadan elinin tersiyle sildi, daha çok yaklaştı. ‘Artık ağlama’ dedi, ‘Ne olursun, ağlama! O bir karabasandı, hepimizin üstüne çöktü. Geçti. Gececek. Artık ağlama!’ Verdiği kâğıt mendili aldım.”

“İyi günler dileyebilir miyim?”

11 Temmuz
Cumartesi

“Bir bahane uydurmam gerekiyordu. Onu kırmamaya dikkat ederek yavaşça göğsünden itip sıyrılırcasına geçtim; yol verdi, yürüdüm. ‘Hava almak istiyorum’ dedim. Gerçekten sıkılmışım. Beni seviyordu, buna inanıyordum ama kendimden kuşkuluydum. ‘Bak, beni ne hallerle düşürdün?’ dedi. Bunları hep benim yüzümden yapıyormuş. Hep aynı saplantı içindeydi: ‘Yanlış adamlasın.’ Doğru olan kendisiymiş. ‘Bunu konuşmuştuk’ dedim. ‘Ama seni inandıramadım’ dedi. Herkes değiştiğini, sinir küpüne döndüğünü söylüyormuş. Benim yüzümdenmiş. Beni seviyormuş da ondanmış. ‘Aslında fena biri sayılmam’ dedi, ‘Uzun süre birlikte olduk. Fena biri sayılmam, değil mi? Aşkından birtakım takıntılarım oldu. Rezil bile olabilirim ele güne karşı...’ ‘Bunları burada konuşmak istemiyorum’ dedim arkamı dönmeden. ‘Hayat böyle demek’ dedi, kısıp kısıp güldü. ‘Söylesene bana’ dedi, ‘Benden hoşlanmıyor musun?’ ‘Bazen hoşlanmış olabilirim’ dedim. ‘Şimdi?’ dedi. Susunca üsteledi: ‘Ne zaman hoşlandığımı söyle, hep öyle davranayım.’ ‘Şu andaki gibi’ dedim, ‘Ciddiyim. Dürüst davranıyorsun. İçindeki çocuk konuşuyor.’ ‘Öyle mi?’ dedi yakınımı gelerek, ‘İçimdeki çocuk, dışarı çıkmak üzere.’ ‘Hayır’ dedim karşı koyma çabasıyla. Yüzündeki birikmiş hüznün nerdeyse ağlatacaktı beni. ‘Eve gitmeliyim artık’ dedim. ‘Unutma’ dedi, ‘O duygusalsa, ben iki katı duygusalım... Öpüşebilir miyiz?’ ‘Beni eve bırak, eve gitmek istiyorum’ dedim. Üstelemedi. Götürdü. Bir daha birbirimizi görmedik.”

“Çok katı davranmışsınız...”

“Ama onu artık sevmiyordum.”

“Kararlıydınız.”

“Kararlıydım ve ayrıldım. Dedim ki: ‘O iyi bir insan, çok iyi anlaşıyoruz.’ Ben bunları deyince, ‘Birbirleriyle çok iyi anlaştıklarını söyleyen insanlar, ayrılmak üzere olan insanlardır’ dedi. Sonradan bu doğru mu diye çok düşündüm.”

“Sizin için doğru olan, doğrudur. Başkalarına göre o, doğru olmayabilir. Ama kimi doğrular vardır, çok özeldir... Ben ona konuşuyordum, dinliyordu, doktoru başındaydı ve nabzını ölçüyordu. Tepkileri içindi. Arada nabız yükseliyordu da... ‘Bu, doğru bir gösterge işte’ diyordu doktoru. Fakat konuşanın ben olduğumu bilmesi mümkün değilmiş. Çünkü bellek hasara uğramışmış.”

“Tümüyle mi?”

“Onu bilemiyorduk. Hayata dönmüştü ama nelerle? Bu ne kadarlık bir dönüştü?”

“Ne kadarlıktı peki?”

“Doktoru, ‘Zaman’ dedi, ‘Bunu zamanla göreceğiz, Bekleyelim bakalım.’ Bekledik... Zaman geçti. Sırasını ve sayısını unuttuğum günler ve haftalarla. Yeni bir değişim için beklediğimiz güne geldik.”

“Ne oldu?”

“İkinci kez yürümek istedi. Yürüdü. Üç adım yerine iki adım. Yoruluverdi. Dinlenip kendini toparlaması bir haftasını aldı. Bir pazar günü, bu kez doktorunun gözleri önünde, onu yeniden ayağa kaldırıp yürüttüm. Bir haftalık dinlenme gücünü kuvvetini toplamasına yaramıştı.”

“Yalnız bunula mı yetiniyordunuz?”

“Doktorunun dediğine göre tehlike atlatılmıştı; hayattaydı ve yaşıyordu. ‘Yaşatırız da’ dedi. ‘Yaşatırsınız da...’ Ve yaşadı, yaşattık. Her şeyi bir sıraya koyarak; adım adım, gün güne. O da bize yardımcıydı, bizimle birlikteydi. Sorun, önce sırtı yastıklara dayalı da olsa yatakta oturmasını sağlamak, sonra kaç adım olursa olsun yürütmek, sonra belirli bir yere kadar götürmek... Mesela odanın bir köşesindeki masaya kadar; mesela masaya götürdükten sonra da bir sandalyeye oturtmak... Mesela pencere yakınında duran ve geceleri benim tek başıma uyukladığım koltukta onu da oturtmak... Dışarıya baktırtmak... Bahçesini, sevdiği ağaçları, elleriyle dikip büyüttüğü güllerini seyrettirmek. Bahardı ve toprağın yüzü yabancı papatyalarla doluydu, hatırlarım.”

“Bunların hepsini yapabildi mi?”

“Hepsini, evet ve sırayla. Yürüdü, evet... Masaya kadar gittik, evet! Pencere yakınındaki koltuğa da oturdu, evet...”

“Yolunda gitmeyen bir şey vardı galiba... Neydi o?”

“Konuşamıyordu.”

“Konuşamıyor muydu?”

“İstiyordu, görüyordum, çırpınıyordu, fakat... Konuşamıyordu. Konuşmayı unutmuştu.”

“Olamaz.”

“Olmuştu. Beynin uğradığı hasar yüzünden... Bir bebek gibiydi. Garip, konuşmaya benzeyen ve hiç benzemeyen sesler çıkarıyordu. O sesleri birleştiremiyordu. Küçük bir çocuktan farksızdı.”

“Ne yaptınız, ne yapabildiniz?”

“Başlangıçta hiçbir şey. Bakışıyorduk, gözleriyle konuşmayı seçmişti sanırım. Kimi zaman ellerini kullanıyordu. Parmaklarıyla işaret ediyordu ve artık alıştığım o eski hırıltısını çıkarıyordu. Elma soyuyordum; masadaydık, onu tam karşıma oturtmuştum, gözleri elimdeki elmayla bıçaktaydı. Kabuğunu döndüre döndüre soyuyordum elmanın. Elini uzattı, yarısı soyulmuş elmayı tuttu. Tek bir kelime çıktı azından. A’sı uzun, onu izleyen A kısa, bir uzun ve bir kısa A daha... Soymayı bıraktım. Elmayı gösterdim. Elma, dedim, elma. Yakınına getirip tuttum: Elma. Çabaladı: İlk A uzun, ardından gelen A kısa, onun ardından iki A daha... Biri uzun, biri kısa. ‘Söyleyebilirsin’ dedim, ‘Bir daha dene. Benim gibi. EL... MAAA... Hadi, birlikte: ELL...MAAA.’ İçi içine sığmıyordu. Denedi ve başaramadı. Bakışları elmadaydı. Soymayı bitirdim, dilimledim ve bir parçasını uzattım. Aldı. Yemeden önce baktı, uzatıp gösterdi: ‘Elll...’ dedi, gerisi hırıltıydı, ‘ma’yı çıkaramadı. Birleştirip ‘elma’ diyemedi.”

“Sonraki günlerde?”

“Bir sabah biraz geç uyandım; yatağında oturmuş, gözlerini bir noktaya dikmiş bakıyor buldum onu. Gün yeni doğuyordu, mevsim dönmüştü ve odanın penceresi tam doğuyordu. Seslendim... Sesimi aldı, bana döndü. Çok yavaş gülümsedi, bir parmağıyla işaret etti. Nereyi gösteriyor diye yanına vardım, baktım. O parmağının hizasında pencere vardı; pencere, cam ve tül perdeler. ‘Pencere’ dedim, ‘Açmamı mı istiyorsun?’ Uzun bir cümleydi: Pencere, açmak, istemek... Gittim, pencerenin tam önünde durdum ve ona döndüm.”

“Bir şey istiyordu sizden.”

“Bakarak bekledim. O da bana bakıyor ve bekliyordu. İşaret parmağını yana götürdü, A’ları uzata uzata aç, dedi. Ya da ‘aç’a benzer bir kelime... Bana öyle gelmişti.”

“Açtınız...”

“Pencereyi mi, tül perdeyi mi? Hangisiydi, hangisini açmamı istiyordu?”

“Siz hangisini açtınız?”

“Perdeyi... Çünkü başka türlü pencereyi açamazdım. Perdeyi açtım ve bunu mu istiyorsun gibilerden ona döndüm. Parmağını indirdi, deminkinin eşi yavaşlıkta gülümsedi. Perdeyi sonuna kadar çektim, sabah güneşi içeri girdi, odayı doldurdu, bir anda onun yatağına geldi, elleri üzerinde kaldı. Başını yastığa bıraktı, üçüncü kez bana gülümsedi, gözlerini yumdu ve yüzünde güneşle uykuya daldı.”

“Ağlamak istiyorum! İzniniz olur mu?”

12 Temmuz
Pazar

“Dün gece geç saatlerde, bir düş görerek uyandım. Çocukmuşum. Vakit sabaha karşıymış, evimizde tanıdığım bir telaş varmış. Yazmış. Yaz başları... İçim içime sığmıyor. Annem, babam, kız kardeşim... Eşyalarımızı babamın arabasına taşıyormuşuz. Her yaz olduğu gibi bağımıza, akrabalarımıza kavuşacağımızdan çok sevinçliydim... On sekiz dönüm içinde, üzüm asmalarıyla meyve ağaçları arasındaki kocaman bir kulede bir yaz boyu hep bir arada yaşırdık: Amcalarım, kuzenlerim, yengelerim, halam ve babaannem. Arka bahçedeki büyük servi ağacını ve ön taşlıktaki yeldeğirmenini çok uzaklardan bile görebilirdiniz. Çocukluğumdan aklımda bir bunlar kalmış, bir de babaannem. Ağarık saçları ve kendinden pembe yüzüyle onu hiç unutmamışımdır. Her zaman gülümserdi ama gülen gözlerinde hep bir sertlik vardı; dediklerini ikilettirmeyen, ânında yapılmasını bekleyen gözlerdi. Sık sık öğüt verirdi bana. En çok da bahçedeki üç kuyu üzerine... Her kuyuda küçük kızları korkutup kaparak içine çeken bir kuyuanası vardı ve sinmiş, bekliyordu: Beni, kız kardeşimi ve kız kuzenlerimi... Biz bütün çocuklar aynı odada yatardık, pencereleri terasa bakan büyük bir odada. Tek anlaştığım çocuk arkadaşım amcamın kızıydı ve onunla birçok geceler terasta oturur, gökyüzündeki yıldızları seyrederdik. Saatler saati bir yıldız kaysın diye karanlıkta beklerdik. Sonunda beklediğimize değer ve yıldızın biri, gökyüzünden kopup parıltılar saçan kuyruğuyla sessizce yeryüzüne inerdi... Siz mi söylemişsiniz de aklımda kalmış, yoksa babaannem mi? Bir yıldızı kayarken gördük mü, mutlaka içimizden bir dilek tutmalıydık. O dilek, ne pahasına olursa olsun, bir gün gerçekleşirdi. Yeter ki, kayan bir yıldızın tanığı olunsundu... Gün ışıırken kimselere duyurmadan kullenden çıkar, bağ yolunda yürürdük. Dönüşte babaannemi uyanmış, odasının penceresinden ötelere görünmeyen denizi seyrediyor bulurduk. Onu sevin-

dirmek için kuyuların yakınında açan yasemin çiçeklerini toplar, küçük çam dallarının iğnelerine tek tek dizerdim. 'Çamın dikenlerine yine dikkat etmemiş, kanatmışsın; ne olmuş bakayım ellerine, uzat' derdi. Uzatırdım; parmaklarımda açılmış küçük çam iğnesi deliklerinden tek tek öperdi. Onu kaybettiğimizde altı yaşındaydım; örgü saçlı ya da başının üstünde organize kurdeleli bir kız. Bağdaki bütün ailelerin çocuklarını kulle dışında bir başka evde toplamışlardı. Dediklerine göre, dışarda başıbozuk bir köpek dolaşıyordu; kim dışarı çıkarsa üzerine atlayıp onu ısırarak ve o da kuduzdan ölecekti. Gerçek bu değildi tabii. Herhalde o yaşlarda bizim ölümü yakından görüp izlememizi istemiyorlardı. Ölüme tanıklık kötü bir şeydi. Özellikle çocuklar için... Yine de bir yolunu bulup dışarıya çıktığımızı hatırlıyorum. Bir ara ayakkabılarımı alma bahanesiyle kulleye girip babaannemin odasının önünden geçtiğim; başımı uzatıp içeri baktım ve onun bembeyaz örtülerin altında yattığını gördüm. Çok büyük, çok uzun bir örtüydü; babaannem altında kaybolmuştu. Karnının üstünde bir kalıp sabunla kara saplı bir bıçak duruyordu. Sonra babamı gördüm. Katılarak ağlıyordu. Onu ilk kez ağlarken görüyordum ve yadırgamıştım."

"Kulle dediğiniz nedir?"

"Benim çocukluğumda büyük bağ evlerine kulle deniyordu. Bugün ne diyorlar, bilmiyorum."

"Hâlâ var mı o ev?"

"Geçenlerde onu da göturdüm, gösterdim. Eskisi gibi değildi, yeni sahipleri parselleyip satmışlar, siteler yapmışlardı. Asma kütükleri çoktan sökülümüş, servi ağacı fırtınalı bir gecede dayanamayıp köklerinden ayrılarak kuyulardan birinin üstüne devrilmişti. Bakımsız, terk edilmiş, birkaç dönüm kıraç toprak kalmıştı geriye. Kulle yıkıktı, çevresindeki küçülmüş toprağı ekip biçen bir göçmen aile, sağlam kalan alt kattaki iki odaya sığınmışlardı... O arabada kaldı, ben indim. Bağlı köpek benimle ilgilenmedi bile. Sıcak bir gündü ve güneş tam tepemizdeydi. Yaseminlerimi arandım, buldum. Çok yaşlanmıştı, artık açmıyordu, üzerinde tek bir yasemin çiçeği yoktu. Çamlar çoktan kurumuşlardı."

"Zaman... Ne diyebiliriz..."

"Doğru, evet! Üzücü bir şey.. Yıkık kulleye kadar gittim. Babam canlandı gözlerimin önünde. Babaannemin ölüm günündeydik ve ağlıyordu. Bütün bir gündüz boyunca ağladı. Katıla kaula hem

de... Gece olunca arabamıza bindik; babam, anneme haber vermek üzere bizi şehre götürdü. Ölümle ilk tanışmamdı, babamı ağlarken ilk görüşümdü... Ona bunları anlatmadım, yanımda yoktu, arabada bekliyordu beni, canının sıkıldığını biliyordum, farkındaydım. Ayrıca böyle bir durumda benimle aynı duyguları paylaşmasını beklemiyordum.”

“Uzun birliktelikler ister bu, sizi anlıyorum.”

“Belki, sizinki kadar... Değil mi?”

“Buna, bu birlikteliğimize güveniyordum ben de. Bu güvenli ilk kelimeyi, elma kelimesini ağzından çıkarana dek uğraştım ve hiç yılgınlık göstermedim. Başaracaktı bir gün, benimle konuşacaktı... Ne zaman diye soracaksınız. Bunu ben de kendime soruyordum ama sessizce ve en çok da geceleri o uyurken, pencere kenarındaki koltukta derin derin düşünürken. Bu gerçekleşebilir miydi? Gerçekleşebilirdi. Doktoru, ‘Yeni doğmuş bir çocuktan farkı yok’ diyordu, ‘Her şeye baştan başlamalısınız. Direnme sorunu yani. Onu bir çocukmuş kabul edin. Konuşmayı yeni öğrenen herhangi bir çocuk. Gözünüz yılmamalı...’ Başarı bana bağlıymış. Ben diretirsem, yılmazsam, üzerine gidersem... Sabırla, inatla ve umutla. Elma, dedi sonunda. Dedi, ben dedirttim ona, dedirtebildim. ‘Elll...ma... Ell...ma...’ Zorlandı, yüzü kıpkırmızı kesildi, sonunda başardı ama: ‘Ell...maaaa.’ ‘Evet!’ diye haykırdım, ‘Evet, elll...maaa. Elma. Bunun adı elma.’ Yanına oturup alfabeyi önümüze açtım. Öğrencilik yıllarımdan kalma, eski bir alfabeydi. Bodrumdaki öteberinin arasından bir rastlantıyla bulmuştum. Kapağında Atatürk vardı; Ülkü’yü kucığına almış, ona harfleri öğretiyordu; o alfabe. ‘Altan ata ot at!’ O an bunun gerçekten zor söylenecek kelimelerden oluşmuş bir cümle olduğunu bilemezdim. Yazının üstündeki resimde adı Altan olan kısa pantolonlu bir çocuk, elinde tuttuğu bir tutam otu bekleyen ata vermeye hazırlanıyordu. Parmağımı getirip üstünde durdurdum. ‘Bu, çocuk’ dedim. Anlamını çıkarmaya çalıştı, çıkaramadı. ‘Çocuk... Oğlan çocuğu. Adı, Altan... Altan!’ dedim. Ağzını açtı. ‘Al...tan’ dedim, ‘Hadi, benim gibi söyle. Önce... Alll...’ Dudaklarını büzüp yuvarladı. ‘Aaa’ dedi. ‘Evet!’ dedim sevinçle, ‘Devam et şimdi... Aaaa... allll...’ Taklit etti: ‘Aaaa...allll...’ Ona sarıldım, titriyordum, saçlarını okşadım. O da bana sarılmıştı. O sarılmışlık içindeyken tekrarladı: ‘Aaaa... Allll...’ ‘Alll... tannn’ dedim saçlarını severek. ‘Alll... tannn’ dedi. Ayrıldık, gözleri pırıl pırıldı. ‘Canım’ dedim, ‘Canım, başardın,

Altan dedin.' Bakışlarını masaya çevirdi, gösterdi. 'Elll...maaa.' İki elimi birden tuttu, dudaklarına götürüp öptü.

'Alll...tannn!' Altan ata ot atmak için bekliyordu; o, 'Altan, ata ot at' deyinceye kadar da bekleyecekti."

"Sonunda onu da dedi ama..."

"Bunun için bir hafta geçmesi gerekti. Bir hafta, sürekli Altan'ın adını söyledik. Al ile tan kelimesini birleştirdik, Altan yaptık."

"Sonrası gelmiştir."

"Zor da olsa, evet! Üç ayda söktük alfabeyi. Yalnızca okuyorduk, kelimeleri teker teker öğreniyorduk ama yazmayı bilmiyorduk. Zor-du o, denedik, olmadı. Çünkü kalem tutacak gücü yoktu henüz. Resimlere bakarak Altan'ı tanıdık, Suna'yı ve arkadaşlarını da... Her şeyi görerek öğrenmekteydi: 'Bu, bardak' diyordum gösterip. 'Bu su... Su! Bu elma... Bu üzüm... Bu karpuz...' Portakalı söylemekte zorluk çekiyordu, üç aşamalıydı ondan belki."

"Önce yürümüş, ardından da..."

"Tam yürüyor diyemezsiniz. Ben destek oluyordum, koltukaltlarından tutarak yürütüyordum. Her adımda seviniyordu; bunu belirtmek için bir şeyler söylemeye çalışıyor, ağzından anlamsız sesler çıkıyordu. 'Direnin' demişti doktoru, direniyorduk. Geceleri yattığı yerden konuşmaya çabalıyordu, kendi kendine konuşan sesini duyuyordum. 'Altan, o topu at... Suna topu tut... Ali ip atla! Bu elma... Bu üzüm... Bu karpuz...' İçimden, portakal de, diyordum, hadi söyle, por... ta... kal. Portakal!' Gün geldi ve 'portakal' dedi; hem de birden, tek bir defada. 'Portakal!' dedi ve yüksek sesle güldü."

"İnanmıyorum."

Olumlu ya da olumsuz bir karşılık gelmedi.

15 Temmuz
Çarşamba

“Tam üç gündür arıyorum, yoksunuz. Birinci gün bir dakika geç kalmıştım, kızdınız ve açmadınız sandım. İkinci gün bir kız arkadaşım beni lafa tutmuştu; kocasından ayrılacakmış, gece karar vermişler, aile meclisi toplanmış; onu anlatıyordu ve ben sizi aramakta geç kaldım. Üçüncü gün saatim doğrudu fakat sizi yine bulamadım... Hasta mıydınız, merak ettim.”

“Evdeydim. Birkaç kez niyetlendim, dışarı çıkacaktım, çıkmadım.”

“Hasta değildiniz demek?”

“Değildim.”

“Ve telefonlara boş verdiniz...”

“Sizin aradığınızı biliyordum.”

“Ama açmak zahmetine katlanmadınız... Niçin? Sizi bıktırdım mı yoksa?”

“Böyle bir durum yok.”

“Çok mu konuşuyorum, çok mu konuşturuyorum?”

“Bunlarla ilgisi yok. Yorgundum, sıkılıyordum. Bunalmıştım. Eski günlerdeki gibi. Yenemediğim bir gerginlik. Bir isteksizlik... Susmayı seçmiştim.”

“Şimdi?”

“Artık iyiyim. Geçti... Öyle sanıyorum.”

“Arkadaşım, telefon ettiği günün gecesi kalktı, bana geldi. Kararsız görünüyordu. On iki yıllık evliyidiler.”

“Çocukları var mıydı?”

“İki kızı vardı; ikizler. Onu destekledim, ayrılmasını istedim. Kocasını her şeye karşı hâlâ seviyordu. Bütün gece ağladı, ben de onunla ağladım. Kolay değildi fakat yapabiliirdi.”

“Sizi dinledi mi?”

“Yani benim aklıma uydu mu demek istiyorsunuz?”

“Ona en kötü kocanın kocasız olmaktan daha iyi olduğunu anlatmalıydınız.”

“Bunu yapmadım, çünkü benim evliliğime yakından tanık olmuştu, evliliğime ve ayrılışıma. Biliyordu.”

“Tanık olmak çok başka bir şeydir.”

“İlk ihanetinde duyduğum acıyla baş edemeyeceğimi anlamıştım. Doktorum sabırla hikâyemi dinledi ve ‘Sen kendinden memnun musun?’ diye sordu. ‘Bunun benimle ne ilgisi var?’ dedim, ‘Ben size bir saattir kocamı ve bana yaptığını anlatıyorum.’ ‘O önemli değil. Sen asıl sorduğuma karşılık ver: Kendinden memnun musun, bana onu anlat, kocanın hikâyesini değil’ dedi. O zaman kızmıştım. Ne demek istediğini ancak bugün anlıyorum. Hayata bakış açımdaki bütün değişiklikleri bana yapılan ihanetlere borçluyum. Bunu kız arkadaşına dilimin döndüğü kadar aktarmaya çalıştım.”

“Kabul etti mi?”

“Öyle göründü. Evlilikte erkeklerin düşleri başka oluyor, kadınlarınki başka. O da benim gibi düşkırıklığına uğramıştı.”

“Düşkırıklığı... Konuşmaya başlar gibi olduktan sonraki olaylar da benim için düşkırıklığıydı.”

“Tam konuşamıyor muydu?”

“Ezberindendi. Neyin ne olduğunu bilmiyor, yalnızca adını biliyordu. Anlamının farkında değildi. Ne işe yaradığının da... ‘Bu bardak!’ Evet, bir bardaktı ama ne yapıldı, işlevi ne idi o bardağın? Bardağı tutup uzatıyordum: ‘Bu bardak. Bu sürahi... İçinde su var, görüyor musun? Bardağa suyu dolduruyorum. Bu bardak... Bu su... Bardakta su var ve ben suyu içiyorum’ diyerek sırayla hepsini yapıyordum: Bardak... Sürahi... Su... Bardak ve su... Hiçbir şey söylemeyen bakışlarını gördükçe umutsuzluğa kapılıyordum: ‘Bu bardak... Bu sürahi... İçinde su var, bak! Su... Şimdi su nerede? Bardakta. Çünkü sürahidan bardağa koydum.’ O da gösteriyordu bana. ‘Bu bardak... Bu su...’ ‘Hayır’ diyordum, ‘Yanlış... O sürahi, içindeki de su...’ ‘İçindeki su!’ Yüreğim eziliyordu. Yanlışlıklarının farkında değildi, benim tepkilerimin de.”

“Yürüyordu, değil mi?”

“Yardımla.”

“Bir gün de sızsiz yürüyecekti.”

“Ona dört ayaklı yürüteçlerden aldık, bence sevindi. Denedi, hiç bıkmadan. Çünkü bıkmak nedir bilmiyordu. Durmadan ayakta

dikilip adım adım yürümek istiyordu. İlk kez kızdı. Yorulduğunu sanmıştım, almak istedim; terlemiş yüzü kıpkırmızı kesildi, iki eliyle kavradığı yürütecisi şiddetle asılarak kendine çekti. Gücü karşısında şaşırdım. Koltukaltlarına girip ağır ağır yürüterek pencere önüne götürdüm. Birbirimize yaslanarak yağmuru seyrettik. Haftan yağan bir yağmurdur. Göğün arkalarından ışıklı bulutlar bize doğru gelmekteydi. İnce yağmur taneleri cama vuruyor, süzülerek iniyordu. ‘Bak, su!’ dedi camdaki yağmurlara. ‘Bak.’ Bu kelimeyi hiç kullanmamıştı. ‘Su’ demişti yağmura bakarak. Suyu tanımıştı: ‘Bak, su!’”

“Sevinmişsinizdir...”

“Evet, hem de çok. ‘Bir şeyler oluyor’ dedim doktoruna geldiğinde. ‘Bana dedi ki...’ Çok güzelmiş. Mutlulukmuş. Başarıymış... ‘Bundan sonra ne olacak?’ dedim. ‘Çok şeyler ya da... hiçbir şey’ dedi. Kendi başına bir şeyler yapma evresine girmişmiş şimdi; bırakmalı, neler yapacak, görmeliymişiz. Kendi kendini denetleyebilirse... ‘Çok şeyler’ dedi, ‘Çok şeyler...’ Zamana bağlanmış.”

“Bir de tam konuşabilseymiş...”

“Ama onu da yaptı, savruk cümlelerle de olsa...”

“Sonunda, öyle mi?”

“Evet! Rastgele, düzensiz, birbiriyle ilgisi olmayan kelimeleri yan yana getirerek... Ancak ben bir anlam çıkarıyordum dediklerinden. Kız kardeşim dinliyor, bana bakıyordu; ona ne demek istediğini ya da kullandığı kelimelerle neyi ne demelere getirdiğini anlatıyordum. Sonra soru sorma evresine girdik. Soru sorma, karşılık bekleme ve kavrama evresine.”

“En zoru bu olsa gerek.”

“Hayır, zor değildi de sabır işiydi. Çocuklara gösterilen sabrın bir eşi. Onun inadı bilinçsizceydi, benimkisi bilinçli. Kimi zaman patlamamak için kendimi zor tutuyordum. ‘Bir dakika hayatım’ diyordum, ‘Bir dakika bekler misin beni? Kapıda biri var galiba, bakayım, geliyorum.’ Böyle diyor, dişlerim kenetli, odadan çıkıp balkona geçiyordum. İçimden başımı duvarlara vurmak geliyordu. Yüreğime çöken ağırlığı taşıyamıyordum. Gözleri kapıda, beni bekliyor buluyordum onu sonra. O zaman gözyaşlarımı tutamıyordum. ‘Bana ihtiyacı var’ diyordum, ‘Bana ihtiyacı var ve onu terk edemem.’ Bensiz yapamazdı, biliyordum.”

“Bu içinizden geçeni denememiş olamazsınız.”

“Evet, bir gece... Bir gece, koltuğumda uyandım, üzerimdeki battaniyeyi sıyırdım ve kalktım. O uyuyordu, ağzı açıktı ve yüzü sakindi. Elbiselerimleydim... Mutfaktaki üst dolabı açtım, yaygı kâğıdının altına elimi soktum ve cüzdanımı buldum. Kimliğim de içindeydi, aldım. Paltomu giydim, çünkü kıştı, kat kaloriferimiz yanıyordu gece gündüz; bir an sessizliği dinledim ve çıkarken kapıyı arkamdan kilitlemedim. Kıştı, evet, geceydi, kar yağıyordu ya da yağmış ve durmuştu, farkında değildim; yalnız yürürken ayak seslerimi duymuyordum.”

“Onu terk ettiniz, öyle mi?”

“Bunu mu yapıyordum, yoksa kendimden mi kaçıyordum? Yürüye yürüye bir başıma otobüs garajına gelmişim. İpissizdi, kimsecikler yoktu. Bir bekçiyle bir ayyaş, yaktıkları bir ateşin başında hiç konuşmadan duruyorlardı, ellerini ateşe tutmuşlardı. Yanlarına gittim. Bekçi, ‘Yolcuysanız ilk otobüs saat altıda beyim’ dedi, ‘Bu soğukta beklemeyin’ dedi ayyaş da kelimeleri yayararak: ‘En iyisi köşedeki sabahçı kahvesine gidin, orada ısınırsınız da. Bizim ateşimiz iki kişilik...’ Dediğini yaptım. Sabahçı kahvesine gittim. İlk otobüs yolcularından birkaçı oturdukları yerde uyukluyorlardı, kömür sobasının çevresine toplanmışlardı. ‘Çay ister misin?’ diye sordu ocakçı, getirdiği çayı masama bırakarak. Çay sıcak ve kokuluydu. Onlara baktım, benimle ilgilenmediler bile. Başını elleri arasına alıp masanın soğuk mermerine dayamış, orta yaşlı biri uyandı o sıra. Uyandı ve cebinden sigara paketini çıkardı, ateşi yoktu; beni gördü, yanıma geldi, ateş istedi, verdim. Çakmağımı geri uzatırken yolculuğumun ne tarafa olduğunu sordu: Ne tarafa ve hangi şirketle? Bilmediğimi söyledim. Gidiyor muydum gerçekten, ne tarafaydı yolculuğum? ‘O zaman bu garajda, bu kahvede ne arıyorsunuz? Biz, hepimiz yolcuyuz ve herkesin gideceği bir taraf var, onun otobüsünü bekliyoruz’ dedi. Saat altı olacak ve otobüsler her biri bir tarafa gitmek üzere yola koyulacaklardı. ‘Sizin bir yere gitmiyor olmanız ne kötü’ dedi, ‘İnsan hayatta bir yerlere gidiyor olmalı. Bir yerlere gitmeli ya da bir yerlerden gelmeli. En doğrusu budur. İsterseniz benimle gelin, birlikte yolculuk edelim.’ Nereye gittiğini söyledi. Adını duymadığım, haritada yerini bile bilmediğim bir yer... Teşekkür ederek masadan kalktım. Para çıkaracakken durdurdu. ‘Ben ısmarlamış olayım, izin verin’ dedi. Onunla gelseymişim çok iyi edecektim. Bu bir fırsat olabilirmiş. İşim yoksa, bana bir iş

de bulabilirmiş ve çok tanıdıkları varmış... Kahveden ayrıldım. Yanlarından geçerken bekçi, ‘Yazıhaneler nerdeyse açılacak beyim’ dedi yoluma durup, ‘Kalabalık basmadan biletinizi alırsanız, iyi olur.’ ‘Ben bir yere gitmiyorum’ dedim, ‘Evime gidiyorum.’ ‘Buralı mısınız?’ dedi. ‘Evet, buralıyım ve hiçbir yere gitmiyorum’ dedim. Işıyan göğsüne baktı, ‘Kar gelecek’ dedi. Kar yeniden başlarken eve geri döndüm... Bıraktığım gibi uyuyordu. Uyanmamıştı. Yüreğim boşalmış olarak karşısındaki koltuğa, elbiselerimle ve soyunmadan oturdum, uyanana kadar onu seyrettim. Gözlerimin önünde kendiliğinden uyandı, baktı ve eski günlerimizin sabahlarındaki gibi önce bana gülümsedi.”

“Onu seviyormuşsunuz.”

“Evet!”

16 Temmuz
Perşembe

“Bugün, perşembe.”

“Herhangi bir perşembe bence...”

“Niçin? Bir perşembenin öbür perşembelerden farkı yok mudur?”

“Bilmiyorum. Ben birçok perşembe yaşadım, birbirinin eşiydi hepsi. Aralarında bir fark yoktu... Vardı belki, ben görmedim herhalde.”

“Hiç mi?”

“Hiç! Çünkü onun için de o gün perşembe olmuş, çarşamba olmuş ya da başka bir gün, fark etmiyordu. Gerçi yatakta değildi artık, ona benim koltuğumu vermiştik; sırtı yastıklara dayalı, dizlerinde çiçekli battaniye, bütün gün pencere önünde oturuyordu. İkimiz de çok az konuşuyorduk. Bahçeyi gözlüyor ve suskunluk içinde oturuyorduk.”

“Hani alıştırma yapıyordunuz... Yapmıyor muydunuz?”

“Bir durgunluk evresindeydik. Bıkmışlığım sürüyordu. Ondandır ve kız kardeşimden saklıyordum, sezdirmemeye çalışıyordum. Değişen ne vardı bıkmamamı sağlamak için? Yok denecek kadar az bir şey...”

“Bu kadar çabuk mu bıkmıştınız? Olamaz!”

“Perşembe demiştiniz, değil mi? O perşembelerden birinde birinci yılının sonuna gelmiştik. Bir yıl... Uzun bir zaman sayılmaz mı?”

“Ama onu ayağa kaldırmıştınız, yürütmüştünüz, konuşmasını öğretmiştiniz.”

“Bunları yaptım. Beraberce yaptık... Ona göre yeterliydi belki ama bana göre değildi. Daha başka şeyler, daha çok şeyler olsun istiyordum. Yürümüştü ama bense, benim desteğime ihtiyacı olmadan kendi kendine yürümeliydi artık. Herkes gibi...”

“O, herkes değildi. Bunu biliyordunuz.”

“Herkes gibi niçin olamıyordu? O da herkes gibi hayatın içindeydi. Buna kıızıyordum.”

“Haksızdınız.”

“Bunu da biliyordum. Değişmesi, ancak bir çocuk değişmesiydi. Aceleci fakat tam bir çocuk beceriksizliğinde. Yapamayınca kızmıyordu, şaşıyordu.”

“Ya elinden gelmiyorduysa?”

“Zorlanmamalı, fazla üstüne gidilmemeliymiş. Doktoru dedi... Deddiğini harfi harfine yerine getirdik. Köşeme çekildim; ne küskün, ne kırgın... Umutsuz bile değildim. Her şeyine koşuyordum, istediği her şeye... Kelimeleri yerli yerinde kullandığını bu yüzden anlayamadım. Günden güne sıralı konuşmaya başlamışmış. Ben eskisi gibi sanıyordum. ‘Ben... elma... istiyorum’ dedi. Ne zamandı biliyor musunuz? Takvimler ağustos ayını gösterirken. Neden duymazlığa geldim, bilemeyeceğim. İkinci kez, ‘Ben elma istiyorum’ dediğinde aklım başıma geldi. ‘Ne istiyorsun, ne istiyorsun?’ diye sordum şaşırılmışlığım sürerken. Çok açık seçik konuştu yine... Aynı şaşkınlıkla, ‘Ama hayatım, şimdi elma mevsimi değil ki’ dedim, ‘Ağustostayız. Eylülle daha vakit var.’ Bu ‘elma’, ‘ağustos’ ve ‘eylül’ sonradan bize bir çeşit anahtar kelimeler olacaktı.”

“Ne konuda?”

“Bellek. Yani hafıza...”

“Anlamadım, affedersiniz...”

“Ben de anlamamıştım ve sordum. Doktoru, ‘Onun belleği yok’ dedi. Sözlerine çok dikkat etmeliymişim; belleği yokmuş. Varmış ve silinmişmiş. Hiçbir şeyi hatırlamaz, hatırlayamayabilirmiş. Bellek olmayınca... Geçmiş de olamazmış.”

“Aklınız karışmıştır.”

“Şimdi sizin de aklınızın karıştığı gibi, evet! Doktorundan daha anlaşılır konuşmasını istedim. En zor aşamaya gelmişiz. Kendine ait bir geçmişe sahip olmazsa... Bıçak sırtında gibi bir şeymiş. Yaşatılamazmış.”

“Bundan sonrasında mı? Bunca olumlu gelişmeye rağmen mi?”

“Evet! Kaç yıllık evli olduğumuzu sordu, söyledim. O kadar yıla karşılık, onu acaba gerçekten tanıyor muydum? Geçmişte kalan hayatının kaçta kaçını biliyordum? ‘Çıkalım ve sizinle biraz yürüyelim’ dedi doktoru, ‘Kız kardeşiniz sizin yerinize ilgilenebilir.’

Evlerin arasından yürüyüp çocuk parkına geldik. Öğleden sonraydı ve kimseler yoktu. ‘Buna zorunluyuz’ dedi salıncakların yanına geldiğimizde, ‘Ona bir bellek yaratacaksınız. O bellek aracılığıyla bir geçmişi olacak. Hatırlayacağı bir geçmiş; iyi yanlarıyla ve kötü yanlarıyla... Yaşiyor olduğunu ancak bunu yaparsanız bilecek, o zaman hayatın farkına varacak.’ ‘Nasıl yapacağım bunu?’ dedim. Anlattı.”

“O kadar yıllık evli olsanız bile... İnsan evli olduğu o kişiyi sahiden çok iyi tanıyor mudur sizce?”

“Bunu kendinize sorun bakalım.”

“Bir dakika... Galiba... Benim de... Ona nasıl anlamamış bakışlarla baktığımı hatırlıyorum. ‘Bunu nasıl yapabildin bana?’ diye sormuştum, durmadan aynı soruyu tekrarlayıp duruyordum: ‘Bunu bana nasıl yaptın, nasıl yapabildin?’ Onu tanıdığımı sanıyordum, yanılmışım. Yalnızca güldü. Bana suçunu örtecek bir yığın şey anlattı. Hiçbiri geçerli bir özür değildi. Onu dinlemedim. Ciddiye bile almadım. Elimde küçük bir çantayla salona indiğimde, ‘Gidersen bir daha geri dönemezsin, bunun hesabını yaptın mı?’ dedi. Konuşmadım, kapıya ilerledim. İçimden şunu desin istiyordum: ‘Evet, bu benim suçum, kabul ediyorum, gitme!’ Bunu yapmayacağını bilecek kadar onu tanımadığımı itiraf ederim. Kapıyı açtım ve bekleyen taksiye bindim, bir kız arkadaşşıma gittim.”

“Zor olan, saklı kişiliğimizin açığa çıkarılması, tanınmasıdır.”

“Uzun sürmüş evliliklerde iki insan birbiriyle özdeşleşmiş. Tepkilerde, coşkılarda, hayata karşı tavırlarda...”

“Yine de dediğim gibi, karanlıktaki kişiliğimiz hep saklı kalır.”

“Ne dediniz doktoruna?”

“Ürkmüştüm. Üstesinden geleceğimi, o sabrı gösterebileceğimi hiç sanmıyordum. ‘Bu durumda bırakamazsınız’ dedi. Hakım yokmuş. Onu ölüme terk etmekten farksızmış. ‘Çok yavaş’ dedi. Ona anlatacaktım, onunla ilgili ne biliyorsam, her şeyi... Eksikleri ya da fazlalıkları olabilirdi, önemli değildi. Denedikçe görecektik: O da yardımcı olacaktı, görecektim. Nerden istersem oradan başlayabilirdim. Çocukluğunu biliyor muydum? Ailesini? Genç kızlığını? Okul günlerini? Sıkıntı çektiği günlerini? Mutlu günlerini? Nasıl istetmişim onu? Nasıl nişanlanmış, nasıl evlenmiştik?”

“Biliyor muydunuz bütün bu saydıklarınızı?”

“Bilseniz bile... ‘Korkmayın’ dedi, ‘Bunun için belli bir sıra izlemeniz gerekmiyor. Çünkü insanlar birçok şeyi herhangi bir sıraya sokmadan hatırlarlar. Rastgele ve düzensiz. Hatırlamanın özelliğidir.”

“Haklı mıydı?”

“Denemek gerekti, denemek ve tanık olmak. Tek şansımızdı.”

“Düşünüyorum da... Yerinizde olmak istemezdim.”

“Siz, ben değildiniz.”

“Hava soğudu mu ne? Üşümeye başladım birden.”

“Telefonu kapatın ve kendinize bir kuşburnu çayı yapın.”

17 Temmuz

Cuma

“İçeri girerken aklıma nerden geldi, bilmiyorum; ansızın eşikte durup ona adıyla seslendim. Duymadı mı? Duydu. Kulağına gelen bir sestti; seçilebilir ya da seçilemez, yine de bir sestti. O gün duvarlara tutuna tutuna biraz yürümüş, yorulmuş, ter basmıştı. Pencere önündeki koltuğa götürüp oturtmuş, sırtını yastıklara verdimiştim... Bekledim, bir kez daha adını çağırdım. Yüzünü görmeyi ne kadar isterdim. Beni duyuyordu; duyuyor ama onu çağırdığını kestiremiyordu bir türlü. Sesim, yalnızca bir sestti, çağıran bir ses. Anlamı olmayan, içi boş bir ses. Karşısına geçtim, bana baktı. Meraklanmış gibiydi, bakışlarıyla soruyordu ama neyi öğrenmek istediğini nasıl kestirebilirdim?”

“Adını unutmuş muydu?”

“Karşı karşıya olduğumuz sırada da adını söyledim. Yüzü değişmedi, gözleri değişmedi; şakaklarına düşmüş saçların bir tutamını aldı ve kulak arkasına götürdü. Yalnızca gülümsedi yine.”

“Ne yaptınız?”

“Umutsuzdum... Sürdürmeli miydim, bırakmalı mıydım?”

“Bırakmamalıydınız. Yanılıyor muyum?”

“Nereye kadar peki, ne zamana kadar? Bunları her yalnız kaldığımda kendime sordum. Sabahları tıraş olurken aynadaki ben kararsızdı, karşılık vermiyordu, susuyordu.”

“Bir ara denemiştiniz.”

“Geri dönmüştüm ama...”

“Onu öyle bırakıp gitmiş olsaydınız...”

“Ellerini ellerimin içinde tutarak ‘Bak’ dedim, ‘Şermin... Şermin... Senin adın bu: Şermin, tamam mı? Şermin!’ Kendi adımı söyledim. ‘Bu, benim adım. Senin adın, Şermin. Tekrar et, Şermin!’ Düşündü, uzun sürdü. ‘Senin adın Şermin’ dedim yeniden. Anlattım sonra da... Her şeye bir ad vermiştik; bardağa, pencereye, perde-

ye, bahçedeki ağaçlara, kız kardeşime, bana ve ona. Onun adı da Şermin'di. 'Senin adın Şermin!' dedim. 'Benim adım Şermin' dedi. 'Evet' dedim parmaklarının uçlarından öperek, 'Sen Şermin'sin.' 'Ben Şerminim' dedi, gülümsedi küçücük çocuklar gibi. 'Adın ne, söyle bana' dedim. 'Adın ne?' diye sordu. 'Benimki değil' dedim, 'Senin... adın ne?' İçinden çıkamayacağı kadar çapraşık geliyor olmalıydı bunlar ona. En başından başladık. Adımı söyledim. Adımı söyledi. Adını söyledim. Adını söyledi."

"Öğreniyordu..."

"Gece oldu, yemek yedirdim, ben de yedim, bırakmadık. Uykusu gelene dek bırakmadım. Sonunda, 'Benim adım' dedi 'Ben Şerminim. Benim adım Şermin!' 'Artık uyuyalım' dedim, yorulmuştuk; yatağına yatırdım. Yine bana gülümsüyordu ama bu bir yetişkinin gülümsemesiydi; gözünden kaçmadı. Adımı öğrenip bilmesi, adına sahip çıkması kolay olmadı, evet, ne var ki çabalıyordu o da. Her öğrendiğinin ardından gözlerimi bularak bana gülüyordu. Bir defasındaki gülüşü, eski günlerdeki gülüşlerinin tıpkısıydı. Sımsıkı sarıldım, hiçbir şey kokmayan saçlarından öptüm."

"Ne kadar iyisiniz..."

"Kaçıp gitmeyi, bırakıp kurtulmayı düşünmüş biri olarak da mı?"

"Böyle düşünmüş olabilirsiniz. Hepimiz insanız."

"Ertesi sabahtı, kız kardeşim, kızının okulundaki veli toplantısına katılacağından öğleden sonra gelecekti. Vakit kazanayım dedim. İşe giriştim."

"Ne yaptınız?"

"Önce komodinin alt gözlelerinden eski albümleri buldum, getirdim. Yatakta yatıyordu. Yanına uzandım, birinci albümün birinci sayfasını açtım. Annesiyle babası bir çarşı fotoğrafçısının objektifi karşısında yan yana iki sandalyeye oturmuşlardı: Erkek kardeşlerinden ikisi ayakta durmuşlar, ellerini anneleriyle babalarının omuzlarına koymuşlardı. Oturan annenin kucığında en küçük kız kardeşleri vardı ve babasının yanında o, annesinin yanında da ablası durmuş, hepsi birden bir yerlere bakıyorlardı. Annesinin üzerinde parmağımla durup konuştum: 'Bu annen!' Alışkanlıkla parmağımın üstüne parmağını koydu: 'Bu annen!' 'Benim değil' dedim, 'Senin annen... Şermin'in annesi. Senin!' 'Benim annem' dedi. Düşündü. 'Benim annem...' 'Bu baban' dedim, 'Senin baban!'

Bu Osman ağabeyin... Bu Ali ağabeyin... Bunlar İlhan ablanla küçük kardeşin Nevin... Annen, baban, bunlar... Osman ağabeyinle Ali ağabeyin ve sen.' 'Annem... babam' diye başlayarak saydı tek tek fotoğraftakileri. Kiminde şaşırdı tabii, arka plandaki erkek kardeşleri güneş yanığı yüzleriyle birbirlerine çok benziyorlardı. 'Bu kim?' dedi İlhan ablasıyla Nevin'i karıştırıp, yardım bekledi benden. 'O Nevin, öbürü de sensin' dedim. 'O Nevin' dedi. Gösterdi: 'Bu ben... Ben mi?' 'Sensin, evet' dedim. 'Şermin... Ben' dedi, 'Ben... Şermin' durdu. 'Bu? Bunlar?' 'O annen' dedim, 'O baban... Annen, baban, kardeşlerin ve sen. Hepiniz bir ailesiniz. Aile... Sen ve onlar.' Tekrarladı: 'Aile.' 'Bu' diyerek erkek kardeşlerinden birini gösterdi bana. 'O Osman' dedim, 'Öbürü de Ali...' Gözleri parladı. 'Ali ipi tut!' 'O Ali, çocuk Ali' dedim, 'Bu, ağabeyin Ali. Senin büyüğün. Bu da Osman. En büyük ağabeyin.' 'En büyük?' dedi, sordu. Kavrayamamıştı. Anlattım. Altı kardeştiler: İlhan, Osman, Ali, Nevin, o ve fotoğrafta olmayan en küçükleri Sevin. Fabrikalar Caddesi'nde bir evleri vardı, iki katlı, beton bahçeli ve tek erik ağacı. 'Bahçede akşamsefaları gün çekildi mi, ikindi serinliğinde çiçeklerini açardı. Hamamıyla tuvaleti dışardaydı. Ev... Sizin eviniz... Annenin, babanın, kardeşlerinin ve senin içinde yaşadığınız ev. Üst kattaki sokağa bakan pencereli oda, senin odandı. Kitaplarınla, çalışma masanla, gardrobunla, puslu aynasında süslendiğin annenden kalma eski zaman tuvaletiyle... Duvara astığın Türkiye fiziki haritanla...' En küçük bir tepki vermeden dinliyordu beni. 'Bu Suna' dedim albümden göstererek, 'En iyi arkadaşın. İlkokuldan liseye kadar birlikteydiniz. Annesi Mediha Öğretmen olan Suna. Sonra sen Adana öğretmen okuluna gittin, o da İstanbul edebiyat fakültesine... Yoğurt Pazarı'ndaki babanın dükkânı' dedim albümdeki bir dükkân resmini göstererek: 'Babanın dükkânı. Dağ köylüklerinden gelenlerin sürekli müşterisi olan bakkal dükkânı. En çok da Osman ağabeyinin İstanbul'dan getirdiği, Hatice Hanım'ın balmumundan hazır peteklerine meraklı dükkânınız... Ve küçük kardeşin Kamil. Haylaz ve başına buyruk. Her önüne çıkan kıza tutuluveren küçük çapkın. O, şimdi Almanya'da. Evet, ilk gidenlerden. Kalbinden ameliyat oldu. Alman karısı Monika ona iyi bakıyor olmalı. Eskiden bir benzin istasyonları vardı, yaşlandılar ve emekli oldular. Kamil içkiyi bıraktı. Çok içerde, evet... Gecenin bir saatinde Berlin'den telefon ederdi: 'Abla, ben Kamil, sizi çok özledim.

İçkiliyim şu an ama sen beni affedersin. Çünkü benim ablamsın.’ O uzaklardaydı, hiçbir şeyi bilmiyordu, hiçbir şeyden haberli değildi. İlhan ablasının, İzzet eniştesinin öldüğünü bilmiyordu. Evet, merak edilecek bir şey yoktu, herkes iyiydi, herkes yerinde rahattı... ‘Bu annem, bu babam, bu Ali ağabeyim...’ ‘O Osman ağabeyin. Ali, sağ başta... Annenin kucagındaki de küçük kardeşin...’ ‘Adı Şermin...’ ‘Şermin, senin adın.’ ‘Şermin, benim adım.’ ‘Evet! Onun adı Sevin. Adı Sevin. En küçüğünüz...’ ‘Bizim en küçüğümüz. Adı...’ ‘Adı?’ ‘Adı?’ ‘Sevin!’ ‘Sevin!’ ‘Hatırla’ diyordum, ‘Hatırla ve yerini buldur belleğinde. Bunlar senin geçmişin. Senin insanların, senin ailen. Seninle birlikteydiler yıllar yılı, bir arada oldunuz ve bir arada yaşadınız.’ ‘Annem, babam...’ ‘Ve kardeşlerin ve ağabeylerin ve en iyi arkadaşın Suna... Mediha Öğretmen’in kızı...’ ‘Suna... Nerede?’ Suna televizyonlarda, radyoda ve kitaplardaydı. Çok uzaklarda... Fotoğraftaki siyah okul önlüklü, örgü saçlı Suna yanı başındaydı; kol kola girmişlerdi, genç kızlığa geçmenin tedirginliği ikisinin de yüzlerinden okunuyordu.”

“Bu o kadar belli midir?”

“Taşra kızlarında, evet!”

Aralarında bir suskunluk oldu ve büyüdü.

18 Temmuz
Cumartesi

“Bodruma indim, eski gramfonu buldum, yukarı taşıdım. Kolu alt çekmecesindeydi. Bir dolu da taş plak... Birini seçtim, Münir Nurettin Bey’in bir plağıydı: ‘Sarı kurdelem sarı / Dağlara saldım yâri...’ İğneyi indirdim, başladı. Babasının sevdiği şarkılardanmış. Kulak kabarttı. Yüzü değişmedi. Yalnızca dinliyordu. Albümlerden birini aldım, açtım. Siyah beyaz bir fotoğrafta uzun, koyu renk önlüğü ve beyaz dantelli yakasıyla, lisesinin avlusunda gözlerinin içi gülerек bakıyordu. Elinde boru gibi büküğü diploması. ‘Sensin bu’ dedim, ‘Liseden mezun olduğun gün, diplomanla... O günler, İstanbul düşleri içindeydin: Üniversiteye gitmek, doktor ya da avukat olmak istiyordun ama baban razı değildi. Erkek çocuk olsaymışsın, neyse ne; kız başına İstanbullarda yaşayıp okumana evet diyemezmiş... Geceleri çok ağladın, çaresizdin, babanın dediği dedikti. Bir gün, öğle yemeğine her zamankinden erken geldi. Dönerken seni de kattı yanına, İnönü Parkı’na gittiniz. Konuşmadan bir süre parkın çiçekli yollarında gezdiniz. Sonra denize bakan bir sıraya oturdunuz. O günlerde yeni liman yapılmamıştı ve deniz, insanların ayakları dibine kadar sokuluyordu. Baban sana yakın şehirdeki öğretmen okuluna gitmek isteyip istemediğini sordu birden. Cahit Öğretmen bu sabah dükkâna uğrayıp bu akli vermişti. Sevinçle kabul ettin dediğini, sarıldın ve babanın ağarmış sakallı yanaklarından öptün. Gece gözüne uyku girmedi, sabahı zor ettin. Yoğurt Pazarı’ndan ilk otobüse binip gittiniz. Öğretmen okuluna yazıldın. Yatılıydı. Her cumartesi, öğlenleri yine otobüsle eve geliyor, pazartesi sabahı erkenden geri dönüyordun okuluna.’ Büyük bir fotoğrafın kenarına eğretice iştirilmiş bir vesikalık fotoğrafı aldım. ‘Bunu diploman için çektiymiştin. Diploma gününde herkes gelmişti, okulun bahçesindeydiler. Annen, baban, kardeşlerin...’ Bana döndü, bir şeyleri arandı. ‘Annen, baban, kardeşlerin’ dedi.

‘Senin’ dedim, ‘Senin annen, senin baban, senin kardeşlerin...’ İlk fotoğrafı bularak gösterdim tek tek. ‘Benim annem’ dedi. ‘Senin baban ve senin kardeşlerin... Hepsi gelmişler ve törende seni alkışlamışlardı.’ ‘Annem... Babam... Kardeşlerim’ dedi kendi kendine. ‘Burası, Arpaçlar köyü’ dedim. Öğretmen olarak ilk atandığı köy... Açık bir arazi inişli çıkışlı engebeleriyle arkası sıra uzanıp gidiyordu. Dağlar çok gerilerdeydi, görünmüyordu. Önünde tek katlı köy okulunun kerpiç duvarı vardı ve avlusundaki kavaktan direğine bayrak çekilmişti. ‘Toroslar’da bir dağ köyü’ dedim, ‘Okulun, pencereleri camlı, duvarları beyaz badanalı, sıraları, karatahtası, öğretmen kürsüsü olan iki derslikli bir okul. Bitişikteki tek gözcük ev, öğretmenindi. Baban götürdü seni köye, muhtarla tanıştınız, bilgi aldınız. Haftanın altı gününde öğretmenevinde kalacak, yedinci gününü evinizde annen, baban ve kardeşleriyle geçirecektin.’ ‘Benim annem... Benim babam... Benim kardeşlerim’ dedi. Başımı salladım evet yerine. ‘Çocuklar ilk gün senden uzak durmuşlardı, nasıl biri olduğunu kestiremiyorlardı. Sen de aynı tedirginlik içindeydin. Birinci hafta bitmeden birbirinizi tanıyıp sevmiştiniz. Muhtar ne demişti seni okula bırakırken? Öğretmen, çocuklarımız sana emanet, iyi yetiştir, onlara her şeyi öğret, ne dilersen... Ne dilersen, ânında yerine getireceklerdi, sözdü. Birinci cumartesi, muhtar, huylu bir atla geldi okula. Dağ yolları tekin değildi ona göre ve yanına katılıp seni eliyle şehre götürecekti. Öyle de yaptı; o cumartesi ve daha sonraki bütün cumartesilerde... Bir gidişinin dönüşünde yalnızlığını unutasın, avunursun diye, baban sarı bir kanarya armağan etti sana; kuşunla küçücük öğretmenevinde hiç sıkılmadın. Yemeklerini gazlambasının ışığında yer, sofrayı kaldırıp bulaşıkları yıkar, ertesi günün derslerini hazırladıktan sonra yatağına girerek eline bir kitap alır ve uykun gelene dek okurdun.’ Bir başka fotoğrafı ona doğru tuttum; çerçeve içine sığışmak için herkes birbirine yapışmıştı sanki. ‘Bu, Arpaçlar Köyü’ndeki son günün’ dedim, ‘Herkes fotoğrafta; muhtar, köyün ileri gelenleri, ihtiyar heyeti ve öğrencilerin... Yıl bitmiş, tatil başlamış. Baban seni almaya bir ciple gelmişti, bir de müjdesi vardı; şehirdeki Gazi İlkokulu’na atanmıştın. Bu fotoğrafta, bak, seni uğurluyorlar. Bu defa köyün kadınları da girmişler çerçeveye. Üzgünler. Sana alışmışlar, seni sevmişlerdi çünkü. Sen de üzgünsün.’ ‘Üzgünüm’ dedi. ‘Ağlamaya da hazırsın’ dedim. ‘Ağladım mı?’ diye sordu. ‘Belki’ dedim, ‘Bu

fotoğraf çekildikten sonra, belki... 'Ağladım mı?' diye sordu ikinci kez. 'Ağladın mı?' diye ben ona sordum. Bilmiyordu... Anıtkabir'i arkalarına almış, dört kişilik bir gruptular fotoğrafta. Saydım: 'Benim annem, kız kardeşim, sen... Ve annemin kucığındaki de sekiz aylık oğlumuz.' 'Senin annen...' 'Evet' dedim, 'Benim annem... Senin annen bu fotoğrafta yok.' 'Benim annem yok.' 'Çünkü o, baban ve kardeşleriyle başka bir şehirde yaşıyordu. Sen ve ben, biz o sırada Ankara'dayız.' O sormadan ben konuştum. 'Ankara... Evet! Bir süre oturduk o şehirde, sonra ayrıldık.' Albümün sayfalarını çevirirken durdurdu. 'Bu?' dedi. Gösterdiği bendim: İskenderun'daydım, askerliğimi bitirmiştım, ilk kez giydiğim sivil elbiselerle fotoğraftan bakıyordum. Döndü baktı, tanıyamamıştı. 'O halimle sana gelmiştim, Akkahve'de oturmuştuk, ortamızda küçük Sevin vardı, bizi gözetliyordu. Ankara'ya gideceğimi, vedaya geldiğimi söyledim. Buruldun. Temelli, öyle mi, dedin, karşılık bekledin. Temelli, dedim, terhis oldum. Ankara'da bir iş bulacaktım, çalışacaktım. Hayır, bir daha buralara dönmeyecektim. Durup düşündün. Sevin gazozunu yudumluyor, bizi dinliyordu. Celal İnce'nin söylemeye başladığı *Papatya* tangosunun ezgileri arasında uzanıp bir elimi ellerinin üstüne koydum, yavaşça sıkarken, benimle evlenir misin, diye sordum sana. Küçük Sevin başını başka bir yana çevirdi, dediğimi duymaza getirdi. Çok uzun bir süreydi. Bekledim. *Papatya* tangosu bitti ve aynı Celal İnce onun yerine *Suna*, *bakışların çok derin'e* geçti. Abla, dedi Sevin, sabırsızca yerinden kımıldanarak. Ona karşılık vereceksin sandım, ama bana döndün ve tek kelime konuştun: Evet!"

"Ciddi misiniz? Bu kadar çabuk mu?"

"Bu kadar çabuk ve bir anda..."

"Evet dedi ve siz de..."

"Ardından neler olup bittiğini anlattım ona... Ayrıldık ve ben Ankara'ya gittim, bir iş buldular, çalıştım. Her gün mektup yazıyordum ve birbirimize telefon etme şansımız yoktu."

"Albümde o günlerinizin fotoğrafları var mıydı?"

"Buldum ve gösterdim. 'Bak' dedim, 'Burası Gençlik Parkı. Bir pazar günü olmalı. Daire arkadaşlarımla bira parkına gitmişiz ve hepimiz bir masadayız; önümüzde de büyük bira bardakları. Hiç beğenmemiştin, mektubunda, sakladım ve kimselere göstermedim, diye yazıyordun, seni İzzet Eniştem gibi sarhoşun biri sanmala-

rından korktum. Onun yerine bana başka bir resmini gönder ne olur! Gönderdim. Vesikalıktı. Sonra o vesikalığı negatifinden çoğalttırarak nikâh cüzdanımızda, resmi nikâh defterinin birbirimize bakan sayfalarında kullanmıştık. Beni istet, diye yazdın: Mektubun iadeli taahhütlüydü, sabırsızlığın yazının bozukluğundan belliydi. Senden ayrıldığımın altıncı ayındaydık. ‘Beni istet çünkü başkaları araya giriyor, istemiyorum, çünkü ben seni seviyorum, diyordun. Seni seviyorum’un altını kırmızı mürekkeple iki kez çizmiştin. Güzel bir mayıs sabahıydı, ağabeyimle otobüse bindik ve yollara düştük. Haberliydin. Saatinden önce Akkahve’ye gelmiştin. Ben de geldim. Etraftan bakmıyor olsalar sana sarılacağım, kendimi tutuyorum, dedin, geldin ya, önemli olan o; bu gece ağabeyinle bize gelin, bekliyorlar ikinizi de... Bir aksilik olmayacak, değil mi diye sordum. Olmayacak, hayır, dedin. Akşam, yemek saatini biraz geçe size geldik. Kapıyı bize Nevin açtı, buyur etti. Ankara’dan gelirken bir kutu Hacı Bekir şekeri almıştık, verdik. Ağabeyim zamanı iyi hesaplamıştı, seni bana istedi. O geceden sonra iki gün daha kaldık. Sizinkilerden evet karşılığı geldi. Limonatalı, pastalı bir nişan töreni yapıldı, parmaklarımıza yüzüklerimizi taktılar.’ Sol elini aldım, parmağındaki yüzüğü gösterdim. ‘Bunu’ dedim. Kendi elimi kaldırıp yüzüğümü ona doğru tuttum. ‘Bunu da’ dedim.”

“Ne yaptı o zaman?”

“Hiç beklemediğim bir şey... Sokuldu ve başını göğsüme yasladı.”

“Ağlamıştır...”

“Görmedim. Kıpırdamaktan korkuyordum.”

19 Temmuz
Pazar

“Her şeyi biliyorum, dedim, saf saf yüzüme baktı. ‘Anlamazlıktan gelme, beni aldattığını biliyorum’ diyerek ekledim.”

“Evdeydiniz ve ikinizdiniz.”

“Hayır, yazlıktaydık; evet, ikimizdik.”

“Siz böyle deyince inkâr etti mi?”

“Önce sizin dediğinizi yaptı ama kendimi kandırmamakta kararlıydım. Bir şeyler olmuştu, yaşanmıştı bu; sonrasında ne olacaksa olacak, ne yaşanacaksa yaşanacaktı.”

“Neler oldu?”

“Erkeksiniz ve merak ediyorsunuz...”

“Bu doğal bir şey değil mi sizce de?”

“İnsanın kendi kendisini kandırmaması mümkün mü?”

“Kişiye göre değişir diye düşünüyorum.”

“Ben yalnızlık ve terk edilme korkusu içindeydim.”

“O?”

“O umurumda bile değildi. Ben korkumu yenmeliydim, o da hatalarından bir ders almalıydı. Haksız mı düşünüyordum?”

“Devam edin!”

“Ayrılmalıydık.”

“Kesin kararlı mıydınız? Yani siz demek istiyorum...”

“Yalnızlığımın başa çıkmamın başka yolu yoktu. O da bir bedel ödeyecekti. Rız gelmeliydi. Denge buydu, başka bir şey olamazdı.”

“Erkek açısından bakıldığında...”

“Sözünüzü kesmek istemezdim, affedersiniz, yani bu yüzden onu terk etmek istememi yeterli bulmuyor musunuz?”

“Ben sizin yerinizde değilim.”

“O da ‘Beni bunun için mi terk edeceksin?’ diye sordu, şaşkındı. ‘Yüzünü ve kim olduğunu bile hatırlamadığım bir kadından ötürü mü?’ dedi. ‘Bu kez affetmek niyetinde değilim’ dedim yüzüne

karşı. Ya bir daha tekrarlamazsaymış... Ya kendisini affettirmeyi denerseymiş... Hayır, inanmıyordum. Değişecek olsaydı değişirdi zaten. Bana söz vermeler kalkmasını da istemiyordum. Evet, beni seviyordu, ben de onu seviyordum. Buna karşılık değişmesini beklemiyordum artık. Söz vermelerin zamanı çoktan geçmişti. Hepsi de tutulmayan sözlerdi. Yerine getirilmeyen ve asla getirilmeyecek sözler... Sizi aldatan, sürekli sizi aldatmayı deneyen birileriyle yaşayabilir miydiniz? Ben yaşayamazdım, yaşamak da istemiyordum. ‘Peki’ dedi, ‘Kararlısın ve bundan dönmeyeceksin...’ ‘Kararlıyım ve bundan dönmeyeceğim’ dedim. Elimde havlum, denize yürüdüm. Yaz ortalarında bir gündeydik.”

“Biz yazı bitirmek üzereydik... Havalar bozmuştu ve akşamüstlerine doğru üşütücü bir serinlik çıkıyordu. ‘Bu da biziz’ dedim. ‘Biz... Sen ve ben... Osman ağabeyinin çektiği bir fotoğraftı. İkizkuyular’da Adana’dan gelip Ankara’ya devam edecek otobüsü bekliyorduk. Nikâhlık fotoğraflardaki kıyafetlerle değildik. Otobüs geldi, Osman ağabeyinle sarmaş dolaş oldunuz, otobüse bindik, yolu tuttuk... Bu, evsahibimiz Avni Dökmeci’ydi. Müjde Sokağı’ndaki İlkesen Apartmanı’nın sahibi. Bodrum katı bir daireydi, nohut oda bakla sofa. Gelirken getirdiklerin gösterişli şeyler değildi ama gerekli şeylerdi hepsi de. İlk yaptığın yemek pilavdı, dibi tutmuştu. İlk ütün, skoç takımımın pantolonuydu ve yakmıştın. Üzıldün, çok ağladın. Ben hiç üzülmedim. Seni seviyordum ve pilav da, pantolon da umurunda değildi. Radyomuz yoktu, taksitle aldık. Sana kalın bir manto gerekiyordu kış için, onu da aldık; taksitle. Sinirli miydin o ilk yıllarda? Evet! Hiç belli etmiyordun ama üzülüyardun sen de. Haftada iki kez kasaptan iki yüz elli gram et alıyorduk. Dükkânın boş vaktini kolluyordun; müşteri varsa ya da biri üstüne gelse, siz onlara bakın, benim zamanım var, beklerim, diyordun. Herkes gittikten sonra ezik ve yüreğin buruk, bana da iki yüz elli gram lütfen, diyordun... Bu, hamile olduğunu bana söylediğin gecenin ertesi günü kapı önünde çekilen fotoğrafın. Daha bir şey belli değil pek, yine de biz biliyorduk ve mutluyduk. O gece sofradaki olağandışı hallerinin geç de olsa farkına varmıştım. Bir kere et vardı; üstelik köfte değil, izgara biftekti. Sonra yanında üstü kaşar peyniri rendeli makarna, onun yanında tepeleme kıvırcık salata ve onun yanında iki şişe Ankara birası... Hayrola diye sormadım sana. Sen de bekledin inadına ve inat ettin. Sonunda, piyango mu çıktı bize

diye sorsana bakalım, dedin. Piyango mu çıktı bize bakalım, diye sordum. Sayılır, dedin. Ne kadar, dedim. Önemsemezmiş gibilerden bıçağı aldın, tabaktaki etini keserek, gözlerini kaldırmadan, baba oluyorsun, dedin. Elimdeki bira bardağını bıraktım, yüzüme bak, dedim. Yüzüme baktın. Tıpkı bir yıl öncesinde, o deniz kıyısı kahvesinin bahçesinde, benimle evlenir misin diye sorduğum andaki gibi gözlerini gözlerime diktin. Bir süre bakıştık. Sonra kahkahalarla gülmeye başladık. Seni yerinden kaldırdım, kollarımın arasına aldım. Teşekkür ederim, dedim, ağzından öptüm...”

“Biliyor musunuz, o gün bir an için yoluma dursa, denize gitmemi engellese, omuzlarımdan kavrayıp gözlerimin içine baksa, sonra eğilip beni dudaklarımdan öpse...”

“Onu affeder miydiniz?”

“Bilmiyorum... Hiç bilmiyorum.”

20 Temmuz
Pazartesi

“Bu tren’ dedi, bir görüşte yeri tanıması beni şaşırttı. Fotoğrafta tren yoktu, Ankara Garı’ndaydık gerçi ama tren çoktan gelmiş, yolcularını boşaltmış ve çekilmişti. Bütün peronlar boştu. ‘Tren yok’ dedim, ‘Tren gitmiş, yok!’ ‘Tren gitmiş’ diye tekrarladı, ‘Tren yok.’ ‘Bak, burada beşimiz bir aradayız: Annem, kucağında yeni doğan oğlumuz, küçük Esin, sen ve ben’ dedim, anlattım. Dinledi. ‘Tren gitmiş’ dedi. ‘Gitmiş, çünkü sizi getirdi, sonra gitti’ dedim, ‘Mersin’den geldiniz... Oğlumuz Fındıkpınarı yaylasında doğdu, annenlerin evinde.’ ‘Fındıkpınarı?’ diye sordu. Albümde başka fotoğraflar da olacaktı. Buldum. Çok sonra çekilmişlerdi: Takvim yapraklarındaki yaylalara benziyordu. Bir tahta köprüye yakın, o ayakta, oğlumuz kollarının arasında, ben de çömelip hafifçe dizlerimi kırmışım. Burası, Fındıkpınarı yaylasıydı. ‘Tren gitmiş’ dedi. Albümü bıraktım, içimi çektim. Tren hangi cehenneme gitmişse gitmişti. O gittikten sonra hatıra olsun diye makinemi birilerine verip fotoğrafımızı çekmesini rica etmiştim. Ama tren gitmişti, peronda bizden başka kimse kalmamıştı. ‘Tren gitmiş’ dedi, ‘Tren gitmiş!’ ‘Gitmişse gitmiş, ne olacak yani?’ dedim, ‘Trenler gelirler ve giderler. Biz bu fotoğrafı çektiğimizde tren gelmiş, gitmiş. Ne yapalım, ne istiyorsun?’ Elimde olmadan sesimi yükseltmişim. Kelimelerin anlamlarını tam olarak kavrayamıyordu ama sesimin tonundaki sertliğin farkındaydı. ‘Tren gitmiş!’ dedi sesini alçaltarak. ‘Allah belasını versin o trenin!’ diye bağırdım, ayağa fırladım birden... ‘Evet, gitmiş. Gitmiş! Gitmiş! Gitmiş! Nereye gittiği kimin umurunda? Dünyanın öbür ucuna, cehenneme gitmiş. Onu geri getiremeyiz. Onu geri getirmemi mi istiyorsun benden? Yapamam. Çünkü gitmiş, tamam mı? Gitmiş!’ Sinirimden titriyordum. Hiçbir şey anlamıyordu; hiç, hiç, hiç, hiçbir şey... Anlamıyordu ve ben de anlatamıyordum. Pencere önüne gittim, görmeden dışarılara baktım.”

“Onu kırdınız...”

“Başka ne yapabilirdim? Tükenme sınırına geldiğim ortadaydı. Arkam dönüktü. Bir gürültü duydum: Düşmüş. Yerinden zorlanarak kalkmış, birkaç adım atmış, düşmüş. Yana doğru, bir kalçasının üstüne... Başı çevrikti. Yetiştim. Tutup kendime döndürdüm. Daha doğrusu döndürmeye çalıştım, ağırdı, kaldırmayı denedim, başaramadım. Karşısına oturdum. Sırtımı duvarın soğukluğuna verdim. Yüzünü saçları örtmüştü. Kesik kesik soluyordu. Kollarından kavradım, yeniden kaldırmayı denedim; gücüm dışındaydı. Kendini bırakmıştı, ağırlığı ordan geliyordu. Sırtımı duvardan aldım, yanına uzandım. Saçlarını ayırdım. Gözleri kapalıydı. Soluklarımız soluklarımıza karışıyordu. ‘Hadi, aç gözlerini ve bana bak’ dedim, ‘Kızma sakın, e mi! Ağlama da... Evet, tren olmalıydı o fotoğrafta, mutlaka olmalıydı. Fakat bizi beklemedi, acelesi varmış, gitti. Uzun bir yola gitti o. Bir dahaki fotoğrafımıza kadar gelmedi. Belki geldi, biz yoktuk o geldiğinde.’ Yanaklarında kurumakta olan gözyaşlarını sildim. ‘Hadi, aç gözlerini’ dedim. Ve açtı. İçlerinde ne geçmiş vardı, ne bugün ve ne de gelecek. ‘Tren gitti’ dedi. ‘Bir gün’ dedim, ‘Gelip ikimizi alacak, bir yerlere götürecekt. Nereye olursa. Belki Berlin’e... Belki Üsküp’e, belki...’ ‘Ohri’ye’ dedi. ‘Ne?’ dedim doğrularak, ‘Nereye?’ ‘Ohri’ dedi... Göle trenle mi gitmiştik, Lütfü’nün arabasıyla mı? Hatırlayamadım. ‘Önce Üsküp’ dedim, ‘Vardar kıyıları ve kırmızı karanfilli park. Eski köprü... Çarşı...’ Ben konuştukça gözleri parlamaya başlamıştı. ‘İhlamurlu sokaklar ve bütün pencereleri ırmağa karşı Grand Hotel. Makedonca şarkılar söylenen bahçesi...’ ‘Ohri’ dedi yeniden. ‘Yolumuz üzeriydi, Kamran Tahir’lerin Mavrova’daki villasında iki gece kalmıştık. Çam ormanları içindeydi, ağustostu, uykumuzda üşümüştük.’ ‘Ohri’ dedi. ‘Evet, sonra Ohri, büyük göl... Bir kıyısından öbürüne süslü vapurlar gidip geliyordu. Biser Oteli’ne inmiştik.’ ‘İnci’ dedi. Hatırladım: Biser’in anlamı inci idi. ‘Tanrım’ dedim kalbimden doğru gelen bir dalgayı bastırıp, ‘Biser, gerçekten inci demek. Bunu biliyorsun, söylemişlerdi.’”

“Gerçekten mi?”

“Gerçekten... Yanına uzandım, yüzümü sakladım, görmesin istedim.”

21 Temmuz
Salı

“Telefonda konuşuyorduk... Birden ‘Eskiden beri yazar mı olmak istemiştiniz?’ diye sordu.”

“Sahiden istemiş miydiniz bunu?”

“İyi konuşmayı tercih ederdim ama becerdiğimi söyleyemem. O zaman yazar olmayı düşündüm.”

“Ona göre, olmuş muydunuz?”

“Beni kışkırtıyordu, ille de yazmamı istiyordu. Yazarlık düşlerimin giderek yıkılmakta olduğunu fark ettim. Anlatacak bir şeyim yoktu, yazacak bir şeyim de.”

“Yazmak... Bilemiyorum, bana hiç kolaymış gibi gelmiyor.”

“Denemiştım fakat o an kendi kendimleydim, bir başkası için yazmıyordum. Bu da hoşuma gidiyordu. Küçük bir kitapçık bile çıkarmıştım. Kendi paramla, masraflarını karşılayarak.”

“Güzel bir kitap mıydı sizce?”

“Küçük, avuç içi kadar bir kitap; pembeye çalar bir renkte kapaklı. Üstünde hayal meyal bir ağaç resmi vardı.”

“Ne ağacı?”

“Kavak olabilir... Galiba kavaktı.”

“Ne anlatıyordunuz?”

“Çok şey ya da hiçbir şey.. Konu bendim. Kendi benimle hesaplaşmam yani. İçini kendime ait, kendimin olan ne varsa onlarla doldurmuştum.”

“Biraz bencilce bir davranış galiba...”

“Olsun! Öbür yazarlar ne yapıyorlar sanki? Benim yaptığımdan fazlasını mı? Sanmıyorum.”

“Ona ne dediniz?”

“Yazar olmak istemediğimi.”

“Anlatacaklarınız o kadar az mıydı?”

“Yaşamıyordum ki...”

“Bana çok şey anlattınız...”

“Onlar yaşadıklarım mıydı, yaşamayı düşlediklerim miydi acaba?”

“İkisi de belki...”

“Belki.”

“Oysa biz yaşadık ve yaşıyorduk. Her gün aynı şeylerdi ya da birbirlerinden pek az farkı olan şeyler. Albüm... Fotoğraflar, ben ve o. Yerimizde mi sayıyorduk, bir arpa boyu gidebiliyor muyduk, ikimiz de bilmiyorduk. Fotoğraflara bakıyorduk: ‘Bu annen... senin annen. Bu senin baban. Bu sensin. Bu ben.’ Beyaz bir Volkswagen’le Avrupa yollarındaydık. Renkli bir fotoğrafta Batı Berlin’den Doğu Berlin’e geçmiştik, fısıkyesi yüksek bir havuzun başındaydık. Kardeşi Kamil’le sarmaş dolaş, objektife bakıp gülmüşlerdi. ‘Bu Kamil... Almanya’daki kardeşin. Yanındaki, Alman karısı Monika.’ Nevin’le kocası Ethem’in bir stüdyo fotoğrafçısında baş başa çektiirdiklerini gösteriyordum: ‘Nevin ve enişten Ethem...’ ‘Nevin... Ethem...’ ‘Nevin, senin küçüğün, Ethem de onun kocası’ diyordum.”

“Bu, böyle nereye kadar sürdürüldü?”

“Hiç bilmiyorum.”

“Ama bir ara bir şeyler olmuştu... Olmamış mıydı?”

“Yine oldu. Farklı bir şeyi denedim. Denedim diyorum ama bilerek değil; teybe Julio Iglesias’ın bir kasetini koymuştum, *Por un poco de tu amor*’u söylemeye başlamıştı: Eski bir şarkıcı ve eski bir şarkı... Kulak kesildi, yerinde dikildi. Ben o sıra albümde tanıdık fotoğraflar arıyordum. Elimi arandı yatağının üzerinde, buldu ve tutup sıktı. ‘Julio Iglesias’ dedi, ‘Bu, o!’ Gittim, sesi biraz daha açtım. Dalmış, dinliyordu: *soy un truhán, soy un señor..* ‘Bu, o’ dedi. Upuzun bir kumsaldaydık, gün iniyordu, çevrili bir sandalın önündeydik, bütün gün esen deli rüzgâr dinmişti. Az ilerimizdeki plaj gazinosunun hoparlörlerinden Julio söylüyordu. ‘Muzaffer dede’ dedi. O gün o da bizimle birlikteydi, susmuş, denizi gözlüyordu, daha ölümüne en az beş yıl vardı. Başını çökmüş omuzları arasına almış ne düşünüyordu, kim bilir! ‘Muzaffer dede yok’ dedim, ‘O yok artık. Öldü...’ ‘Esin?’ diye sordu. ‘O, burada. Az önce gitti... Evine.’ Muzaffer dede demişti, hatırlıyordu. Julio Iglesias demişti, hatırlıyordu: Onu ve Davutlar Köyü’nü, Kuşadası’nı. ‘Yürüdük’ dedim, ‘Julio’nun şarkısı bitmişti, kıyıdan başlayıp en ucundan da görünen fenere kadar gittik seninle. Avdan dönen balıkçı teknelerini tahta

iskeleye çıkıp karşıladık. Hava iyice karardı, üşüdün. Ceketimi çıkardım, omuzlarına verdim. Bana baktın ve çok iyisin, dedin.”

“Ben de katılıyorum buna.”

“Esin’i aradım, sofrayı kuruyormuş. ‘Gelirim’ dedi ve çabucak geldi. Önünde durduk. ‘Bak, bu Esin’ dedim. Bize çok uzun geldi Esin’i tanınması. Esin de bekliyordu... Gitti, diz çöktü. ‘Yenge’ dedi, ‘Ben, Esin... Annemin ölmeden önce sana emanet ettiği küçük Esin.’ ‘Esin’ dedi, ‘Küçük Esin!’ ‘O, evet! Annem, ameliyata girerken, küçük Esin’ime iyi bak, bana bir şey olursa ona sahip ol, demişti sana; hatırladın mı?’ ‘Küçük Esin’ dedi. Uzattığı elini tuttu Esin, dudaklarına götürdü, öptü. ‘O Esin’ dedi, ‘O Esin, yenge!’ ‘Küçük Esin, küçük Esin’ diye tekrarladı birkaç kez; sonra uzanarak kız kardeşimi kendine çekti, kollarının arasına aldı. Bir yandan sarılmış sıkarken bir yandan da kucağında sanki bir bebek varmışçasına onu göğsüne bastırmış, sallıyordu. ‘Küçük Esin... Küçük Esin!’”

“Yazar olmak istemiyorum!” dedi telefonu kapatırken.

22 Temmuz
Çarşamba

“Anladım; kimi anlar değerliymiş benim için, kimileri değersiz. Düşlerini kurduğum anlarım olmuştu ve özeldi. Uzun sürmüş düşlerdi bunlar. Onlar gerçekleşene kadar nice başka anlarımız gelir ve geçer. O gelip geçen mi, yoksa gelecek olan anlar mı değerlidir?”

“Her birinin kendine özgü bir yeri vardır.”

“Haklısınız. Ben bunu fark edene kadar...”

“Başka, fakat hiç beklemediğiniz güzel anları kaçırdınız.”

“Fark etmemişseniz... Elinizden ne gelir ki?”

“Size kendini fark ettiren anlar da vardır.”

“Ne gibi?”

“Ben öyle bir an peşindeydim. Albümün içinden kasıtlı olarak iki çocuk fotoğrafı seçtim: biri, bir kitaplığın başında gösteriyordu onu, elini kitaplara uzatmış, alayım la almayayım arası bir duraklamadaydı. Galiba üç buçuk yaşının içindeydi.”

“Öbürü?”

“Öbüründe birbirlerine sarılmış o ve o vardı. Önce birinci fotoğrafa baksın istedim. ‘Kim?’ dedi. ‘Kim?’ dedim.”

“Tanıdı mı?”

“Hayır!”

“İkincisini?”

“Elimden aldı fotoğrafı, ışığa tuttu, baktı. ‘Hadi’ dedim içimden, ‘Hadi, biri sensin, biri de oğlumuz. Tanı!’”

“Tanıdı bu kez, değil mi?”

“Tanıdı. Annelik güdüsüyle olabilir... ‘Bu, benim’ dedi, parmağı kendisinin üstündeydi. ‘Öteki kim?’ diye sordum. ‘Öteki... Öteki Zafer’ dedi; doğru mu söyledim, bildim mi gibilerden bakıp bekledi.”

“Oğlunuzun adı, Zafer miydi?”

“Evet!”

“O zaman... Gerçekten tanımıştı.”

“Yeniden gösterip tekrarladı: ‘Bu benim, bu Zafer!’ Başımı salladım, sevinçten ve şaşkınlıktan titreyen bir sesle ‘Evet’ dedim, ‘Doğru! O sensin, öbürü de oğlumuz, Zafer.’ ‘Oğlumuz... Zafer’ dedi... Anlattım: Biz evlenmiştik, Mersin’de; hatırlamış mıydı? Ankara’ya getirmiştik onu, hatırlamış mıydı? Müjde Sokağı’nda oturuyorduk hani, bir bodrum katında... Hatırlamış mıydı? Hamile kalmış; bir gece donattığı sofranın başında bana haber vermişti; doğum için annesine gitmişti, yaylada doğurmuş ve bir oğlumuz olmuştu; hatırlamış mıydı? Anlattım: Bebek büyümüştü, dişleri çıkmıştı, anneden önce baba demişti; hatırlamış mıydı? Faruk Ağabey, bir çocuk arabası hediye etmişti ve ilk kez Müjde Sokağı’nı kucakta değil, arabayla geçerek caddeye çıkmışlardı; hatırlamış mıydı? Anlattım: Bebek, vaktinden önce diş çıkarmış, yürümüş, herkesi şaşırtmıştı; hatırlamış mıydı? Kısacık yıllardı onlar ve şimdi artık gerilerde kalmış bir eylül ayının sonunda, bir gün bebek, bebeklikten çıkarak siyah önlüklü, beyaz yakalı, elinde defter, kalem ve kitap dolu çantasıyla tam bir ilkokul öğrencisi olmuştu; hatırlamış mıydı? Anlatım: İstanbul’a gitme ve yerleşme düşümüz vardı, bunu gerçekleştirmiştik; hatırlamış mıydı? Harbiye’de, Cebeltopu Sokağı’nda bir apartmanın ikinci katında oturuyorduk. Evsahibimiz dişçi Yertvart’tı. Bankalardan birine memur girmişti; hatırlamış mıydı? Annem ölmüştü; hatırlamış mıydı? Osman Ağabeyi canına kıymıştı; Nevin ve Sevin evlenmişlerdi; Kamil, Almanya’daydı ve dönmeyecekti; annesi, nedeni belirsiz bir hastalık yüzünden üç gün içinde ölmüştü, haber aldıkları gün, gece otobüsüyle cenazesine gitmişlerdi; hatırlamış mıydı? Albümden oğlumuzun düğün gününde çektiğimiz fotoğrafı buldum. ‘Oğlumuz, gelinimiz, sen, ben, dünürlerimiz... Ve Esin’le kocası...’ Hatırlamış mıydı acaba? ‘Bu?’ diye sordu. ‘O, gelinimiz’ dedim, ‘Oğlumuzun eşi.’ ‘Selen’ dedi. Ah, hatırlamıştı. ‘Saçları kızıl... Yüzü çilli...’ Hatırlamıştı. Evet, saçları gerçekten kızıldı; yüzü ve yakası açık gelinliğinden görünen omuzları çilliydi. Bakışlarıyla soruyordu. ‘Hayır’ dedim, ‘Onlar buradan taşındılar, kendi evlerindeler şimdi. Çocuklarıyla birlikteler...’ ‘Çocuklar?’ dedi. ‘Torunlarımız’ dedim, ‘İkisi de kız; biri üç buçuk, öbürü bir buçuk yaşında.’ Büyüğün bir fotoğrafını aradım aceleyle. Bir motorsikletin üstüne binmiş, fotoğrafı çeken babaannesine gülümsüyordu. Mutluluğu çok belliydi. ‘Bu, büyük torunumuz’ dedim, ‘Almila...’ Fotoğrafın üstünü avcunun içiyle

okşadı. ‘Motosiklet’ dedi, ‘Korktu.’ ‘Fotoğraftaki Almila korkmuyor’ dedim... Bir gün ikisi el ele tutuşarak gezmeye çıkmışlardı; küçük kız bir motosiklet görür görmez babaannesinin arkasına geçip saklanıyordu. O gün kaldırıma dayalı bekleyen bir motosiklet görmüşler ve yanına gitmişlerdi. Korkusunu yensin diye Almila’ya ne diller dökmüştü, ne diller... Sonunda razı getirmiş, kızı motosikletin üstüne oturtmuş, bir de fotoğrafını çekmişti; hatırlıyor muydu? ‘Korkmadı’ dedi, ‘Kaçmadı, motosiklete bindi, bana güldü.’ ‘Bu fotoğraftaki gibi’ dedim. ‘Evet, bu o’ dedi. Başım la onayladım.”

“Yoruldunuz mu?”

“Siz?”

“Yarına kadar bekleyebilirim...”

23 Temmuz
Perşembe

“Gece uyandım; yatağında sessiz hıçkırıklarla ağlıyordu. Koltuğumda doğruldum, gidip ışığı yaktım; ışıkla bir, yüzünü duvara çevirdi. Usulca sokularak sarıldım. ‘Niçin?’ dedim, ‘Neyin var, niye ağlıyorsun?’ Omuzlarını kaldırdı, indirdi. ‘Dön bana’ dedim, dönmedi. ‘Almila’ dedi, ‘Düşümde gördüm, ağlıyordu.’ ‘Ama düşünde’ dedim. ‘Motosiklet görünce yine koşup bana geldi. Ağlıyordu’ dedi. Arkasını getirmesine meydan vermedim, hızla döndürdüm. ‘Sen... Sen Konuşuyorsun’ dedim.”

“Gerçekten bunları böyle mi söyledi size?”

“Belki biraz daha az düzgün olarak...”

“O kadarla da kalmadı...”

“Ah, şaşkındım, ne yapacağımı bilmez bir durumdaydım. Başka şeyler de söylüyor muydu, konuşarak neler anlatıyordu? Farkında değildim. Almila’yı hatırlamıştı; üstelik motosikletten korktuğunu, kaçıp ona sığındığını... ‘Ama’ dedim, ‘O, korkusunu yenmişti. Onu motosiklete bindirmiş, fotoğrafını bile çekmiştin. Hatırlamadın mı?’ Albümü getirdim, Almila’nın o fotoğrafını buldum. ‘Gülüyor’ dedi. ‘Artık korkmuyor da’ dedim. ‘Artık korkmuyor mu, gerçekten mi?’ ‘Evet’ dedim, ‘Hiç korkmuyor. Gerçekten.’ ‘Ağlamamalı mıyım?’ diye sordu. ‘Hayır’ dedim, ‘Çünkü o büyüdü, hiçbir şeyden korkmuyor.’ Albümü elimden aldı, gözpınarlarında yaşlar hâlâ duruyordu. ‘Sabaha çok var’ dedim, ‘Hadi, aç albümü ve bana içindeki fotoğraflarda kimler var, bir bir söyle!’”

“Çok insafsızsınız, bu bir sınav...”

“Bilerek değildi... ‘Bu, kim?’ dedim. Parmağımın yanına parmağını koydu. ‘Kim?’ diye sordu. ‘Sen söyle’ dedim, ‘Kim?’ ‘Bu adam’ dedi, babasını işaret ediyordu. “O bir adam, evet’ dedim, ‘Fakat kim?’ Pek emin değildi. ‘Babam... Benim babam’ dedi. Sarı saçlarını toplayıp kulakları arkasına götürdüm. Zülüflerinden

öptüm. ‘Onun yanındaki, peki?’ dedim. ‘Benim annem mi?’ dedi yüzünü yüzüme yaklaştırarak. Öpmemi bekliyordu. ‘Senin annen’ dedim. ‘Bu, ben miyim?’ Sahiden de oydu. Tanımıştı. ‘Öbürleri de kardeşlerin... Osman ağabeyin, Ali ağabeyin, kızlar; İlhan, Nevin, Sevin ve sen. Kucaktaki de Kamil sanıyorum. Ya da en küçüğünüz Sevin’ dedim. ‘Kamil gitti’ dedi, ‘Gitti mi, nereye gitti?’ ‘Almanya’ya’ dedim, ‘Berlin’de yaşıyor artık.’ Berlin bir şeyleri çağrıştırdı ona. Yazlardan bir yaz, aylardan bir haziran; beyaz Volkswagen’imizle dere tepe demeyip, karlı dağlar aşip, durgun göllerin derin kıyılarından geçip, orman çeşmelerinden soğuk sular içerek günlerden bir perşembe, Berlin’e varmıştık. ‘Monika’ dedi, yanağını uzattı bana doğru. Öptüm. ‘Kamil’in Alman karısı’ dedim, ‘Aferin sana, hatırladın!’ Parmağını aldım, kendisinin üzerine götürüp bıraktım. ‘Bu sensin’ dedim, ‘O, Monika.’”

“Şaşırmıştır.”

“Sabaha kadar oturduk. Ben sordum, o söyledi. Kimilerini tanı-mıştı, kimilerini birbiriyle karıştırıyordu. Çocuk gibiydi, torunların-dan biri gibi. Bildi mi yanağını uzatıyor, onu öpmemi istiyordu. ‘Bildim mi?’ ‘Bildin!’ ‘Yine öpecek misin?’ ‘Tabii’ diyor ve öpüyordum.”

“Kaç kez?”

“Saymamıştım. Bilememekten ve bu yüzden onu bir daha öp-meyeceğimden korkuyordu, bunu görüyordum. Öptüğümde se-viniyordu ama bu, bildiğinden değil, onu öpmüş olmamdandı.”

“Sonuçta o da bir kadındı, neden olmasın?”

Karşılık gelmedi. Düşünüyor olabilirdi.

24 Temmuz
Cuma

“Herhangi bir ülkenin herhangi bir şehrinde kaybolmak güzeldir, hoşuma gider. Geldiğim yönü unutmamak için kimi işaretler koyarım kendimce, yine kaybolurum. İnsan kaybolmayı sever mi bu kadar, bilmiyorum. Ben seviyorum.”

“Kaybolmaktan kurtulayım derken hiç bilmediğiniz başka yerleri keşfetmek, bence de hoş olsa gerektir.”

“Hiç başınıza geldi mi?”

“Farkında olmadan... Evet! Sofya’da bir arkadaşımı arıyordum, bir defasında kayboldum. Oysa her geçişimde durur ve ziyaretine giderdim. Evi bana çok kolay bulunur bir yerdeymiş gibi gelirdi. Çünkü beni ona götüren caddenin başında bir Bulgar kahramanının at üstünde, savaşa giden bir heykeli vardı. Oradan yürüyüp saptım mı, evi elimle koymuş gibi bulurdum... Ama bulamadım.”

“Heykeli kaldırmışlar mı yoksa?”

“Hayır, dönüşümde bildiğim yerlerden geçerken onu gördüm, hep yerinde duruyordu.”

“Nasıl bulamadınız?”

“Sonradan farkına vardım; Sofya’da atlı kahraman heykelleri o kadar çoktu ki... Eski zaman kıyafetleri içinde hepsi birbirinin eşiydi ya da bana öyle gelmişti.”

“Ben başka bir şey daha yaparım: Gittiğim her yabancı şehirde, sabahın en erken bir saatinde kalkar, dolaşa dolaşa bir meydanlık ya da bir park bulur, oturup şehrin insanlarla nasıl uyandığına bakarım. Uykulu gözlerimin önünden dalgalar halinde her çeşit insan geçer. Erkekler... Kadınlar ve genç kızlar... Okul çocukları... Tramvaylarla... Otobüslerle... Arabalarıyla... Bisikletleriyle...”

“Bir şehri uyandırmak... Güzel olduğuna inanıyorum. Tabii bu, size yabancı, tanımadığınız bir şehirse... Aynı şehirde yıllarca yaşı-

yor olmak sizi o şehrin bir parçası yapar; bütünü içinde kaybolur, hatta yok olur gidersiniz.”

“Değişimler sizi etkilemez mi?”

“Pek değil.”

“İki yıl bir evde, bir insanla kapalı yaşarsanız... Bu mümkün olabilir mi?”

“Geleniniz gideniniz vardı.”

“Onlar da alışmışlardı; geliyorlar, biraz oturuyorlar, hep bildik sözler edip yine gidiyorlardı. Siz kalıyordunuz: Aynı insanla; aynı oda, aynı pencere, pencereden görünen aynı manzara, aynı gökyüzü, aynı gündüzler, aynı gecelerle...”

“Yalnızlık sizi üzüyordu.”

“Sizi?”

“İnsan yalnızlık dediğimiz şeye aldırmamayı öğreniyor.”

“Sanmıyorum, hiç değilse kendi adıma.”

“Siz dünyanın merkezi değilsiniz.”

“Herkes odur. Dünya herkesin çevresinde tek tek dolaşır. Bunu böyle biliriz. Aynaya bakın, sizi kuşatmış, çevrenizde dönen bir dünyanın varlığını hissedersiniz. Aynadaki siz, bunu size gösterir zaten... Ona bunu öğrettim. Zaman aldı. Önce herkesle birlikte kendini tek bir dünyada yaşıyor sanıyordu. Bundan kurtardım onu, onun da özel bir dünyası vardı ve bu dünyayı tanıması gerekiyordu. ‘Bana yardım et, seni giydireyim’ dedim. Yatağından kaldırdım, ter kokan geceliğini çıkardım. İki eliyle göğüslerini kapadı, sutyenini istedi.”

“Sutyenini mi? Biliyor muydu ne olduğunu?”

“Elleriyle göğüslerini kapıyor olması bir güdü utanmasıydı, belki de üşümüş olmasından. Sutyenini kendisi istedi, elini uzattı, ‘Ver!’ dedi. Getirdiklerim arasında rastgele seçilmiş bir kaşkorse, bir kombinezon, bir de uzun, pamuklu bir kadın atleti vardı. Kaşkorsesini alırken karşı çıktı burnundan gelme bir sesle. ‘Bunu değil mi?’ diye sordum. Başını salladı. ‘Bunu mu?’ dedim, sırayla kombinezonu ve ardından da pamuklu atleti gösterip. ‘Ver!’ dedi. Geride kalan sutyendi. ‘Evet’ dedi. ‘Bu ne?’ dedim verirken. ‘Ne?’ ‘Sutyen!’ ‘Sutyen...’ dedi o da. Sonra yılların unutulmamış alışkanlığıyla sutyeni omuzlarından geçirdi, göğüslerini yerleştirip düzeltti, sırtını döndü bana, bekledi öyle. Kopçalamamı istiyordu. Kopçalamamı istiyordu. ‘Gidiyoruz,’ dedim, koluna girdim, ayağa kalktı bana tutunarak. ‘Sokağa çıkıyoruz, evden kurtuluyoruz’ dedim... Sokak,

bir yabancı şehrin sokağı gibi şaşırttı onu, güneşi ilk kez sokakta görüyordu. Koluma girmişti; güneşi görünce gözleri kamaştı sanki, durdu. Bütün vücudu titriyordu. Haksızlık ediyormuşum gibi geldi o an, geri dönmek istedim. Hareketimden anladı, kolumu acıtırmasına sıkarak durdurdu. ‘Hayır!’ dedi. ‘Evi istemiyor musun?’ Evi istemiyordu.”

“Nereye gittiniz?”

“Uzaklara değil. Zaten gidemezdik. Çabuk yoruluyordu. Güzel bir gündü ve çok güneş vardı; gözlerini alıyordu.”

“Keşke bir arabaya...”

“Aklıma geldi, geçen birini çevirdim. Bindik, ırmak kıyısındaki Avlak’a gittik. İlkbahar olabilirdi. Tarlalarda boysuz ekinler vardı ve çayırılıkta taze koyungözleri açmıştı. Bir kavak altına oturttum, üstüne pardösümü verdim, gittim, koyungözlerinin en irilerinden bir demet topladım onun için. Aldı ve teşekkür etmedi.”

“Unutmuştu.”

“Unutmuştu ve öğrenmemişti. Yalnızca gülümsedi ama akıllı bir gülümsemeydi. Ayağa kaldırmam için elini uzattı, tuttum. Kalkınca beni bıraktı. Yardımsız yürüdü. Düşecek şimdi diye içim gitti... Düşmedi. Yürüdü, tek başına, arada sendeleyerek gidiyordu.”

“Nereye?”

“Ben de merak ediyordum. Gitti, gitti ama dura dinlene. Arkasına da bakmıyordu. En yakın ekin tarlasına girdi. Eğildi, doğruldu. Elindekini bana göstererek seslendi: ‘Bak, lale!’ Kırmızısı soluk bir gelincikti.”

“Lale ya da gelincik... Ne fark ederdi ki?”

“Hiç! Koşar adımlarla yanına gittim. ‘Evet’ dedim, ‘O, lale... Hadi, koyungözleriyle onu da alıp evimize götürelim.’ Koluna girdim, ana yola çıkışımız epeyi bir zaman aldı. Bir vasıta geçsin diye bekledik. Sonunda o da oldu. Bindik ve eve geldik. Yorulmuştu. Soydum, yatağına yatırdım. ‘Uyu ve dinlen’ dedim. ‘Güzeldi’ dedi. Lale mi güzeldi, koyungözleri mi, ırmak mı, ekili tarlalar mı, göz kamaştıran güneş mi, dış dünyaya çıkmak mıydı yoksa?”

“Ona sorsaydınız!”

“Sordum.”

“Ne dedi?”

“Belki ne demek istediğimi bilerek, belki farkında bile olmadan hâlâ elinde tuttuğu soluk kırmızı gelinciği göstererek, ‘Bu güzel’

dedi, ‘Bu lale...’ Bir şey daha yaptı: ‘Bunu’ dedi, sonra öpmemi bekleyerek sol yanağını bana uzattı.”

“Öpseydiniz? Öptünüz mü?”

“Öptüm ve dudaklarımın dokunduğu yerde yanağının elektrik değmiş gibi seyirdiğini hissettim.”

“Yoksa...”

“Aynı soruyu kendime de sormuştum” dedi telefonu kapatırken.

25 Temmuz
Cumartesi

“Dün, demiştiniz ki...”

“Ve sonra elini tuttum, demiştim, evet; çünkü herkes öyle yapar, biz de öyle yapmıştık. Yani bir kadınla bir erkek arasındaki asıl başlangıç dokunma duygusuyla değil midir? Ben de öyle yaptım. Elini okşadım ama onu ürkütmemeye çalışıyordum.”

“Ne yaptı, elini çekti mi? Çünkü kadınlar hemen boyun eğmezler.”

“O, bunu bilmiyordu. Başını çevirmeden öylece durdu.”

“Hoşlanıyordu.”

“Hoşlanıyordu, bunu görüyordum. Elinin sıcaklığı artıyordu.”

“Bırakmasaydınız...”

“Ben okşadıkça avuç içleri terlemeye başladı.”

“Ah, evet, bilirim, hep öyle olur...”

“Okşamakta olduğum elini aldım, usulca öptüm; önce parmak uçlarından ve tek tek. Kıpırdamıyordu. Parmaklarını çevirip bileğine eğildim. Elimin altında nabzının atışlarını duydum. Giderek hızlanmıştı. Nabzıyla bir, solukları da... Geceydi, Ankara'daki Güven Park'taydık; kaçamak bir izinle iki günlüğüne gelmişti. Nişanlıydık. Bir sırada oturuyor, ellerimiz ellerimizde, konuşmuyor, göğe bakıyorduk. Gençtik ikimiz de biliyor musunuz? Elini hiç çekmiyordu ve avuçları terlemişti. O gece de parmak uçlarından tek tek öptükten sonra çevirip bileğine eğilmiştim. O gece de elimin altında nabzını duymuştum... Nabzını ve hızlanan soluğunu.”

“O da hatırladı mı bütün bunları?”

“Bunu umuyordum.”

“Hatırlamadı mı?”

“Başını döndürmeden elimin içindeki eliyle elimi kavradı, çekip göğüslerine götürdü, üstüne koydu, hafifçe bastırdı. Sokuldum ve saçlarını kaldırarak tüyleri seyreleşmiş ensesinden öptüm. Kulağına, ‘Güven Park'taydık, hatırladın mı? Tıpkı böyle’ dedim, ‘Geceydi, iki-

mizdik ve bir sırada oturmuştuk hani...' Hiçbir tepki göstermedi. 'Hatırladın mı?' diye üsteledim, 'Bir gece, Ankara'da... Güven Park'taydık, sen ve ben...' Göğsü üstünde tutup bastıracağı elime elinden bir titreme geldi. Sürdürdüm: 'Düşün' dedim, 'Yaz başlarındaydık, yalnızdık. Güven Park'ta, Ankara'da...' Düşünüyordu ya da ben düşünüyordum. 'Geceydi...' Sözümü kesti; 'Geceydi' dedi. 'Geceydi, evet ve parkta ikimiz vardık; ikimiz, sen ve ben...' 'Nerede?' diye sordu, başını bana doğru döndürürken. 'Parkta. Ankara'da...' 'Kış mıydı?' dedi. Umutlandım. Hatırlıyor muydu, hatırlayabilecek miydi?"

"Hatırlayabildi mi?"

"Geceyle gündüzü birbirinden bir ayırabilse, sonrası kolay gibime geliyordu. Mevsimleri de tanıımıyordu. 'Kış soğuk, yağmur, kar demek' dedim, 'O gece, bir yaz gecesi idi. Yağmur yağmıyordu, soğuk yoktu.' 'Yazdı... Gece' dedi. Birdenbire baktı ve 'Beni öptün' diye ekledi sonra, 'Beni öptün! Öpmedin mi?'"

"Onu sahiden öpmüş müydünüz?"

"Öpmüştüm. Hatırlamıştı... 'Öptüm' dedim, 'Bana karşı koymadın.' 'Ben de seni öptüm' dedi, yüzündeki çizgiler gevşedi. 'Evet, sen de beni öptün' dedim. 'Gece miydi? Niçin?' dedi. Ona geceyi ve gündüzü anlattım. Güneş, Gülgün Hanımların evinin oralardan doğup bizim kayısı ağacına vurduğu zaman sabah oluyordu; gündüzün gelişi yani. Gece karanlık demekti, hani, ben kalkıyordum, gidip oda kapısının yanındaki elektrik düğmesini çeviriyordum da ortalık yine gündüz gibi aydınlanıyordu ya, gece, o demekti. 'Ben işten geliyordum, sen sofrayı kuruyordun, karşılıklı yemek yiyorduk, televizyon seyrediyorduk ve uykumuz geliyor, yatağımıza yatıyor ve...' Dudaklarımı eliyle kapatarak sözümü kesti. 'Beni öpüyordun' dedi. 'Çünkü' dedim, elini aldım öptüm, 'Biz, birbirimizi seviyorduk.' 'Sen beni öpüyordun' dedi. 'Sen de beni öpüyordun' dedim. 'Ben de seni öpüyordum' dedi. Yeniden elimi göğüslerine götürdü, bastırdı. Bu kez daha sıkı bastırıyordu."

"Onu o anda öpmeliydiniz..."

"Öptüm... Kurumuş dudaklarından ve ağzından."

"Hatırlamıştır."

"Öpüşmeyi mi?"

"Evet, öpüşmeyi..."

"Hatırladı ve o da beni benim gibi öptü."

Hat birdenbire gitti.

26 Temmuz
Pazar

“Yorganı sıyırdım ve içine girdim elbiselerimle. Bakıyordu; merakla değil, ilgilenerek hele, hiç değil. Donuk, konuşmasız bakışlardı. En diplerinde herhangi bir beklenti falan yoktu. Uzandım, başımı yastığa verdim. Sırtını görüyordum. Yarı kamburumsuydu, zayıflamıştı ama omuzbaşları hâlâ benim sevdiğim eski yuvarlaklıktaydı. ‘Yanıma gel’ dedim. Yavaşça dönerek çevirdiği yüzünün bir yarısını gördüm. ‘Uykum yok’ dedi. ‘Benim de yok. Yan yana uzanalım, gel!’ dedim. Sesimin titrediğini biliyordum. Neler geçti, neler geçirdi aklından? Bıraktı kendini; ağır ağır ve çok yavaş. Bıraka bıraka başını yastığa getirdi, düşmesin diye kolumu altına tuttum. Önce saçları geldi, sık ve kokuluuydu: Sevdiğim lavanta kokusundaydı. Yan yana uzandık. Başlarımız birbirine değiyordu. ‘Nasılsın?’ diye sordum, ‘İyi misin?’ ‘Çok’ dedi. Eskiden de böyle derdi. ‘Çok’ ve arkasından ‘İyiyim!’ ‘Çok iyisin, değil mi?’ dedim. ‘Çok iyiyim’ dedi, ‘Evet!’ Ve beni şaşırttı, dirsekleri üstünde doğruldu yatakta, sonra tek dirseğine dayanarak gözlerini bana dikti. Ah, eskiden yaptığı gibi yapmıştı! Eskiden olduğu gibi gözlerinin içinde parıltılarla bakıyordu. Eskiden olduğu gibi solukları yine düzensizleşmişti. ‘Hadi, bana gel’ dedim, ‘Önce beni öp, sonra bana kendini öptür. Sonra beni sev. Sonra bana kendini sevdire!’ Dünyada hiçbir şeyi bu kadar istemedim, hiçbir şeyi bu kadar sabırsızlıkla beklemedim. ‘Bana söyle’ dedi tanımadığım ya da unuttuğum o eski sesiyle, ‘Söyle bana, ne yapacağım?’ ‘Önce beni öp!’ dedim. Beni öptü. Eskiden öptüğü gibi. ‘Beni öp! Sen de’ dedi. Onu öptüm. Eskiden olduğu gibi öpmüştüm ben de. Kendini bana bıraktı. Çok yavaş soydum, törende gibi. Omuzları o kadar güzeldi ki... Parmaklarımı sırtında gezdirdim. Belinin hemen yukarısındaki tanıdık iki gamzede durdum. Kendime çekerken, ‘Gel’ dedim, ‘Bana bırak kendini. Artık her şey geçti. Yine eski günlerimizdeyiz. Evimizdeyiz ve gece. Bir-

birimizle... Sana seni sevdiğimi söylüyorum. Bana beni sevdiğini söylüyorsun. Artık ikimiziz. Hadi, çöz saçlarını... Enseende topla, topuz olsun...' Dediklerimin hepsini yaptı; hepsini. Sırayla ve teker teker. Ne dediysem, hepsini..."

"Şey... Sormak istemiyorum ama..."

"Seviştik mi? Bunu mu öğrenmek istiyordunuz? Evet, seviştik ve eski günlerimizdeki gibiydik; o da, ben de... Eski ve unutulmaz güzel günlerimizdeki gibi... Delirmiş gibiydik; o da, ben de. Terden sırlıslıklamdık; o da, ben de. Birbirimize, 'Seni seviyorum' diye bağırдық; o da, ben de. Birbirimize sarılmıştık; o da, ben de."

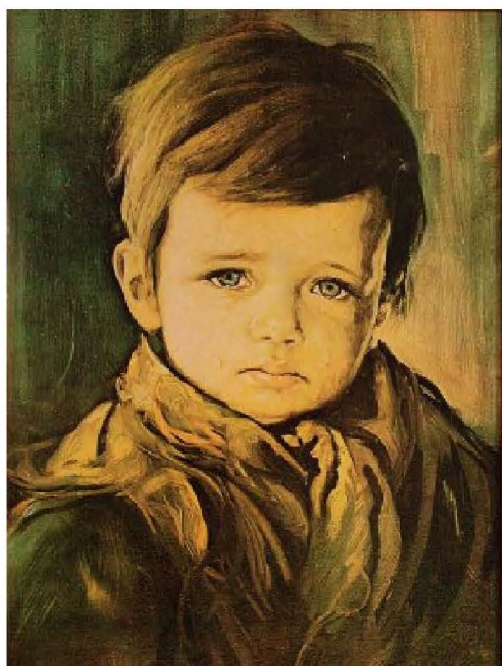
"İnanamıyorum."

"İnanamıyorduk; o da, ben de."

*10 Kasım
Salı*

Telefon bir daha çalmadı. Onu bir daha kimse aramadı.

*İstanbul / Levent-ev
1989-1998*

“Sorduk mu birbirimize, nasılsınız dedik mi bugün?”

Sıradan bir günün sabahında çalan telefon yaşamınızı değiştirebilir mi? Hiç tanımadığınız, yüzünü görmediğiniz, adını bile bilmediğiniz biri, kendi hikâyesiyle varlığınıza ayna tutan bir sese, hesapsızca içinizi dökebileceğiniz bir dosta dönüşebilir mi?

Hattın iki ucu arasında salınıp duran sözcüklerin toplamı, gerçek bir hikâye eder mi? Bir “alo” kadar mümkün, başka bir dünya kadar uzak... Orada biri var mı?

Farklı türlerdeki eserleriyle Türk edebiyatının 1950 kuşağının önemli kalemelerinden biri olan Tarık Dursun K., birbirine ses veren iki yalnızın diyalogu üzerinden insanın ve insan ilişkilerinin mümkünlerine bakıyor: Aşk, aile, kimlik ve varoluşa dair zorlu sorularla şekillenen bu sıradışı temas, bugünün bir “tık”lık yalnızlığına da ışık tutuyor.

“Düşündüm de... Sizi tanımayı çok isterdim.

Yakından bakmayı ve...

*Bu belki'leriniz var ya, onları söylerken
yüzünüzün ne biçim aldığını görmeyi de.*

Nasıl bir kişisiniz?”

“Sıradan... Hiçbir özelliği olmayan...”

“Konuştuklarınızdan o çıkmıyor ama...”

